SUSAN JOHNSON

UN IUBIT FANTASTIC

CAPITOLUL 1

Palatul de Cristal
Londra, mai 1851

Marchizul de Revers le zări pe distinsa Sarah Palmer şi pe mătuşa ei, lady Tallien, înainte ca ele să-l zărească, şi dispăru imediat după cel mai apropiat colţ. Se simţea oarecum în siguranţă, pierdut în mulţimea de la Marea Expoziţie (№ I) – un adevărat succes, judecând după cei peste patruzeci de mii de vizitatori îngrămădiţi zilnic după arcadele din oţel şi sticlă de un strălucit design proiectate de Paxton. Fără a lua în seamă exponatele, înaintă rapid prin mulţime, dorindu-şi doar să pună o distanţă cât mai mare între el şi cele două doamne. Sarah, care de abia acum începuse să iasă în lume, îl viza drept o posibilă partidă – tendinţă ce reprezenta întotdeauna pentru el un motiv de fugă. De asemenea mătuşa ei, Bella, una dintre multele sale amante, începuse să-l solicite în ultimul timp. Nu-şi propusese nicio clipă să-şi schimbe statutul de burlac, nici acum şi nici pe viitor, convins fiind că trebuia să meargă mai departe.

Privind rapid peste umăr, nu zări nicio urmă de pălărie roz cu pene unduitoare în mulţimea din spatele său şi, uşurat, se hotărî ca data viitoare să le explice foarte clar doamnelor Palmer că nu este un bărbat disponibil. Dar nu astăzi, nu după două nopţi de femei şi chefuri; azi era al naibii de obosit. Iar dacă Sarah Palmer nu înţelegea că lui nici prin gând nu-i trecea să se însoare, mătuşa ei în schimb ştia asta şi încă foarte bine, aşa cum şi-ar fi dat seama orice persoană cu capul pe umeri.

Răsucindu-se o secundă prea târziu, se izbi de o doamnă care citea o broşură. Ea se dezechilibră, gata să cadă, ţipătul ei de supriză plutind pe deasupra mulţimii. Instinctiv, marchizul o prinse în braţe presând-o cu putere de corpul lui, spre a evita prăbuşirea amândurora. Ochii ei sclipiră larg deschişi la vederea muşchilor care îi apăsau sânii şi a coapselor puternice încolăcite în jurul ei. Încremenită, ea întâlni privirea a doi ochi negri ce o priveau brusc interesaţi.

Era admirabilă: cu părul auriu, era strălucitoare şi voluptoasă – şi chiar şi după două nopţi de nesomn şi amor, simţurile marchizului intrară în alertă.

- Scuzaţi-mă! răspunse acesta cu o voce joasă, profundă, privind-o fascinat.

- Sunteţi scuzat! răspunse aceasta, cuvintele fiind rostite pe un ton rezervat.

Dar el nu-i dădu drumul. Sânii ei ispititori, coapsele-i ce păreau sculptate şi frumuseţea ochilor imens de mari erau prea tentante.

- Eşti franţuzoaică, spuse el.

- Te rog să-mi dai drumul.

Acum vocea ei era rece, iar mâinile-i începuseră să se elibereze.

Un adevărat gentleman în ciuda obiceiurilor sale lipsite de scrupule, îi dădu drumul şi se depărtă puţin. Acum însă păru să-i observe broşura din mană, pe a cărei copertă era reprezentată o maşinărie cu lumini şi oglinzi – imaginea exactă, gândi el peste umărul ei, a celei expuse în spatele tinerei doamne: un dispozitiv amplasat la ambele capete ale unei mese de operaţie.

- Mă gândeam să cumpăr şi eu o duzină, remarcă el, arătând cu degetul broşura şi zâmbindu-i graţios.

Tânăra se arătă surprinsă.

- Pentru spitalul chiriaşilor mei, minţi el.

- Trebuie să ai o clădire foarte mare... răspunse ea pe un ton precaut.

Nu mai văzuse niciodată privirea aceea circumspectă la vreo femeie. Şi reputaţia sa în materie de a se face plăcut femeilor era binecunoscută.

- Câte una mică pentru fiecare proprietate, improviză el.

O licărire de interes luă acum locul precauţiei din privirea ei.

- Angajezi şi doctori sau numai asistente? Am auzit că asistentele deseori...

Conversaţie ei deveni brusc însufleţită la acel punct, şi el, conducând-o într-un colţ oarecum ferit de traficul vizitatorilor îi răspunse astfel încât s-o încurajeze în interesul aprins pentru un subiect atât de ciudat ca „îngrijirea pacienţilor". Era extrem de fermecător, doar avea atâta experienţă.

„O să fie la fel de vioaie în pat?" se întrebă el, gândidnu-se cum să procedeze pentru a descoperi acest lucru. Iar dacă cumpărarea unei duzini din ciudăţeniile acelea medicale ar putea-o aduce în patul său, decise că ar merita investiţia.

O invită la cină – o mică petrecere între rude, inventată de el pe moment. Ea ezită, dar nu din lipsă de interes, ci din mândrie.

- Poate o cunoaşteţi pe mătuşa mea, lady Makham... insinuă el. (Felul cum era îmbrăcată şi comportamentul ei aparţinea lumii bune, şi el înţelesese că trebuia să respecte rigorile protocolului.)

- Tatăl meu o cunoaşte, răspunse ea. Soţul ei a negociat tratatul din Grecia şi Turcia.

- Pasha Duras.

- A... cel care lupta pentru libertate.

Pasha Duras fusese o vreme în guvernul grec, numele lui fiind foarte cunoscut în Europa.

- Pot să trimit să te ia la ora nouă?

- Va fi şi mătuşa ta acolo?

Bineînţeles, chiar dacă ar fi nevoie s-o târască afară din pat!

- Da, răspunse cu o voce tare.

- Atunci... mi-ar face plăcere! Şi încheie cu un zâmbet care făcu să pălească şi luminile sălii de operaţie: Mă numesc Venus.

„Ce potrivire!" reflectă el, întrebându-se dacă moştenise şi calităţile amoroase ale tizei ei.

- Eu sunt Jack Fitz-James.

- Marchizul de Redvers, zise ea dezgustată. Mi-e teamă că sunt foarte ocupată diseară. Te rog să mă scuzi!

Se răsuci brusc şi plecă.

Dar machizul nu se dădea niciodată în lături de la vreo provocare. Se părea că intenţiona să mai stea în Londra cel puţin încă două săptămâni.

- Îndeajuns de mult, pentru a o seduce treptat! murmură el privind-o cum dispare în mulţime.

♣ ♣ ♣

- Ţi-ai găsit o nouă femeie? zise Ned Darlington, ridicând ironic din sprânceană, în timp ce marchizul se apropia de expoziţia turcească.

Îndepărtându-se de lângă vitrina cu arme, el adăugă:

- Este blondă natural sau vopsită?

Privirea lui Jack se îngustă scrutându-l îndeaproape:

- De unde dracu' vrei să ştiu?

Tonul Baronului Barlington era indulgent.

- De destul timp, se pare. (Marchizul zâmbi.) Dar asta e de-a dreptul extraordinară.

- Nu-s toate aşa?

Zâmbetul lui Jack se lăţi brusc.

- Eşti tot atât de cinic, Ned, pe cât sunt eu de încântat.

- Fără îndoială, fascinaţia blondă, dar slabă de înger, contribuie în nu mică măsură la îmbogăţirea parlamentului tău în materie de femei.

- Recunosc că-mi place. Nu fac un secret din asta. (Sprâncenele negre ale marchizului se îmbinară admirativ.) O cheamă Venus.

- Ce potrivit nume, dacă iei în considerare reputaţia ta de amant!...

- Mi se pare de bun augur.

- Aşadar, când te culci cu ea?

- Ţinând cont de cât de dură a fost la despărţire... s-ar putea să dureze câteva zile.

Baronul chicoti.

- Ţi-ai cam pierdut şarmul, bătrâne.

- E franţuzoiacă.

- Să înţeleg că nu ştie nimic de talentele tale în materie de femei...

- Se pare că ştie prea bine, tocmai asta e problema, zise Jack cu un rânjet ce-i dezvălui dantura perfectă.

- Deci trebuie să o faci să se răzgândească.

- Exact la asta mă gândeam şi eu.

- Fraţuzoaicele ştiu ce vor. Poate că nu eşti genul ei, ţi-a trecut prin cap asta?

- Aveam o conversaţie promiţătoare până când mi-a aflat numele.

- Care este totodată însoţit de la înclinaţia ta spre viciu, dădu Ned din umeri. Dacă e prea mândră, nu-ţi pierde timpul cu ea.

- Dar chiar mă interesează.

- Te pomeneşti că vrei să asediezi citadela cea inexpugnabilă[1]!

- Nimic nu e imposibil de cucerit, murmură marchizul în surdină.

Baronul îşi privi prietenul cu suspiciune.

- Mai, mai c-aş paria, dacă n-aş şti ce abil seducător eşti.

- Nu trebuie decât să mă cunoască mai bine, replică Jack cu un rânjet încrezător.

- Şi bănuiesc că o va face. Te-a refuzat cineva vreodată?

- Până astăzi, nu.

♣ ♣ ♣

Dar în ciuda raţiunii de a nu paria pe talentul de mare cuceritor al marchizului, baronul nu s-a putut abţine să nu povestească cu însufleţire la câţiva prieteni apropiaţi despre refuzul de care s-a izbit Jack. Însă mulţi erau lipsiţi de această prudenţă de a paria sau ahtiaţi după câştiguri scandalos de mari, neanticipând consecinţele pe care le-ar fi avut răspândirea zvonului. Aşa că până să sosească marchizul la Brookes, în acea seară, bârfa despre Venus Duras îl precedase, şi agenda de pariuri era plină de sume cât se poate de exorbitante. Realizând viteza cu care bârfa se propagase prin saloane, el suportă cu seninătate toate comentariile nesărate şi usturătoare la adresa lui. Dar mai obsercă că erau destui care puseră în joc sume frumuşele pariind pe domnişoara Duras, pe tăria ei de a rezista avansurilor sale.

Marchizul îşi petrecu mare parte din seară jucând şi câştigând ca de obicei, bând la fel de mult şi respingând observaţiile răutăcioase ale partenerilor de joc, referitoare la interesul său la domnişoara Duras. Şi asta până târziu în noapte, când se băuseră îndeajuns ca tactul şi discreţia să-i părăsească cu desăvârşire.

- Ea participă la balul ducesei de Groveland, în seara asta, spuse unul. De ce nu eşti acolo?

[1] Inexpugnabilă = de necucerit. (n.r.)

- Deja ai pierdut cina, adăugă un altul zâmbind sarcastic, cunoscând lipsa de interes a marchizului pentru activităţile mondene din înalta societate.

- Jucăm, sau punem la cale viaţa mea sentimentală? mârâi Jack afectat, măturându-şi adversarii cu o privire ucigaşă, din spatele cărţilor de joc.

- Ambele, i-o întoarse tânărul viconte Talmont, făcând semn cruprierului să-i mai dea o carte. Ştiai că intangibila domnişoară Duras a trimis la plimbare deja doi duci şi un viitor conte, în ultimele două săptămâni?

Fără a fi deranjat de privirea absentă a lui Jack, vicontele continuă:

- Crezi că te poţi descurca mai bine decât ei?

- Eu nu-i ofer titlul meu. Sper că e clar pentru toată lumea.

- Nu e de ajuns să ne fie nouă clar, Redvers. Deşi ţi-aş sugera să nu strigi acum în gura mare cât de trecător e interesul tău pentru domnişoara Duras, spuse lordul Halverstam, privindu-l amuzant.

- Nici de sfaturi nu am nevoie, zise marchizul în şoaptă, deşi voi câştiga ceva bani de la tine, dacă asta e tot ce poţi, adăugă el arătând spre cărţile lordului, răsfirate pe postavul verde.

- La dracu', Redvers, mormăi Charles Givens. Cum mama dracu' reuşesti să ne baţi la fiecare mână?

- Sunt doar norocos, replică Jack cu un zâmbet mulţumit, strângând jetoanele de la centru mesei de joc. Sau poate că voi acordaţi prea multă atenţie vieţii mele sentimentale, în detrimentul poker-ului.

Şi la mainile ce au urmat, toată lumea – cu un grad de ebrietate avansat – s-a concentrata asupra cărţilor, însă fără vreun rezultat încurajator. În decursul unei singure ore, marchizul mai câştigă încă douăzeci de mii şi, după ce privi ceasul de pe perete, chemă un chelner pentru a comanda o sticlă de coniac. Strângându-şi jetoanele, le înmână unui angajat al cazinoului, apoi îşi luă rămas bun de la toţi, ridicându-se de la masă fără nicio explicaţie. Şi primind de la un chelner sticla de coniac comandată mai devreme, coborî în grabă scările.

Promisese ducesei de Groveland că va dansa cu ea înainte de miezul nopţii, şi mai avea doar zece minute pentru a-şi ţine promisiunea.

CAPITOLUL 2

Majestuosul orologiu amplasat la intrarea reşedinţei Groveland bătea miezul nopţii, când marchizul de Redvers străbătea uşile larg deschise. Îi întinse sticla majordomului lui lui Peggy, pe care îl salută cu un gest deosebit de familiar.

- Lasă, nu te mai deranja să-mi anunţi venirea, Oliver. Vreau să-i fac o surpriză ducesei.

- Cum doriţi, domnule, răspunse valetul schiţând un zâmbet timit. Ştiţi, nu credea că veţi ajunge la timp.

- Dar ajung întotdeauna, nu?

- Exact asta voiam să spun şi eu, domnule. I-am zis că lordul de Redvers este un gentleman pe care se poate baza pe deplin.

- Cât ai pierdut pariind, de data asta?

- Zece guinee, domnule, zise majordomul cu o vădită încântare.

- Doar femeile întârzie, nu-i aşa, Oliver?

- Se pare că aşa e, domnule. Doriţi un pahar din şampania dumneavoastră favorită?

- Poate peste câteva minute... Oh, iar am uitat mănuşile!

- Aş putea să fac rost de o pereche, domnule...

Jack dădu negativ din cap.

- Şi aşa mă enervează porcăriile alea. Lasă, nu cred că o s-o deranjeze pe Peggy.

- Sunt convins că nu, domnule. Oricum ducesa vă consideră cel mai bun dansator al saloanelor, astfel va fi încântată să danseze cu dumneavoastră, cu sau fără mănuşi.

- Păi atunci, zise marchizul zâmbind, plec să-mi fac datoria faţă de naşa mea.

- Foarte bine, domnule.

După ce îi oferi tânărului marchiz o plecăciune impecabilă, privi cum obiectul afecţiunii stăpânei sale urcă scările spre etaj. Apoi, la un pocnet al degetelor, un servitor plecă după marchiz, purtând o tavă din şampania sa preferată.

Marchizul de Redvers stătea în uşa săli de bal, îmbrăţişând cu privirile numeroşi invitaţi. Care alunecau graţios pe ritmuri de vals şi candelabrele de cristal ce luminau sala frumos decorată – lumina scânteietoare a acestora împletindu-se cu sclipirile bijuteriilor –, lucirile în mii de ape ale mătăsurilor rochiilor de bal, coafurile scânteietoare ornamentate cu flori şi pene, strălucirea de satin a umerilor goi şi a decolteurilor doamnelor – toată grandoarea şi strălucirea lumii mondene, adunate sub frumosul tavan pictat de Tiepolo[2].

Şi, unu câte unul, invitaţii îl observară pe tânărul şi frumosul Marchiz ce sta falnic în deschiderea uşilor. Splendida sa statură era atribuită descendenţei ramurii Fitz-James din Charles al II-lea, iar restul – începând cu frumoasele-i trăsături măslinii – toată lumea era de acord că le moştenise pe linie maternă. Familia DeLancey contribuise la frumusţea descendenţilor tronului Angliei, încă de pe timpul invaziei nomazilor. Mâna măiastră a croitorului său era lesne de remarcat cum stofa fină a fracului i se mula perfect pe formele musculoase, în nuanţa discretă a vestei sale din damasc, culoarea oului de raţă. Toate atrăgeau atenţia asupra bustului său impunător. Ignorând moda vremii, care cerea ca bărbatul să-şi scoată părul în evidenţă, el era proaspăt bărbierit, iar tenul lui bronzat demonstra că acorda sportului în aer liber. De aceea ce impresiona mai mult la el, depăşind chiar şi notorietatea sa, erau ochii. Avea ochi de ţigan, negri ca abanosul, senzuali, magnetici. Unii spuneau chiar că putea să vadă prin tine. Dar cei care îl cunoşteau mai bine, ştiau că cel mai adesea ochii lui avea o licărire de râs şi, totodată, de cinism.

- Ai venit, dragule!

Vocea plină de satisfacţie răsuna deasupra zumzetului ce se diminua al conversaţiilor invitaţilor în timp ce toată lumea privea ţintă la tânărul lord cu renume infam ce se afla acolo în acea seară, sperau ei, spre a le aduce un bun câştig la pariuri. Cu mâinile întinse spre el. Peggy Hexton străbătu marea sală a balului cu un zâmbet strălucitor pe faţa sa extrem de fardată. Ducesa fusese o mare frumuseţe la vremea ei şi îşi păstrase stilul de a se farda strident a generaţiei sale. Îşi vopsise părul într-o nuanţă roşu aprins şi, deşi nu mai era deloc zveltă, rămăsese îndrăgostită de viaţă, întâmpinând fiecare nouă zi cu egal entuziasm.

- Doar nu era să stau departe de tine, replică Jack cu un zâmbet cald, luându-i mâinile într-ale sale. Mai ales când orchestra cântă valsul meu preferat...

- Fiecare vals e preferatul tău, dragul meu, replică ea împingându-l uşor spre ringul de dans. Bine că eşti aici, aşa am şi eu în sfârşit, un partener de dans priceput.

Ducesa fusese actriţă înainte de a-i răpi inima ducelui, dar deşi el murise demult, iar ea a putut avea orice bărbat cu averea ei, nu se recăsătorise. Preferase să rămană liberă, cel puţin aşa spunea ea mereu.

Jack ştia că baza căsătoriei lor fusese dragostea, deşi nu prea înţelegea acest concept, o invidia pentru cât de fericită fusese.

- Intenţionez să te ţin aproape de mine mult timp, îl ameninţă ea în timp ce dansau.

- Sunt la dispoziţia ta, draga mea. (Marchizul clipi cu viclenie.) Orice dorinţă de-a ta e ordin pentru mine.

- Şi dacă îţi cer să-ţi prezinţi scuzele tale domnişoare Duras? spuse ea tăios.

- Aş face-o, bineînţeles. Dar pentru ce ar trebui să mă scuz?

- Se pare că ai supărat-o

- E aici?

Nu o văzuse. Era aproape imposibil să o vadă în toată acea mulţime.

- A stat lângă mine la cină. E o femeie remarcabilă.

- Nu sunt sigură că-mi place tonul ăsta al tău...

- Care ton?

- Tonul de peţitoare. L-aş recunoaşte şi în mijlocul furtunii. „Sau în ultima zi a apocalipsei”, îşi spuse în gând, căci orice aluzie la căsătorie era o adevărată viziune a sfârşitului lumii pentru el.

---

[2] Tiepolo = Giovanni Domenico Tiepolo (n. 1727, la Veneţia, m. 1804, tot la Veneţia) fiul lui Giovanni Battista Tiepolo, cel mai mare pictor Italian al secolului al XVIII-lea. Tatăl său l-a încurajat şi l-a îndrumat în arta picturii, cooptându-l la unele din principalele sale lucrări. În decursul timpului şi-a format un stil propriu, total diferit, cel puţin ca subiecte, de cel al tatălui său, preferând scene câmpeneşti, abordate din perspectivă ironic. Ca picturi célèbre pot fi enumerate cele ale vilei Valmarana de lângă Veneţia (1757), tablourile: *Menuet, Promenada. Fuga în Egipt, Ţărani odihnindu-se, Ofrandă de fructe Zeiţei Lunii…* (n.r.)

- Dumnezeule mare, Jack! dar e mai mult decât partenera ideală pentru tine. Nici ea nu vrea să se mărite. Trebuia s-o fi auzit la cină. Deşi e de-a dreptul femecătoare, nu există nicio îndoială asupra totalei sale lipsite de interes pentru căsătorie.

- Îţi baţi joc de mine? întrebă el, conducând dansul cu o precizie incredibilă. Nu există femeie pe pământul ăsta, care să nu vrea să se mărite.

- Ea n-ar fi de acord cu tine.

Cât se poate de intrigat, căci nu încetase nicio clipă să se gândească la domnişoara Duras de la despărţirea de aceasta, îi sclipi brusc ideea că ea ar fi disponibilă unei legături în afara regulilor după care se cerea a fi curată o femeie. Nu că nu stăpânea la pefecţie aceste ritualuri, pe care le transformase în adevărată artă, dar dacă dezinteresul ei în căsătorie era real, legătura lor ar fi fost cu atât mai plăcută.

Nu punea la îndoială capacităţile sale de a o convinge să devină apropiaţi. Acest fapt era doar o chestiune de timp.

- Atunci cred că ar trebui să mă prezinţi. (Zâmbetul îi lumină faţa, la gândul că naşa sa paria ori de câte ori avea ocazia.) Bănuiesc că ai pus ceva bani pentru asta, nu?

- Poate câţiva, răspunse ducesa arcuindu-şi sprânceana vopsită într-un gest dramatic, reminiscenţă a vechii sale cariere de actriţă.

- Sper că nu mai mult de douăzeci şi cinci de lire, o provocă el. Nu pot garanta rezultate rapide.

- Sau nici unul, după spusele unora, murmură ea, bătându-l uşor pe umăr cu evantaiul.

Marchizul o fixă un moment indignat.

- Doar n-ai pariat cumva pe domnişoară?

- Şi dacă aş fi făcut-o?

- Eşti o trădătoare!

Dar rânji ironic.

- Bineînţeles că nu am pariat pe ea. Doar te cunosc... se strâmbă uşor ducesa.

Evită să menţioneze că nu va fi uşoară „vânarea" frumoasei şi inteligentei domnişoare Duras. Era şi timpul să apară, în sfârşit, cineva care să reziste farmecelor acestui băiat răsfăţat. Dar la fel de bine, domnişoara putea să găsească purtarea lui Jack ca revigorantă. De fapt, nu se putea abţine să nu facă pe peţitoarea, măcar puţin.

♣ ♣ ♣

În timp ce toţi oaspeţii balului aşteptau cu sufletul la gură întâlnirea marchizului cu franţuzoaica, domnişoara în cauză, fără a avea habar de speculaţiile ce se făceau pe seama ei, savura plăcerea petrecerii. Îi plăcea foarte mult să danseze, iar ducesa, având un suflet cald şi fiind atât de cordială, se apropiase de ea în timpul cinei. Ducesa, spre deosebire de ceilalţi din înalta societate, părea să înţeleagă că şi cei săraci meritau respect, compasiune şi un mod decent de a-şi câştiga existenţa. Dovedise concret acest lucru, donând o sumă generoasă la spitalul de caritate a lui Venus, construit de curând la Paris. În plus, îi dăduse oamenii ei să o ajute la transporatarea de la depozit la docuri a noilor echipamente pe care Venus le comandase la Marea Expoziţie, ajutând-o astfel să economisească o grămadă de bani.

Chiar în timpul cinei, când o invitată răuvoitoare o întrebase pe Venus de ce nu e căsătorită, ducesa îi luase apărarea. „Nu o lua în seamă pe Clara", îi şoptise ducesa, „e vorba de invidie din cauza frumuseţii tale." Şi un timp vorbiră despre avantajele şi responsabilităţile căsătoriei, căzând de acord asupra statutului femeii care, având propria avere, nu ar mai fi obligată să aibă o căsătorie doar de dragul de a fi căsătorită.

- Aşteaptă să ţi se aprindă călcâiele.

La răspunsul lui Venus, cum că acest lucru ar fi imposibil, judecând după bărbaţii pe care-i întâlnise sau îi cunoştea deja, gazda sa clipi dezaprobator.

- Acest lucru se întâmplă tocmai când te aştepţi mai puţin.

La începutul dansului, Venus fusese asediată de parteneri de dans, unii prea îndatoritori şi afabili, alţi enervant de galanţi, însă niciunul nu reuşise s-o emoţioneze. De fapt, nimeni nu reuşise vreodată. De-a lungul anilor, pusese acest dezinteres pe seama unei eventuale lipse de feminitate. Nu era însă cazul în acea seară. Se

distrase se minune dansând şi cu toate că niciunul din pretendenţi nu o impresionase în mod special, îi produsese o imensă încântare.

La scurt timp după miezul nopţii, partenerul său o condusese în salonul unde se servea supeul, şi unde pe mese se afla bufet rece şi răcoritoare. După ce a ajutat-o să se aşeze la o masă mică plecă să-i aducă un pahar cu şampanie rece. Rezemându-se de spătarul aurit al scaunului, Venus îşi răcorea obrajii cu evantaiul, privirile sale fiind atrase de extravagantul joc de culori al îngheţatelor aflate pe cea mai apropiată masă de servit.

- Dragule, adu îngheţată de ananas pentru toţi!

Auzi vocea ducesei, Venus se răsuci cu un zâmbet ce-i îngheţă pe faţă în următorul moment, la vederea bărbatului care o însoţea pe ducesă.

- Hai, Jack, du-te şi ţine-te de promisiunea pe care, atât de galant, mi-ai acordat-o.

Peggy Hexton îl uşui cu evantaiul ei de fildeş şi mătase.

- După cum arăţi, ţi-e la fel de cald ca şi mie, continuă ea lăsându-se să cadă graţios pe scaunul de lângă Venus. Te distrezi bine?

Ar fi vrut să răspundă, „Da, până acum!”, dar, din politeţe, murmură:

- Da, foarte bine! Orchestra e minunată.

- Dansezi foarte bine.

- Îmi place să dansez.

- Atunci ar trebui să dansezi cu Jack. E cel mai bun!

- Mai bine nu.

- Să ştii că e cât se poate de inofensiv, draga mea. Şi-ţi va plăcea cum dansează. Întotdeauna insist să vină să danseze cu mine, la balurile mele.

- Mi-e teamă să evit în general bărbaţii de genul lui Redvers.

- Mă îndoiesc că ai cunoscut vreodată un bărbat ca Jack. Haide, dragă, e doar un dans.

Cât de nepoliticos ar fi fost să se împotrivească insistenţelor gazdei sale? Ar fi fost considerată de neclintit? Oare marchizul era aşa de notoriu, cum îi mergea vestea?

- Mai vedem... răspunse Venus evaziv, observând cum duccesa îi îndepărta pe fostul partener de dans din priviri, şi chiar cu un gest evident din mană.

Îşi dădu seama că nu va fi uşor să-i ţină piept manevrelor bătrânei. Mulţumită de prestaţia ei, ducesa se bine dispuse şi începu să-i drescrie lui Venus cu umor pe o parte din musafiri. Când Jack se întoarse cu îngheţatelese, spuse:

- Tocmai îi povesteam domnişoarei Duras despre fata cea mare a doamnei Clara. Mulţumim lui Dumnezeu că nu a putut să vină în seara asta.

- Slavă Domnului, răsunse Jack uşurat.

- Lady Clara a pus ochii pe Jack pentru fata sa, înţelegi... Ducesa privi cu subînţeles pe finul său.

- Peggy găseşte motive de râs în nefericirea mea, continuă marchizul pe acelaşi ton, trăgându-şi un scaun lângă naşa sa.

- Până la urmă tot trebuie să te căsătoreşti într-o zi, zise ducesa cu veselie vădită.

El aruncă ducesei o privire pierzişă.

- Văd că ţi-ai pus în gând să mă torturezi. Sunt sigur că domnişoara Duras s-ar amuza mai tare dacă ai schimba subiectul.

- Nu neapărat.

Zâmbetul ei cinic îl captivase. Era extrem de rafinată, ca o minunată operă de artă.

- Atunci sunt la dispoziţia voastră, doamnelor, se oferi el.

- Să ştii că am donat nişte bani pentru spitalul domnişoare Duras, zise ducesa dintr-o dată, care şi vedea cum se ţese deja o legătură între cei doi. Tu ai destui bani, Jack. De ce nu-i dai şi domnişoarei pentru acţiunile sale caritabile?

El zâmbi.

- A sunat ca un ordin, Peggy.

- Aşa şi este. Eşti bogat precum Cresus[3]. Spune-i de câţi bani ai nevoie, i se adresă ea lui Venus.

- Nu e nevoie, zău, dar vă mulţumesc, lady Groveland.

- Prostii! se buzuli ducesa. Nu e cazul să fii politicoasă cu Jack. Lui îi plac oamenii care spun totul verde în faţă – aşa ca mine, zise ducesa cu un zâmbet atât de larg, încât îi crăpă pudra de pe obraji. În plus, chiar ai nevoie de bani pentru spital.

- Mai bine îţi trimit un ordin de plată mâine dimineaţă, îi sugeră marchizul, salvând-o pe Venus de acţiunile întreprinzătoare ala naşei lui.

- Ai grijă, să fie o sumă frumuşică, îl ameninţă ducesa cu linguriţa.

- Bine, Peggy. Acum ai terminat sau mai ai alte ordine pentru noi.

- Dansează un vals cu domnişoara Duras şi promit că o să tac tot restul serii.

- E o ofertă pe care nu o pot refuza, zise marchizul zâmbind, cu subînţeles spre Venus. Un singur dans, şi scăpăm complet de manevrele lui Peggy.

- Asta niciodată! Replică iute ducesa.

- Cel puţin în seara asta, o încolţi el cu o privire care o îndemna să înceteze cu insistenţele – nu avea nevoie de ajutor pentru a cuceri o femeie.

- Bine, în seara asta, acceptă ea cu greu; era clar că se simţea în elementul ei, punând la cale vieţile altora.

- Îmi permiţi, domnişoară Duras... (Ridicându-se de pe scaun, îi oferi mâna lui Venus.) Pentru calmul şi liniştea serii, vă reamintesc...

Şi o licărire obraznică îi apăru în ochi.

Înţelegând că gazda nu se va da bătută uşor, Venus capitulă. Frumuseţea bărbatului îi tăia respiraţia, aşa că un dans cu el era departe de a fi o tortură.

- E un motiv demn de a fi luat în seamă, domnule Redvers. Sunt o susţinătoare a calmului şi a liniştii.

Dar când mâna ei o atinse pe a lui, orice posbilitate de calm şi linişte dispăru. Amândoi simţiră acelaşi fior inexplicabil, iar degetele lui le strânseră pe ale ei mult mai puternic decât intenţionase.

- Scuză-mă zise el imediat, însă fără să-i dea drumul.

În schimb, o luă de braţ cu cealaltă mână şi o ridică de pe scaun cu grijă, de parcă ar fi fost cel mai fragil lucru din lume. Au stat extrem de aproape unul de altul, până când judecata a biruit instrinctul, iar Jack şi-a amintit unde se aflau. Atunci s-a îndepărtat uşor de ea şi, străduindu-se din răsputeri să aibă o voce naturală, îi spuse:

- Hai să dansăm.

Ducesa îi privea, zâmbind, cum se apropiau de ringul de dans.

Venus nici măcar nu realiză momentul când intră în salonul de bal.

Lordul Redvers fu trezit la realitate de zumzetul pe care intrarea lor în sală îl declanşă printre invitaţi.

Dar o secundă mai târziu toţi privitorii, cârcotaşii şi amatorii de pariuri care îşi calculau deja câştigurile dispăruse ca prin minune din raza sa vizuală. Ea zâmbea în sus spre el, tentaţie înveşmântată în muselină galben înflorată, şi brusc instinctele i se treziră. Se simţea zguduit de un prim val de excitaţii şi reacţii primare, şi dacă Peggy n-ar fi atât de încrezută, i-ar spune chiar mâine că a avut dreptate.

- Mă placi, murmură Venus zâmbind, învăluiţi fiind de parfumul părului ei.

- Aş spune că nu... dacă aş putea.

- Dacă n-ar fi atât de evident interesul tău, vrei să spui.

Şi ea era la fel de încrezută, dar lui chiar nu-i păsa.

- Acesta este un mare merit al valsului.

- Dansezi foarte bine, remarcă ea pe un ton calm, ca şi cum nu ar fi simţit erecţia lui presându-i stomacul în timp ce făceau o piruetă. De aceea suntem singuri pe ringul de dans?

O scurtă ezitare din partea lui ţinu loc de răspuns.

- Spune-mi! Sunt intangibilă în ceea ce priveşte răutăţile celorlalţi.

- Ştiţi ce superficiale sunt interesele lumii mondene.

---

[3] Cresus = Ultimul rege care a domnit în Libia (Lydia). Una din regiunile Asiei mici în perioada antică, astăzi parte a Turciei. Bogăţia de care dispunea era de notorietate, astfel că în anul 560 î. Chr., acesta a construit în Efes (Ephesos) un templu luxos. (n.r.)

- Şi?
- Nu vreau să te superi pe mine din nou.
- Din nou?
Tonul vocii ei nu prevestea nimic bun.
- Cât de mult vrei să ştii?
- Cel nai bine ar fi să-mi spui adevărul.
El înjură printre dinţi, analizând fiecare nuanţă a cuvântului.
- S-a făcut un pariu în legătură cu...
- Acest dans? (Se uită la privitorii care nu-şi mai luau ochii de la ei.) Mă simt de parcă aş fi pe scenă.
- Te deranjează?
Gura ei se arcui într-un zâmbet uşor la auzul întrebării sale?
- Ce să deranjeze? Să fiu cu tine sau să fiu pe scenă?
- Amândouă, bănuiesc.
- Depinde de cât de mare va fi scandalul provocat de cel care a pariat.
„Cei" care au pariat, o corectă el în gând, amintindu-şi lista lungă pe care o văzuse la Brookes.
- Cât de intangibilă eşti?
Ea chicoti când văzu că Jack nu se prea simţea în largul lui:
- Pentru Dumnezeu, Redvers, e de ajuns să-mi spui. Sau te temi că vei pierde o sumă mare de bani?
- Doamne fereşte, nu eu i-am pus să parieze.
- Nu i-ai pus?
- N-am putea să vorbim undeva, într-un loc mai retras, decât pe acest ring de dans?
- Ah, nu vrei să te mai simţi prost în faţa lumii, nu?
Dat fiind stilul său libertin de viaţă, învăţase de mult să ignore speculaţiile lumii. Dar se pare că domnişoara nu era obişnuită cu aceste situaţii.
- Da, minţi el. Dacă nu te deranjează, am putea găsi o oază de linişte în biblioteca lui Peggy.
- Pentru că oamenii aceştia nu citesc...
El încuviinţă din cap.
- Acolo vom fi doar noi doi, în siguranţă.
- Să îndrăznesc, oare, să rămân singură cu tine?
Cuvintele ei păreau să încurajeze un flirt.
- Nu sunt sigur, răspunse el cu sinceritate, deşi întotdeauna a considerat că sinceritatea nu avea nimic în comun cu flirtul.
- Înseamnă că trebuie să am mare grijă...
Ea îşi udă lasciv buzele cu limba, făcându-l să se întrebe de fapt cine pe cine seducea.
Având încă un impuls pentru a pleca din sala de bal, o luă de mână strecurându-se printre invitaţi. Ea îl urmă privind spectatorii foarte interesanţi de fiecare mişcare a lor. Iar când ajunseră în holul din afara sălii, zise râzând:
- Dacă aş fi vreodată într-o clădire în flăcări, aş vrea să fii tu cel care mă conduce afară.
- Toţi se feresc din calea mea.
El coti la stânga, trăgând-o după sine.
- Am observat. Ai cumva reputaţie de om violent?
El se opri pentru o secundă. I se păruse că ea pronunţase „vicios" şi se gândea cum să-i răspundă.
- Violent? întrebă el, realizând apoi ce cuvânt folosise ea şi zâmbind binevoitor. Doar dacă sunt provocat.
- Parcă ai fi fratele meu. El susţine întotdeauna că e cel nevinovat ori de câte ori se duelează.
- În Anglia e ilegal să te duelezi (№ II).
- Te rog, doar nu sunt o şcoliriţă.
Ştia foarte bine că vicontele Coleridge tocmai stabilise o dispută cu lordul Ferres pe plaja din Brighton.
- Pentru că nu mă interesează să locuiesc pe Continent, răspuse el zâmbind, nu sunt de acord cu duelurile. Am ajuns.
Se opri în faţa unri uşi, uitându-se de o parte şi de cealaltă a holului, înainte de a o deschide, apoi o conduse înăuntru.

Sala era iluminată de un candelabru italian cu gaz, iar un foc domol ardea în şemineu. Deşi lumina ar fi fost de ajuns pentru o cameră normală, tavanul înalt şi dimensiunile mari ale încăperii făceau ca toate colţurile să fie în umbră, iar piesele masive de mobilier îmbrăcate în piele să pară nişte forme pierdute în semiobscuritate.

El rămăsese puţin în pragul uşii, neştiind cum să se comporte cu domnişoara Duras, în condiţiile în care avea sentimente ciudat de noi pentru caracterul său. Cu oricine alcineva, de fapt cu toate femeile din trecutul său, ar fi găsit repede cel mai întunecat colţ al încăperii şi cel mai moale loc de pe canapea, unde ar fi trecut la acţiune, cu doamna sub el. Pe aceasta, însă o întrebă politicos:

- Unde vrei să te aşezi? explicându-i din gesturi că alegerea îi aparţine.

Apropierea de el îi provocă pe spate un fior de nestăpânit şi ea se întoarse brusc, vrând parcă să afle cauza acelei senzaţii. Nu exista niciun motiv ca ea să fie atât de suspicioasă şi nimic asemănător nu i se întâmplase în trecut.

- Dacă doreşti să te aşezi, adăugă precizarea cu un murmur atât de încet, lăsând să se înţeleagă cu totul şi cu totul alceva.

O flacără de la focul aprins se reflecta în adâncimea ochilor lui. Era atât de aproape de ea, încât ea nu rezistă tentaţiei de a-şi trece un deget prin sprâncenele negre şi mătăsoase.

Îşi mişcă mâna încet, înţelegând că ar putea să o sperie, apoi îi apucă uşor mâna ridicată, o duse la gura lui şi plasă un sărut fierbinte în palma ei.

Ea scoase un geamăt uşor, pe care el îl simţi în toată fiinţa sa, până în stomac şi în erecţia pulsândă. Strecurându-şi mâna liberă în jurul taliei, o lipi uşor de trupul său.

Niciunul dintre ei nu vorbea. În liniştea care domnea în cameră, nu se auzea decât respiraţia lor; a lui – adâncă şi ritmată, a ei – uşor sacadată, ca şi cum ar fi fost prinsă în mijlocul unei furtuni.

Nu o cunoştea, nu ştia nimic despre ea, decât că-l respinsese când îl întâlnise prima dată, aşa că trebuia să fie atent să nu o grabească. Îşi apropie încet capul de al ei, în mod intenţionat, ca ea să se poată răzgândi, dacă ar fi dorit.

Când buzele lor s-au atins, când acest contact mult dorit a fost în sfârşit înregistrat de minţile lor, au răsuflat amândoi, ca şi cum vibraţiile întregului univers s-au răsfrânt asupra lor. O secundă mai târziu braţele ei delicate îi înconjurară gâtul, şi ea se presă de corpul său dur şi muşchiulos, ca o provocatoare invitaţie la plăceri – deşi ea niciodată nu se purtase astfel, deşi ea ar fi trebuit să ştie cât se poate de bine că trebuia să se păzească de un om cu reputaţia lui.

- Cred că e din cauza parfumului tău, spuse ea, cu buzele lipite de ale lui.

- Perfect, şopti el, de-acum încolo voi face baie în el...

Ea râse, acoperindu-i gura cu o sărutare tandră. Iar când el îşi luă gura de pe a ei, o auzi deja gâfâind. Cunoştea bine sunetul, ştia perfect cum să stârnească o femeie. Lăsându-şi mâna să alunece între picioarele ei, o ridică în braţe, o duse în cel mai întunecat loc al camerei şi o depuse cu grijă pe canapeaua de piele satinată. El se aşeză o dată cu ea, căci ea nu-şi luase nicio clipă braţele după gâtul lui, şi când spuse:

- Mai vreau să mă săruţi! el îi îndeplini fără întârziere dorinţa.

Canapeaua era suficient de lungă şi de lată ca să încapă amândoi, în ciuda imenselor volane, jupoane şi dantele care împodobeau frumoasa ei rochie. Pentru un scurt moment ea se gândi că trebuie să fi înebunit de face aşa ceva într-o casă străină, cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Dacă ceilalţi pretendenţi care se chinuiau să-i atragă atenţia cunva ar fi mişcat-o câtuşi de puţin, probabil ar fi fost mai prudentă. Dar ştia mai bine decât oricine cât de rare erau astfel de senzaţii şi că nimic nu se compara cu această căldură pe care o degajau sentimentele. În plus, era destul de libertină pentru a-şi permite ceea ce-şi dorea.

De mulţi ani era o femeie independentă şi se ghida în viaţă doar după propria-i judecată, astfel era obişnuită să ia singură hotărârile care o priveau. Dar deşi libertină, era nevoie să simtă o pasiune prea arzătoare, prea puternică, pentru a nu mai ţine seamă de scrupulele sale.

La un moment chiar murmură:

- Poate ar fi mai bine să nu... la gestul lui de a-i deschide corsetul.

El se opri politicos, cu respiraţia aproape tăiată. Dar pulsaţia dintre picioarele sale era atât de puternică, încât nu putu ignora dorinţele-i carnale mai mult de o secundă, şi când, copleşită, şopti: „Nu mai contează!” şi se arcui spre el să-l sărute, el respiră, în sfârşit, uşurat, şi începu să practice ceea ce ştia el cel mai bine.

O dezbrăcă până o lăsă doar în furou şi ciorapi, când, deodată, ea ţipă înspăimântată:

- Uşa!

El reacţionă imediat la vocea ei speriată, sărind de pe canapea într-un continuu flux de muşchi şi graţie îndelung exersată. Captivată, învăluită într-un nor de senzualitate, îl privi cum acoperă distanţa până la uşă şi înapoi în timp record, gândind că bărbatul din faţa ei era prea frumos ca să fie descris în cuvinte, cu părul său negru strălucitor, cu acea armonie unică a liniilor feţei, cu corpul său atletic şi picioarele musculoase, încălţate în ciorapi fini de mătase.

Îi zâmbi, de parcă şi-ar fi revendicat locul de lângă ea, fără să-şi dea seama de privirile ei îndrăzneţe care se plimbau, scruntător, pe trupul lui – sau poate era prea obişnuit cu această atitudine din partea femeilor.

Mângâindu-i buzele cu un sărut tandru, el murmură:

- Acum eşti în siguranţă.

- Sau poate în mare pericol, depinde cum priveşti situaţia, şopti ea, zâmbind în sus spre el.

- Nu, asta niciodată, răspunse el cu un suspin uşor. Nu când e vorba de plăcere.

Îi lăsă în jos, uşor, bretelele furoului de pe umeri, îi sărută dulcea rotunjime a sânilor mari şi, împingând mătasea furoului într-o parte, dezveli sfârcul aureolat şi începu să-l sugă uşor.

Ea uitase şi să respire, dar când în sfârşit, îi reveni vocea, nu spuse decât „mai vreau...", desfăcându-şi tremurând nasturii de sus ai furoului. Îşi dorea să mai aibă măcar o dată acea senzaţie, gura lui călătorind acum în jos, de la sânul ei spre esenţa fierbinte, tremurândă a corpului ei.

Îi dădu jos corsetul cu atâta delicateţe, încât ei i se păru că a fost atinsă de zefir, nu de degete omeneşti, şi rămase goală în faţa lui, purtând doar ciorapii albi brodaţi (№ III).

El nu ştia cât de mult mai poate rezista, nu ştia dacă să continue jocul lor amoros acum că era goală şi tânjea după el, o sirenă cu coapse ca spuma laptelui şi cu un zâmbet seducător. Nimic nu-i mai putea opri dorinţa dezlănţuită. Ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea pe ringul de dans.

- Dezbracă-te complet, îi ceru ea şoptit, legănându-şi coapsele de pe o parte pe cealaltă, cu sânii mari tremurând la fiecare mişcare şi cu o privire ucigător de fierbinte, smaraldele ochilor ei strălucind învăpăiat. Dacă nu te deranjează, bineînţeles, murmură acidulat.

Era aproape dezbrăcat, cu cămaşa descheiată, cu haina şi papillon-ul deja date la o parte şi pantofii aruncaţi deja pe sub canapea.

- Asta e, fără îndoială, o întrebare retorică, răspunse el zâmbind, în timp ce-şi dădea jos bretelele brodate cu flori de „nu-mă-uita".

- Cel puţin aşa sper.

Răsucindu-se pe o parte şi sprijinindu-şi capul pe un braţ, îl privea plină de interes cum se dezbrăca.

- Îţi place să priveşti.

Pentru prima dată de când o întâlnise în salonul de supeu, gândul existenţei altor bărbaţi în viaţa ei îl izbi brusc. În mod evident el nu era primul, nu cu firea ei explozivă şi cu simţurile pasionale ce-i luau foc instantaneu, nu cu vrăjitorescul farmec al privirilor ei. Pentru un renumit desfrânat, se simţea ciudat de ofensat.

- Îţi place?

Cu cămaşa scoasă pe jumătate, se îndreptă ameninţător spre ea.

Era teribil de apetisantă cum stătea aşa întinsă pe canapeaua de piele, cu părul magnific de lung şi bogat defăcut căzându-i în valuri ondulate pe umeri, cu esenţa somptuoasă a corpului ei în mod ostentativ expusă ca a unei odalisce, cu sânii mari răsfăţându-se la vedere eliberaţi din chinul corsetului.

- *Acum* îmi place, răspunse ea, mişcându-se în aşa fel încât formele ei să contrasteze şi mai mult pe pielea neagră a canapelei. Mai repede... şopti ea.

- Şi dacă nu...?

- Nu fi enervant. Doar nu te aşteptai să fiu virgină...

Un val de supărare neagră îl cuprinse, cu toate că ea avea dreptate – doar el se ferea de virgine ca de ciumă!

- Nu eşti un crin nedesfăcut, nu-i aşa?

- Sunt sigură că nu ar fi genul tău. Dar ce facem? Deja avem prima ceartă? întrebă ea amuzată, ridicând o sprânceană.

Era o viziune voluptoasă, fermecătoare, cum vezi doar în picturi. Era cu siguranţă genul lui.

- Iartă-mă. (Îşi lăsă cămaşa să cadă pe covor.) Se pare că, pentru o clipă, mi-am cam pierdut minţile.

- Deci nu ne certăm.

- Poate ne vom bate puţin, imediat ce scap de hainele astea.

- Mmm... o promisiune încântătoare...

- Pot să-ţi mai promit şi alceva, mormăi el cu un zâmbet ghiduş, descheindu-şi nasturii pantalonilor.

- Iar eu trebuie să roşesc şi să-ţi mai domolesc puţin simţul proprietăţii.

El dădu din cap, întrebându-se de ce reacţionase atât de ciudat cu câteva clipe în urmă.

- Eşti cu adevărat perfectă. Sincer!

- Nu ştiam că Don Juan-ii pot fi sinceri.

- Nici eu nu ştiam că femeile pot fi sincere.

- Înseamnă că amândoi avem ceva de învăţat, în noaptea asta.

- Să fie o lecţie, atunci? o tachină, scoţându-şi pantalonii.

- Mă îndoiesc că aş mai putea să te învăţ ceva. În plus, te-ai supăra dacă aş face-o, adăugă ea jucăuşă.

El îşi plecă puţin capul, privind-o de jos în sus.

- Eşti *al naibii* de tentantă.

- *Tu* eşti foarte tentant, aşa cum stai acolo, în chiloţi de mătase şi cu frumosul şi mândrul tău sex majestuos ridicat.

Într-adevăr erau foarte scurţi, mătasea chinezească acoperindu-i doar fesele, erecţia sa proeminentă neputându-i fi mascată de materialul fin.

- Te rog, vino mai aproape.

- Nu cred că există bărbat pe lumea asta, care să refuze o astfel de invitaţie.

- Nici eu nu cred că sunt multe femei pe lume, care să reziste farmecelor tale vizibile.

- Sunt mulţumit atâta vreme cât te pot face pe tine să nu-mi rezişti, răspunse el politicos şi galant, ca niciodată în astfel de momente.

- Nu *mulţumire* ţin neapărat să primesc, ci alceva, zise ea, făcându-i semn cu degetul să se apropie şi mai mult.

- Poate ceva mai arzător?

- Cât de inteligentă eşti...?

Era foarte naturală, sinceră şi îndrăzneaţă. Cerea tot ceea ce voia, fără prea multă ceremonie. După atâtea prefăcute din înalta societate cu care se culcase, ea chiar era încântător de reconfortantă.

Se apropie de canapea, strecurându-şi degetele la talie, cu intenţia de a-şi da jos şi ultima piesă de îmbrăcăminte.

- Lasă-mă pe mine.

Vocea ei era uşor răguşită, de contralto, parcurse mica distanţă până la el, învăluindu-l ca o mătase şi mărind şi mai mult dimensiunea erecţiei sale.

Se opri la câţiva centimetri de canapea şi aşteptă, cuprins de un delir de emoţii greu de stăpânit, de parcă ar fi fost prima dată când făcea dragoste. Era supărat pe el însuşi pentru că efectul pe care ea îl avea asupra lui nu-l mai avusese nimeni până în această clipă, niciodată nu simţise mai mult decât o tentaţie de moment. Iar când ea se ridică în şezut, fixându-l de sub cascada de bucle blond-aurii şi întinzându-se să atingă proeminenţa impresionantă a erecţiei sale, el îşi reţinu răsuflarea şi începu să înjure în gând.

Încercă să nu simtă cum îşi pierde controlul, amintindu-şi că Venus era una din sutele de femei cu care avusese de-a face. Pe toţi dracii, doar nu făcea pentru prima dată aşa ceva! Dar când ea începu să-i tragă acea ultimă bucăţică de mătase de pe şolduri, el simţi nevoia disperată de a se îngropa în adâncurile ei, fără niciun preludiu.

- Mai bine îi dau eu jos, spuse el cu o voce răguşită, forţându-se să-şi stăpânească necesitatea imperioasă ce-l mistuia şi dându-i mâinile la o parte cu toată politeţea de care mai putea da dovadă.

- Nu mai ai răbdare. Bun!... şopti ea aprobatoare, satisfăcută de parcă perechea de chiloţi albi de mătase chinezească ce zăcea acum pe podea ar fi reprezentat un trofeu pentru ea. Atunci nu trebuie să mai aştept!...

El încercă să afle motivul pentru care o dorea atât de frenetic, dar tocmai această dorinţă ce-l ardea ca o flacără îi paraliza orice gândire, împiedicându-i analiza. Şi, o secundă mai târziu, o întinse pe canapea şi se aşeză între picioarele ei desfăcute. Începuse deja să se mişte ritmic în interiorul ei, când ea, proptindu-şi capul în pieptul lui, murmură cu respiraţia sacadată:

- Era să uit. Pune-ţi prezervativul(№ IV)!

Deja în plină erecţie, Jack o ignoră, dându-i mâinile în părţi, pentru a-i fi mai uşor să o penetreze.

- Nu! strigă ea, împingându-l şi mai tare, şi prin tumultul minţii lui răzbătu enormitatea a ceea ce i se pretindea.

I-au trebuit câteva clipe pentru a-şi forţa corpul să se liniştească şi alte câteva clipe pentru a-şi pune ordine în gânduri. Începând să fie raţional, într-un târziu îşi regăsi respiraţia pentru a şopti:

- N-o să-mi dau drumul în tine.

- Asta nu e de ajuns.

Privirea ei era provocatoare.

Cu trupul tremurând de dimensiunile excitaţiei, simţi nevoia de mult mai mult aer în plămâni.

- Sunt o persoană de încredere.

Mai avea puţin şi murea, exploda sau făcea ceva de neiertat.

- Îmi pare rău, dar nici asta nu e de ajuns.

Jack îşi împreună sprâncenele a-ncruntare şi, cu privirile-i înfingând pumnale în ea, înjură şi se dădu la o parte. Sprijinindu-se de braţul canapelei şi, cu bustul tresăltându-i în ritm accelerat de agitaţie, răcni:

- Ce dracu' faci, îţi baţi joc de mine?

- Ai auzit vreodată de prezervativ? răbufni ea tot atât de frustrare ca şi el de întreruperea momentelor de plăcere. Un bărbat ca tine, care se culcă cu tot ce prinde să f...?

- O mică c... înfierbântată ca tine... Cum de nu ai unul tu?

- Du-te dracu!

Până la cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, văzuse prea multe ca să nu se considere egală cu orice muritor. În plus, făcea parte dintr-o familie care accepta orice provocare, fără să se gândească la consecinţe.

- Ar fi trebuit să ştiu că un bărbat ca tine nu gândeşte decât la propria-i plăcere. Porc egoist ce eşti!

- Nu la fel de egoist ca tine. Am fi putut atinge amândoi climaxul, fără probleme. De peste zece ani stăpânesc la perfecţie arta retragerii.

Ea pufni.

- Mă îndoiesc! zise trăgându-şi furoul pe cap şi lăsând mătasea brodată să alunece spre podea. Câţi copii ai lăsat în urmă?

- Niciunul! Dacă ţi-ai făcut tema bine, ai fi ştiut asta.

- Crezi cumva că te-am urmărit? Asta crezi?

Indignată, îşi scoase unul din pantofi şi-l aruncă furioasă spre Jack.

El îl prinse fără efort şi îl depuse înapoi pe covor.

- Dar nici nu aţi fugit de mine, domnişoară Duras, spuse el, fără pic de politeţe. Cât a durat să ajungeţi din sala de supeu pe canapea? Zece minute?

- Ohhh! se încrâncenă ea, strângându-şi pumnii. Te-aş lovi dacă ar ajuta la ceva, idiot prost-crescut ce eşti! A trecut un an de când nu am făcut dragoste. Aşa că nu te împăuna cu succesul tău, crezând că ţi-am căzut uşor în mreje. Eram în călduri, asta-i tot.

- Atunci am o propunere, zise el cu vocea înmuiată, privind-o seducător şi uitând cu totul de furie.

- Nu mă interesează propunerile tale, răspunse ea tăios, în timp ce-şi aduna un jupon de pe spătarul unui scaun.

- Dacă nu ai mai avut orgasm de un an, şi dacă totuşi îţi doreşti asta, te-aş ajuta eu – fără să avem relaţii intime, bineînţeles.

Cuvintele lui sunară seducător, ca o promisiune a plăcerii. Gândul astâmpărării pulsaţiei cutremurătoare care-i înfierbântase tot corpul o tenta. Aruncă într-o parte juponul, care căzu după ce descrise un arc în aer, şi îl privi fix.

- Şi ţie ce-ţi iese la opera asta de caritate...?

- Nimic, dacă nu vrei tu, dar...

- Totdeauna trebuie să fie un „dar", îl luă ea în râs.

- *Aş putea* să fac rost de un prezervativ de la unul din bărbaţii prezenţi la bal. (Privi în jos spre erecţia proeminentă.) Şi ne-am simţi bine amândoi.

Corpul ei reacţionă instantaneu. Dacă gândul unui orgasm obţinut manual sunase tentant, a doua propunere deja era o provocare sălbatică. Dacă n-ar fi trecut atâta timp, nu i-ar fi luat în considerare invitaţia obraznică, cu totul seducătoare, cu tot sexul lui apetisant. Şi totuşi ar trebui să refuze, gândi ea. Prea era plin de sine, prea al dracului de frumos şi mult prea obişnuit ca femeile să-i accepte orice! Ar fi trebuit să-i dea o lecţie refuzându-l. În schimb, îi spuse:

- Cu o singură condiţie.

El zâmbi.

- Uită-te şi tu la mine, aş putea eu să nu fiu de acord cu orice vrei tu.

Ea nu se putu să nu zâmbească la candoarea lui.

- Vreau să facem amândoi acel gest caritabil.

- Cum spui tu, având în vedere că e prima dată când negociez o noapte de amor.

- Ce interesant! răspunse ea sarcastic. La mine e a mia oară.

- Eşti o răutate mică.

- Nu chiar atât de mică, răspunse ea tandru.

Privirea sa călători în josul corpului ei înalt şi suplu, oprindu-se să se odihnească pe splendoarea sânilor plini.

- Nu, conchise el, de fapt deloc mică!

Urmă o tăcere prelungă, timp în care amândoi se luptau cu propriile-i principii şi dorinţe, fără însă a-şi da vreunul seama că discuţia pe care o avuseseră înainte sunase ca o negociere de luare în arendă. Dar după cum marchizului nu-i stătea în fire să amâne plăcerea, lungul celibat – de peste un an – al tinerei doamne cântărind greu în gândirea sa, fu primul care sări peste orice principiu şi spuse:

- Deci... suntem de acord?

- Cu prezervativul?

- Da, cu el.

Ea dădu din cap afirmativ. El îşi ciocăni capul cu degetul arătător şi se ridică repede de pe canapea.

- Aşteaptă-mă aici, spuse, întizându-şi să-şi ia pantalonii

- Cred că ai nevoie şi de ăştia.

Ea îi ridică chiloţii de mătase de pe pardoseală.

- Nu, n-o să stau atât de mult.

Venus respiră îndelung.

- Poate că n-o să mai vreau să merg până la capăt când te întorci.

El o privi, în timp ce-şi încheia pantalonii.

- Te voi face eu să te răzgândeşti.

- Mmm... poate că nu....

Dintr-un salt o ajunse înainte ca sunetele vorbelor ei să se stingă în aer şi, ridicându-i braţele fără ca ea să poată protesta, îi scoase furoul, o luă în braţe şi o aşeză confortabil între perne, pe canapeaua din faţa şemineului.

- Acum gândeşte-te că o să facem dragoste aici de douăzeci de ori la rând, îi şopti el, strecurându-şi degetele în crăpătura umedă şi înfierbântată. Şi după aceea, continuă el, o să te mai pătrund de încă douăzeci de ori, şuieră aplecându-şi capul ca să-i lingă un sfârc.

Se strecură delicat, încet, în intimitatea pulsândă a corpului ei, toate îndoielile fiindu-i spulberate de căldura excitaţiei ce-i învăluia corpul. El se retrăsese din interiorul ei doar cu puţin înainte de orgasm, eliberându-se de îmbrăţişarea ei înfierbântată cu promisiuni şoptite de satisfacţie înzecită la întoarcerea sa.

- Încuie uşa după mine, şopti el. O să bat de două ori când mă întorc.

Şi se îmbrăcă cu aşa viteză, încât ea nu mai ştia dacă să fie încântată sau să simtă jignită de experienţa sa de a părăsi femeile.

Dar până la urmă şi ea voia ceea ce el avea de oferit, astfel că nemailuând în seamă proasta lui reputaţie, hotărî că va avea destul timp să se simtă ofensată *după* ce-şi va obţine orgasmul.

Când zări micul zâmbet ghiduş, marchizul o privi întrebător, dar singurul răspuns pe care îl primi fu:

- Vino înapoi repede, şi vei afla.

După ce încuie uşa, Venus îşi turnă un pahar de sherry de pe tava de lichioruri, se întoarse la căldura şemineului şi, întinsă pe canapea, începu să soarbă din pahar, în aşteptarea salvării sexuale.

Nu era o începătoare în ce priveşte plăcerele trupeşti. Avusese mulţi iubiţi, dar niciunul nu reuşise să-i stârnească în organism o asemenea fierbinţeală. Se afla într-o pauză de gândire matură – căci, pentru moment, plăcerea carnală era pricipalul obiectiv – şi se întreba cum de marchizul exercita o asemenea atraţie fizică asupra ei. Zâmbi uşor. Era mai mult decât evident de ce: deşi majoritatea femeilor spuneau că nu mărimea sexului iubitului contează, ea ştia că dimensiunea lui are un rol esenţial, iar Jack Fitz-James nu putea fi întrecut la capitolul acesta.

CAPITOLUL 3

Marchizul se privi într-o oglindă de pe hol, verificând gradul de dezordine din înfăţişarea sa, decise că era prezentabil dacă nu era inspectat prea îndeaproape şi intră în sala de bal pe una din uşile mai puţin folosite de invitaţi. Ocoli ringul de dans evitând politicos orice conversaţie, ţinta sa fiind salonul alăturat unde se juca cărţi. Odată scăpat de valul de atenţie feminină, îşi permise să răsufle uşurat şi, stând sub arcada de intrare, începu să caute din priviri pe cei ce ar putea să-l ajute.

Majoritatea bărbaţilor din lumea sa nu erau interesaţi decât de propria-i plăcere atunci când se culcau cu o femeie. Poziţia lor şi averea le permiteau să îşi exercite prerogativale, şi ei profitau pe deplin de ele[4]. Jack ştia totuşi vreo doi sau trei care se protejau din motive de sănătate. Pe aceea îi căuta în încăperea aglomerată.

Însă o astfel de problemă nu se putea trata cu discreţie. Îşi cunoştea prietenii mult prea bine, ei respirau bârfe, nu aer. Singura lui speranţă era ca domnişoara Duras să fie îndeajuns de neconvenţională încât să ignore orice zvon. Deja îşi fixase ţinta asupra lordului Alvers, dar înjură la vederea mulţimii de prieteni care îl înconjurau. Dar pe deplin motivat, se îndreptă hotărât spre el, ferm decis să-şi atingă ţelul pentru care venise.

Un moment mai târziu se afla în spatele lordul Alvers. Se aplecă spre urechea acestuia şi îi şopti motivul pentru care venise.

Tânărul lord se răsuci spre el cu scaunul, şi pe faţa sa apăru un zâmbet complice:

- Te cam grăbeşti, nu-i aşa?

Jack nu zâmbi.

- Ai, sau nu?

- S-ar putea să am, replică Alvers, chicotind.

- Vă rog să-l scuzaţi puţin pe George, spuse Jack politicos, ridicându-l cu forţa de pe scaun şi conducându-l cu o strângere vizibilă a braţului într-un colţ mai liniştit.

Odată ajunşi, marchizul spuse:

- *Chiar* mă grăbesc, aşa că fii drăguţ şi dă-mi-le mai repede. Şi, apropo, ar fi mai bine să nu spui nimic, dacă ţii la reputaţia sorei tale.

Alvers sări ca ars.

- Ia stai un minut, la naiba! Ce legătură are asta cu sora mea?

- N-am timp să stau la discuţii, şi oricum, dacă păstrezi secretul, nimeni nu va şti vreodată. Hai dă-mi-le!

- Sper că nu te-ai culcat vreodată cu soră-mea, mârâi tânărul, dar deja extrăgea două prezervative din buzunarul hainei sale.

Jack nu o făcuse, însă George nu ştia asta, şi oricum nu avea curajul să o întrebe pe sora sa. Aşa că teama unui eventual scandal era cea mai bună modalitate de a-l face să-şi ţină gura.

- Mulţumesc mult. Buzele mele vor fi lipite, adăugă Jack zâmbind. Transmite-i salutările mele lui Sally.

Cu trofeul în mână, zbură din camera de jocuri trecând ca fulgerul prin sala de bal şi respingând vreo doisprezece invitaţi cu chef de vorbă. Şi, cu inima bătându-i de două ori mai repede decât era cazul, reuşi să răzbată până în holul care ducea spre bibliotecă.

---

[4] Este vorba de dreptul feudal al stăpânului unei moşii ca, atunci când se căsătoreşte o fecioară de pe moşia lui, acesta să o înzestreze, dar să fie primul care se culcă cu ea, înaintea mirelui – drept de care unii stăpâni profitau din plin în secolele trecute.

Ciocăni de două ori la uşă, dar Venus nu răspunse de prima dată, ceea ce-l făcu să se teamă că se răzgândise şi plecase.

- Cine e? întrebă Venus puţin mai târziu.

Supărarea i se risipi.

- V-am adus livrarea, domnişoară, spuse el vesel.

Ea zâmbea când deschise uşa.

- Ai venit foarte repede.

- Am avut un motiv întemeiat să vin, replică şoptit, luând în stăpânire frumuseţea lascivă a corpului ei nud de îndată ce se strecură înăuntru prin deschizătura uşii pe jumătate deschise.

Răsucindu-se să închidă uşa, îi arătă voios cele două pacheţele aflate în palma sa.

- Mi-e teamă că asta e tot, nu am vrut să afle prea mulţi

- Nu simte cineva lipsa?

- Se pare că nimeni nu şi-a dat seama de absenţa noastră.

- Ce drăguţ din partea lor!

- E uşor să te pierzi în mulţime, cu peste trei sute de invitaţi aici astă-seară.

Ea vru să spună ceva de genul: „De obicei nu fac asemenea chestii", dar se gândi că ar suna caraghios, având în vedere că era goală în biblioteca lui Peggy, în plin bal.

El vru să spună că nu va mai dura mult până li se va simţi lipsa, dar îşi dădu seama că nu era indicat, având în vedere obiectivele apropiate.

- Cravata îţi stă strâmb. (Făcând un pas spre el, se ridică pe vârful picioarelor şi i-o aranjă.) Gata! Ar fi trebuit să observi înainte să pleci.

El râse şi o strânse în braţe.

- Când voi avea nevoie de o nevastă îndatoritoare, îţi voi da de ştire.

- În schimb, dacă eu voi avea nevoie vreodată de un soţ, să fii sigur că nu pe tine. (Vocea-i era veselă, ochii verzi îi sclipeau jucăuş.) Văd că şi cel mai mic ajutor din partea unei femei e înţeles greşit.

- După atâţia ani de fugă... sunt prudent.

Gura lui se deschise într-un rânjet ironic, apoi tandru şi fierbinte, când o sărută. Iar când, câteva clipe mai târziu, ea reuşi să-şi recapete respiraţia, sugeră:

- Hai să încercăm unul din pachetelele astea.

El o purtă în braţe până la canapea şi o aşeză pe pielea caldă. Puse apoi bucuros cele două prezervative pe braţul canapelei.

- Mă bucur că nu ai plecat.

- Tentaţia a învins scrupulele, spuse ea ridicând din sprâncene. Deşi cred că auzi asta destul de des.

El rămase doar în cămaşă şi pantaloni.

- Nu mai des decât tine, cu siguranţă.

Era tentaţia reîncarnată, aşa cum sta întinsă în aşteptare, cu pielea aurită de flăcările ce se reflectau pe goliciunea ei voluptoasă, cu o privire ce anticipa clipele care aveau să urmeze.

- Deci nu va deranja nimeni, nu?

Provocatoarea întrebare, anticiparea din tonul ei îi incendiau simţurile.

- Nimeni nu va îndrăzni!

Cu o smucitură, îşi rupse nasturii din perle ai cămăşii de mătase.

- Din cauza ta?

Văzuse cum toţi se dăduseră la o parte din calea lor când parcursese la braţul lui lunga sală de bal.

- Faptul că ne aflăm aici, împreună, nu este decât treaba noastră!

Scoţându-şi cămaşa din pantaloni, o făcu să-i alunece de pe umeri. Ea reacţionă la aceste cuvinte cu un zâmbet.

- Şi ce treabă plăcută...

- Va fi în curând... Îmi cer scuze pentru întârziere.

Zâmbetul lui era intim, ca şi cum l-ar fi păstrat până acum special pentru ea. Pantalonii se alăturară celorlalte obiecte de vestimentaţie aflate pe covor.

Goliciunea lui îi tăie respiraţia pe moment.

- Îţi mulţumesc pentru înţelegere, replică ea, pe un ton care părea să sune normal.

Zâmbetul lui se lărgi.

- De parcă aş fi avut de ales...

- Nici eu nu am avut până la urmă, după cât se pare.

Era de-a dreptul splendid, ca un zeu dionisiac: înalt, bronzat, cu o musculatură perfect modelată şi... cu un penis monumental.

- M-ai considera teribil de îndrăzneaţă dacă ţi-aş spune că am nevoie de „el" – şi ridicând mâna indicând anume ce – chiar acum?

- Doar dacă nu ţi s-ar părea ţie prea deplasat dacă aş accepta.

Ea scutură din cap în semn că nu.

- Ba chiar aş spune că eşti binevoitor.

El se întinsese deja după un prezervativ. Când deschise pachetul, erecţia i se amplifică vizibil.

Trupul ei se deschise, fiind pregătit să-l primească, şi un frison de anticipare îi străbătu vaginul.

- Mi-e teamă că... şopti ea, fixând cu privirea dimensiunea uriaşă, eu nu am fost obişnuită cu...

- Ştiu, spuse el, cu o voce aproape sufocată în timp ce rula prezervativul pe vârful deja umezit al penisului, mintea fiindu-i sufocată de o imensă dorinţă carnală.

- N-am mai făcut asta pentru nimeni.

Ochii ei scânteiară.

- Oricum nu prea te poţi simţi bine cu ele. Asta ca să vezi cât de mult te doresc.

- O obsesie reciprocă, dragul meu lord Redvers.

În momentul în care ea îi pronunţă titlul, el îşi dădu seama că ceea ce făceau ei i se părea ca ieşit din sfera cotidianului.

- Probabil că îngheţata de ananas ne-a făcut atât de nepăsători.

- Aş vrea eu să fie atât de simplu.

- Eu nici nu vreau să fie simplu.

La cât de excitat era, nu avea chef să se braveze şi nici să simplifice actul sexual din acea seară.

- Eşti sigură că nu vrei să mă mişc mai încet?

Se mişcă între picioarele ei cu o dexteritate care o intriga, de parcă ar fi făcut-o de atâtea ori, încât nu se mai simţea stingher într-o situaţie care de obicei ar fi cauzat stângăcie.

Ea-i atinse uşor cu mâna penisul inflamat.

- Tu vrei?

- Ar fi ultima mea dovadă de politeţe.

- Înainte de ce?

- Înainte de a înebuni de-a binelea.

- Unde ai fost în tot acest timp din viaţa mea? rânji el ironic.

- Probabil că aşteptam asta.

- Atunci îl vei primi imediat, şopti el asediat de dorinţă, şi desfăcându-i picioarele cu o mişcare a mâinii, o pătrunse încet.

Conştient de mărimea organului său, o invadă cu precauţie, fiind atent la reacţiile ei. Dar nici cu prezervativul ce exercita mai multă fricţiune, înaintarea sa nu se lăsă prea mult aşteptată.

Cu fiecare mişcare a dimensiunii enorme ce o pătrundea, cu cât el înainta în adâncimea fiinţei ei, fiecare fibră a corpului ei tremura, în expectativă. „Oare se poate muri de dorinţă?", se minună corpul ea. Toate senzaţiile i se concentraseră în intimitatea înfierbântată a corpului ei, şi îşi ridică bazinul pentru ca el să poată pătrunde şi mai adânc, tot mai adânc.

De parcă el ar fi necesitat o încurajare acum, când pasiunea îi încinsese tot sângele, săgetându-i creierul!... Mâinile i se încleştară pe fesele ei, şi acum o împingea de şolduri, pentru a-şi înlesni înaintarea. Iar când o simţi, pregătită şi tremurândă gata de orgasm, se retrăsese din ea, cu toate scâncetele de protest, dar numai pentru a reveni şi mai puternic, şi mai adânc.

Se auzi un ţipăt ascuţit, al cărui ecou sfâşie semiobscuritatea încăperii.

Geamătul lui înăbuşit dovedea că şi plăcerea sa era la fel de înfocată şi, strecurându-şi mâinile sub ea, o trase mai aproape, nerăbdător să o posede în totalitate.

Mişcându-şi armonios mâinile pe spatele lui, urmărind curba lascivă a feselor sale întărite, apăsându-le, îşi ridică pelvisul... şi dădu drumul unui suspin de exaltare.

Sunetul anticipat făcu să-i crească şi mai mult erecţia. Nerăbdarea ei era încântătoare, propria lui necesitate – atât de pătimaşă, încât ritmul dorinţei lor se transformă într-o mişcare de un flux şi reflux accelerat, care-i conduse curând pe amândoi la un orgasm, cutremurător.

„Prea repede!", se gândi Jack, dispreţuindu-se pentru graba sa.

- Mai vreau, şopti Venus, ca un ecou al nemulţumirii lui.

El îi zdrobi buzele într-un sărut devorator, iar ea îi răspunse cu sărutări fierbinţi, amândoi cuprinşi de aceeaşi flamă, înfierbântaţi de o insaturabilă dorinţă carnală.

Îi simţi din nou sexul întărit înlăuntrul ei şi, răsucindu-şi gura într-o parte, murmură:

- Pune-ţi celălalt prezervativ. Grăbeşte-te!

Pentru o persoană care nu urmase niciodată ordinele nimănui, el avu o uşoară ezitare, apoi se conformă.

Retrăgându-se rapid din ea, sări grăbit de pe canapea, aruncă prezervativul folosit şi se şterse rapid cu cămaşa. Un nou prezervativ îi luase locul după câteva secunde, excitaţia sa fiind cu adevărat impresionantă pentru un bărbat care abia avusese un orgasm.

Probabil că de aceea era aşa de vânat de femei, gândi Venus – doar cu un trecător resentiment, toate gândurile concentrându-i-se asupra nevoii urgente de a fi iar în stăpânirea erecţiei lui, nerăbdarea ei nefiindu-i egală decât de surprinzătoarea dorinţă de a fi posedată iar de bărbatul din faţa sa.

Niciodată nu crezuse că poate exista o pasiune de nestăvilit, înlăturând asemenea idei ca fiind doar o fantezie poetică sau fructul unei imaginaţii bolnave. Dar ea nu dorea nimic mai mult decât ca el s-o atingă, să facă sex cu el încă o dată, cu toate că avea asemenea reputaţie de desfrânat încât ar fi trebuit să-i fie ruşine de ea însăşi.

Poate că ar trebuie să reconsidere aceste principii mai târziu – după alt orgasm, atunci când nu va mai arde de dorinţă. Înţelegând cât de rar întâlneşti acest sentiment şi cât de puţin timp mai aveau la dispoziţie, dorea cu egoism să se lase dusă de val.

- Chiar trebuie să vin eu să te iau de-acolo? murmură ea nerăbdătoare.

- Lasă-mă un minut să-mi trag şi eu sufletul, chicoti el.

Dându-şi seama de gafa pe care o făcuse, îşi ceru imediat scuze, însă el o făcu să-şi înghită cuvintele, răsucindu-se pentru a o îmbrăţişa şi a o săruta prelung. Aplecându-se uşor între picioarele ei, şopti:

- Runda a doua!

Şi alunecă în fierbinţeala ei primitoare.

- Tocmai la ţanc, spuse ea şuierat, cu ochii aproape închişi şi picioarele încolăcite în jurul corpului său, oferindu-i o bucăţică de rai pe care nu o mai văzuse până atunci.

Era ispita în persoană şi dorinta ei se sincroniza perfect cu a lui, era femeia pe care şi-o dorise dintotdeauna, se gândi el în timp ce-şi potrivea ritmul corpului cu al ei. Era fierbinte, fierbinte, flacără arzândă, cerând fără a se jena ca femeile cu care era el obişnuit. Şi, spre deosebire de ele, ea era atât de spirituală încât îl binedispunea, dar în acelaşi timp îl şi perturba. Dintr-o dată, îşi adânci dinţii în gâtul lui şi îl muşcă, dar fiorul de durere fu înecat de o dorinţă atât de mare încât uită totul, în afară de senzaţia căreia îi căzuse pradă.

Gemetele ei indicau un nivel de excitaţie care necesita mai multă concentrare, şi Jack se lăsă pe spate, ignorând unghiile ei adânc înfipte în toarcele lui. Fiecare se străduia să-l stârnească mai tare pe celălalt. Şi se împerecheară într-un sacru ritm comun, parcă aducând la capăt un ritual al instinctului primar, în afara limitelor raţiunii.

Ea se mişca pentru a-i produce lui plăcere, iar el, pentru plăcerea ei. Simţurile lor se disipaseră, lumea dispărând de tot, undeva departe; doar senzaţiile mai rămăseseră. Până când, căutând cu disperare aerul, se lăsară duşi de valul unui orgasm divin, nepământesc, care le goli sufletele.

- Incredibil! (Fără respiraţie, cu pieptul tresăltându-i, Jack zăcea deasupra ei, cu ochii închişi.) Nu... pleca... spuse el leneş, cu zâmbetul pe buze.

- Nici n-aş putea... chiar dacă aş vrea.

Ultimii fiori ai orgasmului încă îi scuturau delicios corpul, îşi plimba degetele de-a lungul toracelui său impresionant.

El deschise ochii şi zâmbi.

- Oricum nu te-aş lăsa să pleci.

- S-ar putea să fii nevoit. S-au terminat prezervativele.

- Şi...?

- Nu începe din nou.

Tonul ei se schimbă, devenind rece.

- Nu-ţi mai face atâtea probleme, încercă el s-o liniştească.

- Dar *eu* sunt cea care *trebuie* să-şi facă griji.

- Cu mine, nu e cazul.

El era atât de calm şi de lipsit de griji – sau, probabil, doar indiferent, dat fiind trecutul lui.

- Şi totuşi nu sunt complet sigură, şopti ea, cu braţele încolăcite în jurul bustului lui. Dă-te jos!

Sprâncenele lui se arcuiră dintr-o dată.

- Toţi iubiţii tăi răspund la tonul ăsta?

- Am spus să te dai jos!

Deşi lui Jack i se păreau grijile ei exagerate, se hotărî să nu mai comenteze. Cu o scuturare a umerilor, se dădu la o parte, lăsându-se să cadă pe podea şi sprijinindu-se apoi de canapea.

- Eşti prea nervoasă, zise el natural, aruncând prezervativul şi întizând mâna după o sticlă cu băutură. Nu am niciun interes să mă culc cu tine din motive egoiste. Vrei şi tu? ridică sticla. E sherry!

- Eşti mult prea gentil în problema asta, Redvers. Şi nu ştiu dacă vreau să beau, iar dacă vrei să o mai faci o dată, spune-mi şi mie.

- Nu, nu cred, observând totuşi că nu se ridicase din poziţia languroasă şi, când îi întinse paharul de sherry, ea îl luă.

El ridică paharul ca şi cum ar fi ciocnit în cinstea ei.

- Te tentează?

- Nu-mi pot permite nicio tentaţie. (Tonul era al unei profesoare care-şi certa elevul.)

O licărire răutăcioasă apăru în ochii lui Jack.

- Cât de puţină încredere ai...!

- Într-un om cu reputaţia ta? Cred că am destule motive să fiu sceptică.

- Nu am niciun copil.

- Nu *ştii* dacă ai vreunul.

- Aş şti dacă aş avea. Mi s-ar cere bani.

- Eşti atât de cinic! spuse ea strâmbându-se.

El dădu din umeri, fără a o contrazice în ceea ce priveşte cinismul.

- Ei bine, nu trebuie să-ţi faci griji că eu ţi-aş putea cere bani.

- Nici nu-mi fac. Nu încerc decât să-ţi alung temerile.

El începu să-i mângâie fruntea cu degetul arătător.

- Gata, ajunge!

- Tot mai fierbi acolo jos?

- Nu!

Dar răspunse prea repede, privind în gol.

- Lasă-mă să văd, murmură, strecurându-şi mâna între genunchii ei, palma sa fierbinte odihnindu-se pe labiile ei.

- Mai bine te-ai opri, spuse ea zâmbind. Aşa e mai sigur.

- Aşa ceva nu e periculos. Relaxează-te.

Îşi lăsă mâna să alunece între labii.

- Ei, cum te simţi?

- Nu simt nimic, minţi ea, ştiind că nu ar fi trebuit să îl lase să o atingă! Ştiind că un simplu masaj al mâinii lui ar avea un efect dezastruos asupra ei.

- Dar acum?

Degetul lui mijlociu alunecă spre buzele fierbinţi cu o delicateţe nemărginită şi simţi cum muşchii interiori ai sexului ei se încordau.

- Dă-mi paharul, murmură el, şi luându-i paharul din mână, îşi continuă masajul ameţitor, frecarea degetului transmiţând promisiuni infinite în interiorul fiinţei ei.

- Chiar eşti umedă, spuse el câteva momente mai târziu, aşezându-se în genunchi lângă canapea, dovada lichidă a excitării ei umezindu-i degetele. De ce nu te-aş ajuta să termini?

Incapabilă să-şi înfrâneze pasiunea, deşi se simtea ruşinată de răspunsul corpului ce o trăda, îşi ridică bazinul, neputând să lupte cu propriile-i dorinţe şi cu talentul lui desăvârşit. Se pare că el ştia exact unde să o atingă, cât de uşor, cât de puţin şi cât de adânc. Ea începu să scâncească, pe măsură ce degetele lui o pătrundeau tot mai adânc.

Ea se arcui peste mâna lui, dorind tot mai mult, căutând tot mai mult. El îi desfăcu picioarele, şi aplecându-şi capul, îşi strecură limba peste labiile umezit, pătrunzând în dulceaţa fierbinte a clitorisului ei.

Ţipătul ei de extaz umplu încăperea. Apoi buzele sale prinseră în strânsoare mica umflătură erectilă, iar degetele sale se adânciră şi mai mult în ea. Creierul îi era bombardat de senzaţia care o acaparase, iar timpul părea că se oprise. Vaginul ei vibra, stârnit de mişcările degetelor sale, în timp ce limba sa iscusită îi încânta clitorisul. Deja tot corpul îi era cuprins de fiorii orgasmului când el o muşcă tandru, uşor, delicat, ca şi cum ar fi ştiut exact cum să o facă să-şi piardă minţile şi să simtă că a ajuns la limita vieţii, şi că a murit, înecată într-un imens val de plăcere.

Dură ceva timp până când deschise încet ochii, căutându-l pe Jack, care stătea lungit aproape de şemineu.

- Nu-i aşa că n-a fost niciun pericol? întrebă el, prietenos.

- Nu-i nevoie să fii atât de plin de tine.

- *Au contrarie*. Nu sunt nici pe departe încrezut, sunt doar foarte stârnit, şi încep să mă întreb care sunt limitele politeţii mele.

- Te rog să mă ierţi. Mi-ar face plăcere să te ajut, dar...

Splendidul său penis îi atrase privirea, doarece lungimea erectă se extindea dincolo de ombilic.

- Poate putem negocia, murmură Jack, nefiind sigur dacă va mai fi capabil să se comporte ca un gentleman prea mult timp.

- Nu vreau să risc.

- Cum să-ţi demonstrez că poţi să ai încredere în mine?

- N-ai cum.

Dar privindu-l, îl simţea de parcă ar fi fost deja înăuntrul ei. Imaginea venelor umflate ale erecţiei sale sale proeminente în lumina focului făcea ca mintea ei să nu fie atentă în afară de satisfacţia carnală.

- Bănuiesc că nici dacă ţi-aş aduce martori, nu te-ai răzgândi.

Ea zâmbi.

- Ai fi în stare să îi chemi din sala de bal?...

El făcu o grimasă din cauza dorinţelor nesatisfăcute.

- Dracu' să te ia! Ar trebui să-mi controlez pornirile astea.

- E vina mea?

- Da.

Era binecunoscut superbul său autocontrol – reuşind să se stăpânească chiar prea mult, dacă ar fi fost să te iei după doamnele care nu reuşiseră să-i atragă atenţia. Dar se pare că aceasta nu funcţiona şi când se afla în compania lui Venus Duras. Pentru prima dată începu să creadă că există şi femei-vrăjitoare.

- Pe toţi dracii! mormăi el, apropiindu-se de ea într-un amestec de muşchi şi forţă necontrolată. Gata, m-am săturat să fac conversaţie.

Ea se ridică în coate.

- Şi ce vrei să faci?

- Să introduc mădularul ăsta rigid în păsărica ta fierbinte.

- Ce *fermecător* sună... spuse ea sarcastică.

- Mă opresc, dacă nu-ţi va plăcea.

Ea îl privi deranjată; el se urcă peste ea, erecţia lui rigidă fiind greu de ignorat.

- Jack, nici măcar să nu te gândeşti să faci uz de forţă. Nu-ţi permit, nu...

El îi curmă protestele într-un sărut apăsat, instalându-se între picioarele ei cu atâta uşurinţă, încât se întrebă din nou, şi pe bună dreptate, cine pe cine seducea.

- Ai încredere în mine, şopti el, sărutând-o şi, cu un geamăt plin de mulţumire, se îngropă până la plăsele în adâncimile ei umede.

Aproape instantaneu, spre ruşinea ei, se lăsă inundată de orgasm, cu un strigăt sugrumat de plăcere. Se simţea umilită, dezgustată. Toate certitudinile pe care le avusese dipăruseră aproape în totalitate în mintea ei.

- Oh, Doamne... şopti ea distrată, luată prin suprindere.

- Şşşş... murmură el, sărutând-o tandru, totul e permis.

Strecurându-şi mâinile sub şezutul ei, o forţă să-l lase să o pătrundă din nou, mai adânc. Şi dorinţa îi inundă rapid corpul, făcând-o să se întrebe de ce nu-şi mai poate astâmpăra pofta cu el.

Dar anxietatea se topi curând în fierbinţeala pasiunii. Penetrarea lui crescând până se îngropă în curând în cele mai profunde adâncuri, se mişca cu măiestrie şi delicateţe, încercând să alunge prin purtarea sa clipele când, ca niciodată, făcuse uz de forţă. Îi linişti supărarea, îşi alungă propriile-i scrupule, făcând-o să mai atingă de două ori orgasmul, înainte de a ejacula în sfârşit pe abdomenul ei.

După ce-şi reveni, Venus îi şopti calm:

- Nu ar fi trebuit să te las.

Dar tonul ei era împăciuitor, scrupulele ei – reprimate.

- Nici eu nu ar fi trebuit să o fac. Iartă-mă!

- Dacă n-aş fi atât de satisfăcută şi de fericită, mi-aş aduna toată energia şi te-aş muştrului, aşa cu meriţi.

- Las-o pe data viitoare.

Lungit pe canapea, zâmbea mulţumit spre ea.

Dintr-o dată, simţurile ei intrară în alertă...

- Nu! declară ea ferm, ridicându-se. Există un posibil risc, dragul meu domn, la care nu vreau să mă expun.

- Dar există şi plăcere, draga mea doamnă, pe care ar trebui să o încerci.

- Sub nicio formă! De data asta nu mai câştigi.

- Dar nu are nicio legătură cu vreun câştig. E doar sex fierbinte.

- Opreşte-te! zise ea simţind cum fiorul o cuprinde din nou.

- Se pare că-ţi place *întotdeauna*, spuse el zâmbind tolerant, încrezător în puterea sa de convingere.

- Ăsta chiar îmi *place*, declară ea cu sinceritate dezarmantă, arătând spre erecţia mereu enormă a penisului său.

- *Suntem* la disoziţia dumneavoastră *mademoiselle.*

- Drăguţ din partea ta. Şi totuşi... (Se uită în jur.) Cât o fi ceasul? Trebuie să plec.

- Cred că o să te mai reţin puţin!

- Ce o să faci?! întrebă ea, aproape şocată.

- Încă n-am terminat cu tine!

- Nu, nici să nu te gândeşti!... se ridică gesticulând intens în semn de interdicţie. Nu vreau să mai risc, în seara asta. O fi sexul o plăcere, dar consecinţele sunt mult prea grave.

- Greu te laşi convinsă! Nu mi-am dat drumul în tine, şi nici n-o voi face.

- Iartă-mă, dar sunt mai practică decât tine. Sper că-ţi dai seama de ce...

- Atunci să mă ierţi şi tu pe mine, murmură el, ridicându-se în picioare.

- Jack, nu! Jack!

Se lăsă să alunece din mâinile lui întinse. Se ascunse în spatele canapelei, privindu-l cu atenţie.

- Sunt un tip pe care te poţi baza pe deplin, spuse el, înaintând spre ea.

- Nu, Jack, nu glumesc!

Încleştându-se de marginea canapelei, se luptă să-şi controleze nevoile sexuale. În lumina focului, era de o bărbăţie care-ţi tăia răsuflarea – lat în umeri, înalt, cu un corp de o perfecţiune rar întâlnită. Şi cu erecţie minunată.

Cu o săritură bruscă peste canapea, ateriză uşor lângă ea:

- Şi acum să discutăm despre aşa-zisul tău „Nu”.

- Nu poţi să iei tot timpul ceea ce doreşti. (Ochii îi ardeau de furie.) Chiar nu ai maniere?

- N-am nevoie de ele. Şi întotdeauna obţin ceea ce-mi doresc.

- Nu şi de data asta, i-o trânti ea, enervată de îndrăzneala lui.

- Hai să vedem ce spune păsărica ta! (Zâmbetul lui era obraznic.) Am impresia că mă place.

- Ticălos arogant!

Palma îi izbi obrazul cu un zgomot puternic.

- Temperamentul ţi-e la fel de fierbinte ca şi locul ăsta umed dintre picioare, murmură el cu un zâmbet uşor, prinzându-i rapid mâinile într-ale lui. Acum să vedem dacă mai eşti interesată de sex.

Răsucind-o, o presă de spătarul canapelei, ţinând-o puternic cu o mână. Băgându-i cealaltă mână între picioare, îşi strecură două degete în pasajul alunecos.

- Mmm, ce păsărică umedă...

Se zbătu sub greutatea lui, dar senzaţiile erau atât de copleşitoare, încât se opri imediat.

Auzi suspinul ei de abandonare, şi scoţându-şi uşor degetele, o întinse pe spate şi îşi trecu degetele umezite peste sânii rotunzi.

- Întotdeauna eşti gata, nu-i aşa? (Gura lui era aproape de urechea ei. Presând-o cu întreg corpul lui, erecţia lui sta ca un fier încins între ei.) Cred că sângele tău francez e de vină.

- Şi vina ta care e? i-o întoarse ea.

- Sângele strămoşilor DeLancey, cred. Şi nu te mai preface că nu vrei asta. (Îşi lăsă erecţia să alunece între coapse ei.) Simţi cât de mult te doresc?

Era tare ca o stâncă, de o lungime magnifică. Durerea dintre picioarele ei, dovadă de neuitat a ispitirii anterioare, era înlocuită cu o dorinţă care-i copleşea simţurile.

- Apleacă-te.

Îşi luă mâna de pe spatele ei şi o ajută. Coapsele ei roz, cu labiile desfăcute şi îmbietoare, erau ca nişte porţi ale paradisului, deschise pentru a-i satisface plăcerea.

Ghidându-şi erecţia către buzele umede ale sexului ei, lăsând doar vârful penisului să o pătrundă încet. Labiile ei mătăsoase se deschiseră anticipând plăcerea ce urma să o inunde – temperatura corpului ei crescând cu fiecare secundă.

- Spune-mi că vrei asta, îi ordonă el cu un calm total opus nebuniei ce-l cuprinsese.

- Naiba să te ia, gâfâi ea, tremurând de dorinţă, detestând sinceritatea simţurilor care o trădau – dar se legănă uşor, dorind mai mult, nerăbdătoare să-i simtă întreaga erecţie pătrunzând-o, în timp ce blestema obrăznicia lui.

- Spune-mi ce-şi doreşte o bucăţică bună ca tine? şopti el cu o voce răguşită, rezistând tentaţiei de a o penetra şi aşteptându-i cu înfrigurare capitularea.

O tăcere lungă învălui întreaga cameră.

- Pe tine... şopti ea într-un final, urându-se pentru faptul că-l dorea cu atâta disperare.

- Bine, murmură el aprobator.

Cuvântul sugera, în egală măsură, satisfacţie, fermitate şi încordarea care-l chinuia. Apoi o invadă cu sălbăticie, plonjând în ea iar şi iar, cuprins parcă de o febră nebună, care-i întunecase judecata, făcându-l să uite toate partidele de sex avute până atunci.

Sprijinită de canapea, Venus simţea că se topeşte în jurul lui, aşteptând, cu o poftă insaţională, fiecare izbitură a lui, prinsă într-un torent de dorinţă atât de arzătoare şi şocantă în intensitate, încât orice urmă de ruşine, nevoie sau raţiune erau depăşite de această senzaţională plăcere.

Avu trei orgasme, înainte ca el să capituleze, ejaculând pe spatele ei. Satisfăcut – cel puţin pentru moment – îşi coborî capul pentru a-i săruta linia fină a gâtului, cu buze fierbinţi.

- Am de gând să te posed o noapte întreagă, murmură el.

Un suspin adânc fu răspunsul ei. Nu avea de gând să protesteze.

♣ ♣ ♣

Mult mai târziu, stăteau întinşi pe canapea, lumina roşiatică a focului din şemineu aruncând sclipiri leneşe, parcă în armonie cu simţurile lor. Sprijinindu-se pe braţul canapelei, marchizul o ţinea strâns lipită de el, cu corpul ei zvelt între picioarele lui şi spatele ei rezemat de pieptul lui, în timp ce mătasea părului îi mângâia bărbia, iar răsuflarea-i alinta braţul.

Aruncând o privire ceasului de pe şemineu, constată că ora era înaintată, dar nu simţea niciun imbold să se mişte. Majoritatea invitaţilor plecaseră probabil de mult, mânaţi de alte obligaţii, iar cei rămaşi, mai mult ca sigur plini de chef, nu constituiau o companie prea plăcută.

- Îţi voi trimite flori dimineaţă, murmură Venus răsucindu-se îndeajuns pentru a-l privi în ochi. Cu siguranţă le meriţi.
- Eu mă gândeam mai degrabă la nişte smaralde care să se potrivească cu ochii tăi superbi.
- Nu-i de mirare că eşti atât de căutat, dragul meu Jack.
- Nu mai flirta atât, spuse el cu o voce aspră.
- De ce nu?
Se răsuci în braţele sale pentru a i se lipi de piept, cu spatele arcuit graţios sub mâinile lui.
- Cunosc genul de la distanţă.
- Şi?
- Şi, răsuflă el, simţindu-se uşor încolţit, nu mai cocheta atât!
- Doar poate că-mi place, spuse ea privindu-l întrebător. Vom avea o dispută din această cauză?
- Nu, spuse el, uşor încordat?
- Atunci vrei să facem dragoste mâine?
Nu răspunse imediat, parcă evitând subiectul.
- Nu trebuia să întreb? Sau numai bărbatul are voie să facă asta?
- Nu, spuse el încet? Întreabă-mă, şi-ţi voi răspunde: cu cea mai mare plăcere.
- La tine sau la mine?
- Unde locuieşti?
- Familia mea are o casă în Belgrave Square. Stau singură.
- Fără „băiat de casă”?
Râsul ei cristalin îl enervă.
- Încă nu, iubitule. De ce aş avea nevoie de aşa ceva?
- De dragul de a-l avea, desigur.
- Eşti prea îngâmfat şi moralist pentru unul care face dragoste cu femeile sub nasul distinşilor soţi.
- E altceva la un bărbat.
- Poate că în lumea ta! Eu însă trăiesc aşa cum îmi place.
- Şi faci dragoste cum îţi place?
- Nu ar trebui să mă întrebi tocmai tu asta. Apropo, ţi-ai câştigat pariul?
- Nu e pariul meu!
- Al cui este, atunci?
El ezită.
- Prefer să nu-ţi răspund.
- Mă priveşte şi pe mine?
Ezită şi mai mult de această dată.
- ...Într-un fel.
- Atunci ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune în ce m-am băgat.
- Iisuse, spuse el, nu întreba!
Ridicându-se de lângă el, se aşeză mai confortabil.
- Spune-mi, ca să ştiu măcar de ce chicoteşte lumea mâine.
- Credeam că ai făcut totul din proprie iniţiativă.
- Aşa este. Vreau doar să fiu informată.
- Să spunem doar că vei fi asaltată de admiratori.
- Deja sunt, nu e o problemă.
- De admiratori chiar îndrăzneţi.
- Din cauza pariului.
- Nu am nicio legătură cu pariul.
- Pentru Dumnezeu, Jack, nu mai fi atât de evaziv, spune-mi odată!
- Lumea vorbeşte că eşti „inabordabilă”.
- Şi tu nu ai fost de acord.
- Nu.
- Păi, ţi-ai câştigat pariul – ce-i atât de nemaipomenit în asta?

- Nu e pariul meu.

- Al cui a fost, atunci? Pe cine trebuie să ucid mâine cu privirea? întrebă ea pe un ton glumeţ.

Cântărind în minte posibilitatea de a-i spune, se gândi că măcar ar fi avertizată de situaţie.

- Nişte pariori din Brookes, spuse el cu un suspin. Au deschis chiar şi o agendă cu pariuri.

- Împreună cu toţi prietenii şi cunoştinţele lor – privirea ei îngheţă –, iar tu nu ai putut rezista.

- Nu am făcut nimic în mod intenţionat.

- În seara asta, vrei să spui.

Arăta foarte necăjit.

- Cunosc bărbaţii de genul tău: îţi vei povesti ultima cucerire în cele mai mici detalii, bând şi jucând cărţi, spuse ea rănită, sărind de pe canapea. Foarte matur!

Întinse mâna să o oprească, apucând-o de braţ.

- Nu ai dreptate, spuse el.

- Ba da, ar fi trebuit să ştiu de la început. Mulţumesc totuşi pentru partida excelentă de sex. Te voi recomanda oricui întreabă.

Dându-i mâna la o parte, se răsuci pe călcâie.

- Vreau să mă laşi să îţi explic, spuse el, stând nemişcat.

Evitase prea multe capcane din partea femeilor care îl vroiau ca pe o partidă bună, pentru a nu şti cum să se poarte cu o femeie rănită. Ştia bărbaţi care se însuraseră pentru mai puţin decât făcuse el în acea seară.

- Nu e nevoie de explicaţii, replică ea încercând să se îmbrace.

- Doreşti să te conduc?

- Nu.

Răspunse dur, fără echivoc.

Tăcut, mohorât, prost-dispus, o privea îmbrăcându-se. Nu se simţea singurul vinovat, nici pentru pariurile la care nu luase parte, nici pentru sexualitatea ei deschisă şi receptivă.

- Sunt chiar singurul vinovat? întrebă el, în timp ce ea îşi aranja părul în oglindă.

- Nu mai avem ce discuta.

- Nu am nici cea mai mică intenţie să mă laud nimănui, dacă asta este problema.

- Vei pierde pariul.

- Nu e pariul meu, la naiba! Nu a fost niciodată!

- Bine, cum spui tu, replică ea, aranjându-şi ultima şuviţă. Doar că îmi pare al naibii de rău că te-am întâlnit.

- N-ai fi spus asta acum o jumătate de oră!

Se răsuci spre el, cu ochii în flăcări.

- Da, eşti nemaipomenit, Redvers, asta vroiai să auzi? Eşti amantul de vis. Dar spre deosebire de tine, eu nu reduc viaţa doar la sex, drept pentru care voi supravieţui şi fără tine. Le doresc tuturor femeilor succes în tentativa de a te cuceri.

Tunetul uşii trântite se răspândi în toată casa. Sunetul se propagă de-a lungul holurilor lungi.

Dacă nu ar fi fost atât de ursuz, ar fi zâmbit în faţa lipsei de convenienţe cu care-şi însoţise plecarea. Se pare că Venus Duras nu avea nicio intenţie să plece pe furiş din planul Groveland.

CAPITOLUL 4

Ducesa de Groveland susţinea o conversaţie însufleţită cu un grup aflat la marginea sălii de bal. Mulţi invitaţi plecaseră deja... dar rămăseseră totuşi destui şi, în ciuda orei târzii, ringul era încă plin de dansatori, căci dansatul până în zori era ceva îndeajuns de obişnuit.

Venus înaintă spre grup şi făcând o reverenţă, ură gazdei sale noapte bună, mulţumindu-i pentru invitaţie.

- Te conduc până la ieşire, spuse repede ducesa, ridicându-se de pe scaun cu o vitalitate uluitoare, în ciuda vârstei şi a orei înaintate.

Aşteptă momentul când erau singure în hol, spre a zice:

- Îmi cer scuze pentru Jack, dacă este nevoie.

Observase oboseala din ochii lui Venus când aceasta îşi luase rămas bun, deşi înfăţişarea şi vocea acesteia erau ireproşabile – la fel cum observase că ea şi Jack lipsiseră aproape toată seara.

- Jack se cam pripeşte câteodată, însă are o inimă bună, mai spuse ducesa.

- Nu este nevoie să vă cereţi scuze.

- Să înţeleg că nu te-a jignit în vreun fel?

- Nu, deloc, minţi Venus calmă, în timp ce se apropiau de scări.

- Bine, atunci. Nu vreau ca putările lui Jack să afecteze cumva prietenia noastră. Sunt foarte interesată de spitalul tău şi te admir foarte mult pentru faptul că nu te preocupă numai rochiile şi umbrelele de soare, ca pe aceste doamne slabe de minte.

- Viaţa ar fi plictisitoare dacă ne-am gândi numai la modă şi distracţie, replică Venus cu un surâs, coborând încet treptele de marmură, astfel încât bătrâna ducesă să poată ţine pasul cu ea.

- Este exact şi părerea mea, zâmbi ducesa de Groveland. Deşi nu îmi refuz din când în când câte un dans. Cât priveşte oferta mea de ajutor, dacă eşti de acord, oamenii mei vor fi la orele prânzului la spital pentru a-ţi da o mână de ajutor cu noile instrumente... La două este bine?

- Vă mulţumesc din suflet, ora două îmi convine de minune.

- Şi nu fi supărată pe el.

Ducesa avea senzaţia că finul ei şi această neobişnuită franţuzoaică se asemănau într-un mod straniu.

- Iertaţi-mă, ducesă, dar am dreptul să fiu supărată pe el atunci când consider eu de cuviinţă, zâmbi graţios Venus, coborând ultima treaptă. Încă o dată, vă mulţumesc pentru seara încântătoare. Şi aştept oamenii dumneavoastră la ora două.

♣ ♣ ♣

- Şi a plecat în cel mai calm mod pozisbil, îi spuse ducesa.

Îl depistase pe Jack în bibliotecă, şi acum, aşezându-se pe un scaun lângă foc, cu un pahar de vin în mână, îl asedia cu priviri reprobatoare.

- Te-ai purtat urât cu ea, nu-i aşa?!

- Nu am chef de confidenţe acum, Peggy, îţi pierzi timpul degeaba.

Întins pe o sofa doar în pantaloni şi cu cămaşa descheiată neglijent, Jack era cuprins de cele mai negre gânduri. Sticla de Porto golită pe jumătate după plecarea lui Venus nu părea a fi reuşit să-i ridice moralul.

- Se simte miros de sex în aer. Nu-ţi ceream detalii, Jack. Spune-mi doar ce ai făcut de-ai supărat-o?

- Tocmai asta este, eu nu am făcut nimic, la naiba! Sunt oameni ca tine – draga mea – care pariază nebuneşte. Nu am nevoie de stimulente pentru a atrage o femeie în pat!

- I-ai spus despre pariuri?

O undă de neîncredere i se simţea în voce.

- N-am avut încotro. Ar fi auzit oricum mâine dimineaţă. Am crezut că e bine să o previn măcar.

- Iar acum îţi îneci amarul în băutură!

- Nu, te înşeli!

Cuvintele sunaseră ca o insultă.

- Mie mi se pare însă că tu te înşeli!

- Ei dacă asta e părerea ta...

- Te-a lăsat baltă, iar tu nu te împaci cu ideea!

- Nu sunt chiar atât de orgolios, doar ştii asta.

- Atunci de ce eşti atât de supărat? Arăţi ca un băieţel care şi-a pierdut jucăria preferată.

Jack îşi ciocăni capul, batjocoritor.

- Hai, răsuceşte-mi pumnalul în rană, Peggy! Eşti invitata mea.

- De îţi place atât Venus?

- Nu-mi place, murmură el mohorât...

- Atunci lasă-mă să reformulez: de ce te excită atât, ce-ţi transmite?

- Aş vrea să-ţi transmit eu ţie să mă laşi naibii în pace! spuse el cu un rictus ameninţător.

- Însă am dreptate!

- E diferită de celelalte! Asta-i tot. Mulţumită acum?
- Iar asta te intrigă, nu-i aşa?
- Destul de adevărat... şi ce-ai vrea să fac?!
- Ştii că mă întâlnesc cu ea mâine?
- Şi îţi vei duce la împlinire planul, nu? *Eşti* o romantică întârziată, Peggy!
- Întotdeauna am fost aşa, nu neg asta.
- Doar că pe mine nu mă interesează asta.
- Toţi bărbaţii spun asta, până când îşi dau seama că este prea târziu să se împotrivească.
- Iisuse, Peggy, n-o mai face pe Cupidonul! Sunt derutat puţin, însă nu am înnebunit. Mă voi căsători de bunăvoie, doar în ziua în care voi călători până la lună şi înapoi. Te rog, promite-mi că nu te vei amesteca.
- Foarte bine! murmură ea cu nonşalanţă. Îţi promit!

Deşi soarele strălucea acum deasupra orizontului, biblioteca era încă învăluită în penumbră. Astfel, Jack ar fi văzut că ducesa îşi ţinea degetele încrucişate, în momentul promisiuni.

♣ ♣ ♣

Dimineaţa de primăvară era prea frumoasă faţă de starea ei de spirit mohorâtă, gândea Venus coborând din trăsură în faţa porţilor casei ei, din Belgrave Square. În rezonanţă cu sufletul ei, atmosfera ar fi trebuit să fie încărcată cu o ploaie rece, înţepătoare, aducând miros de iarnă.

Dar natura nu ţinea niciodată cont de sufletul bietului om, soarele cald răsărind într-un minunat abur auriu ce răspândea asupra lumii o splendidă strălucire. Frunzele copacilor licăreau într-un aer parfumat de mirosul trandafirilor şi, în ciuda dispoziţiei sumbre, nu se putu abţine să nu admire iederea înfloritoare, urcând pe spalierii peretelui.

Uşile se deschiseră imediat, de parcă întregul personal al casei i-ar fi aşteptat întoarcerea, şi majordomul apăru, nemişcat, în prag.

- Bună dimineaţa, domnişoară Duras, murmură el înclinându-se politicos, aţi petrecut o seară plăcută la palatul Groveland?
- Da, Charles, spuse ea, întorcâdu-şi ochii de la superbele flori, îţi mulţumesc de întrebare.
- Ciocolata vă aşteaptă în budoarul dumneavoastră, domnişoară.
- Voi avea nevoie de apă pentru o baie.
- Foate bine, domnişoară.
- Şi un mic-dejun consistent. Sunt înfometată.
- V-aş sugera omleta specială cu caviar a bucătarului. A primit ieri ciuperci proaspete din Franţa.
- Şi nişte mezeluri de Provence.
- Căpşuni cu frişcă? sugeră Charles, bun cunoscător al gusturilor stăpânei sale.
- Perfect, spuse ea zâmbind. Te ador, Charles, numai tu îmi recunoşti dispoziţiile.

Micul dejun a fost servit imediat ce camerista i-a uscat părul după baie. Charles observă că bucătarul adăugase şi prăjitura ei preferată cu cremă.

Aşezată la o măsuţă joasă în faţa ferestrelor deschise, mâncă întâi prăjitura, şi apoi omleta, savurând fiecare boabă de caviar. Bău două ceşti de ciocolată mexicană cu zahăr candel – preferatul ei, delectându-se apoi cu delicioasele căpşuni ce înotau în cremă.

Încântătoarea dimineaţă, baia relaxantă şi delicioasa masă o mai înviorară. Putea acum să revadă evenimentele serii trecute cu mult mai puţină amărăciune, ba, după cea de-a treia ceaşcă de ciocolată, chiar fără niciun resentiment.

Până la urmă, reflectă ea cu un umor negru, partea bună era că fusese satisfăcută din plin, chiar fantastic de bine, de către un bărbat care ştia perfect dorinţele ascunse ale unei femei. Zâmbi palid amintirilor atât de detestate acum. Gândi puţin cinic, chiar se putea spune că îşi făcuse plinul după un an întreg de abstineţă totală... Un câştig absolul!

Păcat că soarta o confrunta mereu cu egoismul bărbaţilor, suspină ea.

Lăsând vorbă să fie deşteptată la ora unu, adormi aproape instantaneu... un somn plin de vise populate de imaginea unui bărbat brunet cu ochii zâmbitori şi o experienţă sexuală magnifică. Excitată, aprinsă de febră, visa

gemând uşor, simţind mâinile şi întregul ei corp oferindu-i plăcere, răsucindu-se şi zbătându-se să scape de farmecele lui vrăjitoreşti – până când sări din pat, surprinsă de strigătul cameristei. Privi în jur, observă că se afla în propriul pat.

Şi blestemă încet minunatele talente ale lui Jack Fitz-James.

♣ ♣ ♣

Jack nu dormise, sau cel puţin arăta ca şi cum n-ar fi dormit deloc, când Ned intră strigând în camera lui.

- Pleacă de-aici! murmură morcănos Jack, atunci când Ned trase draperiile, lăsând soarele să inunde dormitorul.

- Trezeşte-te şi străluceşte! Tebuia să vedem nişte cai de mâna întâi la Tattersall.

Trase încă o draperie, şi se mută apoi la următoarea fereastră.

- Du-te fără mine. Vocea marchizului suna înfundată, prin perna pe care şi-o trăsese peste cap.

- Lordul Simon îşi vinde caii de curse. Din câte mi-ai spus, îl vroiai pe acela mare, negru. Sau cel puţin aşa afirmai, până de curând. Presupun că putem să-l lăsăm pe Blandford să-l cumpere.

Gluma lui Ned avu ca efect un şir întreg de înjurături în surdină, de sub pernă.

- Asta înseamnă *da* sau *nu*? întrebă glumeţ lordul Darlington, ştiind că Jack ar muri mai degrabă, decât să-i dea posibilitatea lui Edward Dunlow să cumpere calul pe care el şi-l dorea. Maurice îţi va aduce imediat o cafea tare, dar nu te grăbi, mai avem vreo douăzeci de minute.

- Într-o zi o să te strâng de gât!

Vorbele sunau clar acum, căci Jack aruncase perna în capul lui Ned.

- Părul meu, ce Dumneze! ţipă Ned, netezindu-şi după urechi părul blond, lucios.

Cu buclele sale lungi, Ned trecea drept un poet amator în stilul lordului Byron, deşi poeziile sale erau scrise mai mult pentru a impresiona doamnele, decât pentru a exprima un ţel oarecare.

Acum complet treaz, marchizul se ridică din pat oftând, simţindu-se mai obosit acum decât când se culcase. Ştia totuşi că Tattersall's nu-l va aştepta. Căscând şi întinzându-se, plecă să se îmbrace.

- Îţi mulţumesc că mi-ai amintit de calul ăla negru. (Căscă, întinzându-se.) Totuşi e al naibii de devreme.

- E trecut de ora unu, Jack, spuse Ned, pe urmele sale. De când ai obiceiul să dormi atât de mult?

- Se pare că de azi-noapte. Sunt epuizat.

- Şi eu ar trebui să te întreb acum: de ce? Am auzit că tu şi domnişoara Duras aţi dispărut o bună bucată de timp azi-noapte.

- Dumnezeule mare, de ce nu-şi vede oraşul ăsta de treaba lui!... oftă marchizul deschizând uşa garderobei.

- Pentru că tu eşti personajul principal, băiete. Ce s-ar alege de bârfa noastră dacă ne-ai părăsi într-o zi, apucându-te de pescuit, să zicem?

- Poate că nu e o idee rea, mârâi Jack, răsucind robinetul duşului special, pe care şi-l instalase în casă. Vreau să mă mut la ţară.

Prietenul său chicoti.

- Asta chiar că ar crea nişte pariuri de senzaţie la Brookes, chicoti Ned. Majoritatea vor paria pe „cât de mult vei rezista acolo".

Arucându-i prietenului său o privire serioasă, marchizul păşi în duşul sub formă de turn alcătuit din numeroase ţevi ce scuipau apa prin sute de perforaţii. Lăsându-se biciuit de apa fierbinte, se întreba dacă voia cu adevărat armăsarul cel negru al lordului Simon. Se simţea atât de obosit şi iritat, cât şi ursuz datorită evenimentelor din noaptea precedentă.

Probabil că băuse şi prea mult. Nu-şi putea permite să admită că avea o înclinaţie spre drăgăleşenia domnişoare Duras. O asemenea recunoaştere i-ar pune în pericol întreaga sa viaţă, confortabil orânduită.

- Hei, ai adormit sub duş? îl întrerupse brusc vocea lui Ned.

- Chiar am nevoie de un somn bun noaptea ce vine, mormăi el, ridicând capul în timp ce apa îi curgea şiroaie pe faţă.

- După ce ne întoarcem de la Tattersall's, veni imediat relica lui Ned. Terminăm cu licitaţia, şi mergem apoi la madame Robuchon, să vedem dacă nu au venit nişte fete noi. Poţi să dormi acolo. Maurice a adus cafeaua!

♣ ♣ ♣

Au ajuns la licitaţie tocmai când primul lot era adus şi au aşteptat aproape o oră până la prezentarea calului negru dorit de Jack.

Licitaţia era strânsă. Calul câştigase numeroase curse anul trecut. În scurt timp, Jack şi lordul Blandford rămăseseră singurii care şi-l disputau, ridicând preţul la o cotă ameţitoare.

Marchizului nu-i păsa de bani. Averea sa enormă provenea din afacerile companiei Indiei de est încă din secolul trecut precum şi din zestrea generoasă dată de Charles al II-lea amantei sale. Una dintre cele mai mari familii proprietare de pământuri din Gloucestershire, familia Fitz-James nu dusese niciodată lipsa banilor. În plus, Jack investise în reţeaua de căi ferate. Putea cumpăra o duzină de lorzi Blandford, fără niciun efort.

Hotărându-se să încheie licitaţia, Jack oferi zece mii peste ultima ofertă a lui Blandford. Acesta, cu faţa roşie de furie, izbucni violent:

- Naiba să te ia, Redvers, aveam nevoie de acest cal!

- Atunci de ce nu ai rămas în cursă? replică el calm.

- Aşa cum ai făcut tu aseară cu franţuzoaica? Cât timp ai călărit-o?

- Am ajuns devreme acasă aseară, Blandford. Şi dacă îmi pui cuvântul la îndoială, te aştept afară pentru a rezolva problema.

Lordul Blandford era vestit pentru laşitatea sa. Mic de statură, slab, prefera să-şi lase servitorii să se ocupe de asemenea chestiuni.

- Să te f.., Redvers!

- Nu prea eşti genul meu. Poate dacă mă prinzi destul de beat, spuse Jack cu o voce tărăgănată.

- Poate că franţzoaica va putea primi acum şi alte oferte, sugeră Blandford cu ură.

- Eşti invitatul meu, Blandford. Domnişoara este capabilă să-şi selecteze singură ofertele.

Dar în ciuda tonului reţinut, abia îşi putea stăpâni dorinţa de a-l călca în picioare pe ticălos. De parcă el l-ar putea lăsa pe nemernic să o atingă pe Venus, gândi, morcănos şi prost dispus.

Din fericire, mediatorul licitaţiei se apropie de el în acel moment, fără a-i mai lăsa şansa de a proba noile sale sentimente de posesiune.

CAPITOLUL 5

Venus nu-şi închipuia că servitorii vor fi însoţiţi de însăşi stăpâna lor.. Dar o văzuse stând lângă vizitiu într-o trăsură destinată încărcăturilor foarte grele, când intră în Belgrave Square. Într-un halat larg, alb, de in, şi cu o bonetă medicală pe cap, fără niciun machiaj, ducesa arăta de parcă ar fi vrut să lucreze cot la cot cu oamenii ei.

Venus o întâmpină cu un zâmbet, încântată de atitudinea bătrânei doamne care nu găsise nimic respingător în munca fizică – o calitate rară pentru cineva din lumea mondenă.

- Haide, aşează-te lângă mine, îi făcu loc Peggy, pe canapea. Şi explică-i lui Will cum să ajungă la depozit.

Lăsându-şi majordomul – care stătea pe caldarâm – cu gura căscată, Venus se urcă, ajutată de unul dintre oamenii ducesei, pe scaunul înalt al trăsurii şi se aşeză lângă ducesă, simţindu-se extrem de amuzantă de întreaga situaţie.

- Îmi face mare plăcere să vă văd iarăşi! Nu înţelesesem că v-aţi referit la un ajutor personal, spuse ea.

- Sunt încântată să fac ceva cu adevărat folositor. Vizitele, ceaiurile şi petrecerile devin de la o vreme obositoare.

- Nu-i aşa? fu Venus de acord.

Şi dând instrucţiuni vizitiului, doamnele discutară despre cele două spitale finanţate de Venus în Paris. Ducesa îi ceru detalii, nedorind să dea bani pentru un scop caritabil doar ca să simtă că şi-a făcut datoria. Fu chiar impresionată când Venus îi dezvălui numărul bolnavilor internaţi zilnic în aceste spitale de caritate.

- Doamne cu atâţia pacienţi cheltuielile trebuie să fie enorme!... se miră ea. Ţi-a trimis Jack banii promişi?

- Nu, dar nu este nevoie. Sunt sigură însă că a vrut să fie doar amabil. Familia mea are suficiente fonduri.

- Fondurile suplimentare nu strică niciodată, draga mea. O să am grijă ca şi alţi prieteni de-ai mei să-ţi ofere ajutorul. Dacă ai fi atât de amabilă încât să-i oferi intendentului meu câteva sfaturi, aş vrea să încep un proiect similar aici.

- Sentimentul de împlinire este enorm atunci când vezi un copil mic vindecat, o tânără mamă îngrijită corespunzător în timpul sarcinii, sau un muncitor rănit, care rămâne invalid, refăcut. Îmi oferă multe satisfacţii această muncă, deşi părinţii mei îmi reproşează că îi dedic tot timpul.

- Eşti tânără şi plină de energie. De ce să nu faci ceea ce-ţi place când te simţi în stare?! Îmi amintesc cu mare plăcere de zilele când urcam pe scenă, deşi condiţiile în care lucram erau foarte grele şi obositoare. Dar n-aş fi renunţat la această experienţă, pentru toţi banii lui Cyril.

- Jack mi-a spus aseară că v-aţi căsătorit din dragoste. Este minunat!

- Cyril a fost bărbatul perfect. Mă consider o norocoasă pentru că l-am găsit în această lume largă.

- Sunteţi singură de mult timp?

Venus nu dorea să intre în amănunte legate de moartea ducelui, dacă acest lucru ar fi putut fi dureros pentru bătrâna ducesă.

- Se împlinesc zece ani şi încă mi-e dor de el în fiecare zi. Ne-am căsătorit în ciuda oprobriului familiei sale. A fost foarte curajos.

- Şi foarte norocos, cred.

- A fost o iubire care a durat peste patruzeci de ani. Dar spune-mi despre familia ta. Bunicul şi tatăl tău sunt foarte cunoscuţi. Ai fraţi, surori? Mi s-a spus că mama ta este din Kent.

Şi discuţia despre familiile lor continuă până ce ajunseră la depozit. Ducesa avea doi copii născuţi destul de târziu. Fiul se afla acum într-o expediţie prin deşerturile Egiptului, în timp ce fiica măritată cu un diplomat, locuia la Viena.

- Amândoi vor reveni în Anglia în toamnă, spuse ducesa. Intenţionezi să-ţi prelungeşti şederea?

Venus dădu din cap negativ.

- Încă două săptămâni, poate o lună, în niciun caz mai mult. Am venit să achiziţionez intrumentar de la Marea Expoziţie, însă mă voi întoarce la Paris de îndată ce-mi rezolv problemele.

- Tu şi Julia v-aţi fi înţeles de minune, cu toate că ea este puţin mai în vârstă. Crede în independenţa femeii, spuse ducesa cu un surâs glumeţ, deşi nu ştiu de unde a preluat asemenea idei „radicale”. Iar dacă fiul meu ar avea cea mai vagă dorinţă de căsătorie, aş încerca să te conving să rămâi pentru a-l cunoaşte. Deşi tatăl său se apropia de patruzeci de ani când s-a decis, completă ea. Bănuiesc că Geoffrey consideră că abia peste zece ani va fi cazul. Julia mi-a dăruit cei mai minunaţi nepoţi, fapt pentru care sunt recunoscătoare. Dacă ar fi să aştept un moştenitor de la fiul meu... oftă ea, aş muri cu mult înainte de a-l avea.

Dorind să menţină conversaţia într-o notă veselă, Venus o întrebă despre nepoţi şi, pentru tot restul călătoriei, fu răsplătită cu toate poveştile despre glorioasele lor năzbâtii.

Îşi petrecură după-amiaza supraveghind încărcarea instrumentarului din depozit în nava familiei Duras şi, imediat ce treaba fu terminată, ducesa o invită la ceai.

- Nu ai nevoie de o ţinută specială, draga mea, vom fi singure. Şi nici nu mi-ai văzut grădina, aşa că nu voi accepta un refuz.

După ajutorul şi donaţia generoasă, lui Venus îi venea greu să o refuze, mai ales că o plăcea foarte mult.

- Doar propria mea persoană mondenă, draga mea, spuse ducesa ridicându-şi mâinile larg, pentru a-şi arăta propriul halat prăfuit, şi cu acelaşi zâmbet pe care-l afişa cu mulţi ani în urmă pe scena de la Drury Lane.

- Atunci accept cu mare plăcere, deşi trebuie să vă previn că îmi este foarte foame. Mi-e teamă că voi crea un dezastru prin bucătăria dumneavoastră.

- Ce şocant, se prefăcu ducesa oripilată, o femeie care mănâncă! Toate cunoştinţele mele ronţăie cam ceva mai mult decât o veveriţă. Îţi plac tartele cu cremă de lămâie?

- Mănânc orice cu cremă de lămâie.

- Atunci cred că suntem înrudite cumva, glumi ducesa bătând-o încet cu mâna. Vino! Will ne va conduce acasă.

♣ ♣ ♣

La reşedinţa din Groveland, ducesa îi oferi lui Venus o superbă cameră însorită, împodobită cu damascuri în nuanţe ultramarine şi mobilă Empire, în care să se refrişeze, apoi îi dădu întâlnire peste zece minute în grădină.

Ceea ce oferea ducesei un răstimp foarte scurt spre a-i trimite lui Jack un mesaj.

Expediind acestuia mesajul în care îi solicita prezenţa la ceai, ducesa ignoră principiile cele mai elevate în favoarea chestiunilor legate de sentiment. Indiferent dacă era vorba de presimţire sau chiar de vrăjitorie, recunoscuse o afinitate deosebită între această extraordinară domnişoară Duras şi destrăbălatul ei fin aşa că intenţiona să intervină. Minţi deci, fără nicio remuşcare, chemându-l pe Jack să o ajute în privinţa unei probleme privind moştenirea nepoţilor ei. Marchizul era câteodată sfătuitorul ei în afaceri, câtă vreme fiul ei era plecat.

- Găseşte-l oriunde ar fi, porunci ea servitorului. Dacă nu este acasă, caută-l mai întâi la doamna Robuchon, aşezământul lui Lucy este locul său preferat de retragere după-amiaza.

Ducesa ştia prea bine drumurile unui burlac monden. Soţul ei trăise o astfel de viaţă timp de douăzeci de ani înainte de a o cunoaşte; iar fiul ei se pare că îi călca pe urme. Ştia, de asemenea, cum îşi petrecea timpul liber un tânăr bogat, fiind la curent cu toate bârfele, datorită cameristei sale Molly, cea mai informată sursă cu putinţă. Dădu astfel toate instrucţiunile cameristei şi confidentei sale:

- În clipa când va apărea, îl vei duce în grădină.

- Va fi teribil de înfuriat, doamnă, o avertiză Molly cu ochii măriţi de teamă.

- Nu şi în faţa domnişoarei Duras.

- Nu fiţi aşa sigură, doamnă, doar îi cunoaşteţi temperamentul, replică femeia.

- De un lucru sunt extrem de sigură: aseară era foarte deprimat de plecarea domnişoarei Duras, fie că are sau nu curajul s-o recunoască. De ce să nu-l împing, uşor, pe drumul cel bun?

- Sunteţi curajoasă, doamnă, declară Molly. Deprimat sau nu, marchizul are un temperament fierbinte şi înspăimântător.

- Îl cunosc de când era în scutece, replică ducesa aranjându-şi o şuviţă rebelă, de culoare ruginie. Ştiu cum să-l iau, tu ai grijă să-l conduci în grădină. Apoi, după un timp, cheamă-mă cu un mesaj. Nimeni, dar absolut nimeni să nu spună că domnişoara Duras este aici când soseşte finul meu.

- Buzele-mi sunt pecetluite, doamnă.

- Ai grijă şi de buzele celorlalţi! spuse ducesa răsucindu-se în loc şi părăsind încăperea, cu prestanţa unei renumite actriţe ce părăsea scena.

♣ ♣ ♣

Liniştea şi pacea umplea grădina, învăluind pereţii împodobiţi de trandafiri. O magnolie agăţătoare, plantată demult, de pe vremea altor Groveland, acoperea un colţ, umbrind o măsuţă amenajată pentru ceai.

Venus, îmbrăcată într-un halat de muselină verde – culoarea ferigii, lenevea într-un fotoliu cu perne de mătase crem, un fond perfect pentru tenul şi părul ei superb. Îşi flutură graţios mâna văzând-o pe ducesă, care tocmai cobora scările terasei. Aceasta îi răspunse veselă.

- I-am spus lui Oliver să ne aducă cea mai bună şampanie. Cred că meritäm după atâta muncă, zâmbi ducesa, apropiindu-se.

- Am fost deja servită, ridică Venus paharul pe jumătate golit, iar valetul dumneavoastră a insistat să gust şi tartele, arătă ea platoul gol. Nu l-am putut refuza.

- Spune-mi cu ce te pot ajuta mâine? întrebă Peggy, turnându-şi un pahar de şampanie. Nu m-am distrat astfel de câţiva ani buni. Poate m-ai putea sfătui cu primele cumpărături pentru propriul meu spital caritabil.

- Aş fi încântată. Oricum trebuie să mă duc mâine la expoziţie pentru a doua rundă de cumpărături.

- Excelent! Lasă-mă să-ţi umplu paharul.

Planificase deliberat absenţa oricărui servitor prin preajmă, dorind să fie singure când va apărea Jack. Era cât se poate de încrezătoare că marchizul va fi găsit, şi nu dorea spectatori în preajmă, la apariţia marchizului.

Terminaseră o sticlă de şampanie, tartele cu cremă de lămâie şi o parte din sandwich-urile cu somon şi discuţia lor despre recent numitul consiliu de avocaţi era în plină desfăşurare, când Jack sosi pe terasă. Întrucât îşi poziţionase scaunul de aşa natură încât să supravegheze intrarea pe terasă, ducesa se ridică imediat şi îşi flutură mâna, în semn de bun-venit.

Întorcându-se pentru a vedea cine e noul-venit, faţa lui Venus se înroşi instantaneu.

Jack străbătuse deja jumătate din drumul spre terasă, când recunoscu invitatul lui Peggy, şi pentru scurt timp, se înclină să se întoarcă şi să plece. „Moştenirea nepoţilor, pe naiba!" Abia acum îşi dădu seama de insistenţa valetului, care se opusese hotărârii lui Jack de a nu trece în acea seară pe la Peggy.

„La naiba cu intrigile lui Peggy!", gândi el iritat.

Nu se putea întoarce şi să fugă, iar ea miza tocmai pe asta. Mii de draci, această scenă urma să fie de-a dreptul caraghioasă!

Dar plecăciunile sale erau în notă şi graţioase, odată ajuns la masa doamnelor, şi la invitaţia lui Peggy se aşeză, după o uşoară intenţie de a refuza paharul de şampanie oferit de ducesă. S-ar putea să aibă nevoie chiar de mai multe pahare pentru a face faţă acestei situaţii incomode.

Peggy menţinea cu voioşie cursul conversaţiei, vorbind în neştire despre după-amiaza de la docuri, extaziindu-se în faţa superbului vas de transport al familiei Duras, ridicându-i în slăvi virtutea de a avea un spital caritabil, şi umplând în mod repetat paharul lui Jack, pe măsură ce acesta îl golea.

Dincolo de flecăreala ducesei, cei doi se simţeau obsedant de conştienţi unul de prezenţa celuilalt, evenimentele serii trecute stăruindu-le acut în minte. Asaltaţi de sentimente stranii, amintiri trădătoare şi dorinţe confuze, răspundeau încurcaţi provocărilor lui Peggy de a face conversaţie.

Venu avea înfăţişarea unei fete de ţară, în acea rochie uşoară de muselină cu părul căzându-i în dezordine – „proaspătă şi coaptă, nespus de ispititoare", gândea Jack morcănos, blestemând jocul de-a peţitoarea al naşei sale. „Cine naiba ar putea rezistata acestei tentaţii?" Îşi întindea paharul pentru a-i fi reumplut ca şi când ar fi vrut să bea până când senzualitatea ei uluitoare ar fi dispărut din mintea-i, astfel amorţită.

„Miroase a parfum de femeie", gândi Venus înciudată – de parcă ar fi avut dreptul să se supere sau măcar, dacă furia i-ar fi înfrânt dorinţele. Frumuseţea lui întunecată, corpul arcuit, musculos, virilitatea lui irezistibilă o tulburau, în timp ce el, tolănit în fotoliu, părea inconştient de toate astea. Se chinuia să reziste dorinţei de necontrolat, refuzând să cedeze seducţiei sale, ca orice altă femeie care l-ar fi întâlnit. Strigătul lui Molly risipi încordarea care plutea în aer.

- Un mesaj pentru dumneavoastră, doamnă, ţipă ea fluturând o hârtie, de pe terasă.

- Nu-mi imaginez ce a apucat-o pe Molly, spuse ducesa cu o indignare prefăcută. Credeam că am instruit-o să nu mai ţipe aşa. Scuzaţi-mă pentru câteva momente. (Se ridică şi se întoarse fluturând mâna spre menajeră.) Jack, toarnă-i domnişoarei Duras şampanie, paharul îi este gol. Mă întorc imediat.

Marchizul se ridică să-i umple paharul, în timp ce ducesa traversa gazonul verde.

- Să înţeleg că nu eşti la curent cu maşinaţiile lui Peggy, zise el.

Disconfortul ei fusese mult prea evident.

- Nu! îl repezi ea. Nu ştiu ce intenţionează să realizeze cu asta. Te rog, spuse ea, ridicându-şi mâna, nu mai doresc şampanie.

- Atunci o beau eu pe toată, spuse el aşezându-se înapoi cu sticla în mână.

- Nu te simţi în largul tău? murmură Venus ironică, mulţumită de faptul că era la fel de încurcat ca şi ea.

- Iisuse, nu! Peggy m-a chemat sub pretextul unei întâlniri de afaceri. O să am eu o discuţie cu ea!

- Crezi că vei rezolva ceva?

- La naiba, nu! se pomeni el râzând.

- Te rog, nu face asta pentru mine, îi voi spune eu lui Peggy să nu-şi mai piardă timpul, pe viitor.

Vorbise tăios, râsul lui amintindu-i prea mult de noaptea trecută. Vroia ca el să plece, căci simţea că nu mai poate face faţă tentaţiei.

Ar fi trebuit să se simtă mai uşurat datorită cuvintelor ei însă, în mod straniu, nu se simţea deloc astfel.

- Poate că eu nu-mi pierd timpul, spuse el într-un târziu.

- Ba da, te asigur. Nu vreau să mai fiu obiectul vreunui pariu.

- Nu a câştigat nimeni. Am negat totul, iar dacă cineva îmi pune cuvântul la îndoială, e liber să mă provoace la duel. Nimeni, nu va îndrăzni, te asigur.

- Un gest foarte cavaleresc, Redvers. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc, dacă nu ai mirosi a parfum de femeie în miezul zilei.

- Şi te deranjează? o privi el peste pahar.

- Nu mă privi aşa, spuse ea. Şi da, mă deranjează!

- Am însoţit un prieten doar... nu am participat.

- Nu am nevoie de explicaţii. Nu mă deranjează timpul tău liber.

- Dar nu-ţi place mirosul meu de parfum.

- Deoarece îţi reprezintă viaţa destrăbălată. Nu ai altceva mai bun de făcut?

- Ar conta dacă aş avea?

- Bineînţeles că nu. Nu ştiu nici de ce avem această discuţie.

- Probabil că îmi doresc să fac din nou dragoste cu tine în ciuda clopotului de alarmă care-mi bate în creier. Iar dacă nu mă crezi prea obraznic, cred că şi tu îţi doreşti acelaşi lucru.

- Te înşeli amarnic! spuse ea, dar nu putu să-l privească în ochi, în timp ce şi obrajii o trădau, devenind brusc trandafirii.

- Nu spun că ar trebui, spun doar că ne-ar plăcea amândurora. La fel ca şi tine, nu vreau să cedez acestui sentiment nemaiîntâlnit.

Auzi cuvântul „nemaiîntâlnit" şi răsuflă adânc încercând să-şi liniştească fiorii ce o cuprinseră. Cuvântul îi răvăşi emoţiile şi aşa copleşitoare, umplându-i sufletul de speranţă şi aprinzându-i flacăra tocmai acolo unde nu dorea.

- Într-adevăr, nu e bine să cedăm. Sunt de acord.

Privirea lui se ascuţi. Cunoştea acea voce. Dintr-o dată nu-i mai păsa de raţiune. Venus îl dorea, fie că recunoştea sau nu.

- Nu-mi plac aceste sentimente, şopti el încet, încercând să-şi ascundă senzaţiile.

- Cred că ar trebui să pleci, spuse ea.

- Sau ar trebui să plecăm împreună.

Vorbele lui părură independente de propriile-i gânduri.

- E imposibil... sună, stins, tonul ei confuz.

- Am o casă pe malul râului, nu prea departe, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele, de parcă ar fi trebuit să justifice tot ce spune. Nu are nimic modern, e total rustică. Nimeni nu ne va vedea acolo.

- Urăsc asta. Şi te urăsc şi pe tine pentru că faci să mă simt astfel.

- Mă las atunci pedepsit acolo, după pofta inimii tale, replică el cu un zâmbet slab.

- Mai ştii cu câte ai fost acolo? Mai înseamnă asta ceva pentru tine?

Părea că nu o auzise:

- Trebuia să plec de prima dată când te-am văzut. Nu ştiu de ce nu am făcut-o.

- Ce încântător de subtil poţi fi!

- Îmi pare rău pentru farmecul meu „subtil", dădu el din umeri. În general prefer să-mi disimulez sentimentele, e mult mai simplu.

- Ţi se pare atât de greu să accepţi că vrei să faci dragoste cu mine?

- Mi se pare incredibilă senzaţia.

- Înţeleg, şopti ea, după ce-l fixă încordată un moment.

- Suntem amândoi neiniţiaţi în acest... joc al bănuielilor.

Inima ei bătea sălbatic.

- Începători, cu siguranţă, murmură ea.

- Peggy şi Molly ne spionează din spatele draperiilor, observă el, dând din cap în direcţia lor. Facem dragoste aici pentru a le încânta inimile?

- Scuteşte-mă de fanteziile tale sexuale, Redvers...

- Jack... murmură el.

- Jack, replică ea cu greu după câteva secunde, accentuând încet fiecare sunet.

Şi, ridicându-se, îl luă de mână.

CAPITOLUL 6

Nimeni nu le ieşi în cale în drumul lor spre ieşire, cu excepţia lui Oliver care îi înmână marchizului jobenul şi bastonul.

- Spune-i stăpânei tale, care se ascunde în spatele draperiilor, că va avea o discuţie serioasă cu mine.

- Prea bine, domnule, îi voi comunica mesajul.

Figura majordomului era impasibilă.

- Transmite-i ducesei mulţumiri pentru deliciosul ceai, spuse Venus.

- Va fi foarte încântată să audă că v-aţi simţit bine, domnişoară, continuă Oliver să fie vocea stăpânei sale.

- Şi avertizeaz-o din partea mea, adăugă marchizul, că indiscreţia ei mă va face să nu-i mai onorez nicio invitaţie.

- Mesajul dumneavoastră va ajunge la destinaţie, domnul meu.

Jack o luă de mână pe Venus şi o conduse spre ieşire.

- Bineînţeles că nu-l asculta până la capăt, dar măcar va ezita puţin, dându-ne timp să dispărem din faţa ochilor săi „protectori".

- Vrei să spui că va pune pe cineva să ne urmărească?

- Dumnezeu mai ştie ce gândeşte Peggy. Dintotdeauna şi-a trăit viaţa cu o undă de dramatism în plus faţă de ceilalţi. Aş vrea să ajungem la casa mea pe malul râului cât mai repede, fără să fim urmăriţi.

Ducesa însă nu avea nicio intenţie de a-i urmări pe cei doi. Ştia că reputaţia unei doamne se păstrează departe de ochii iscoditori. Dar atât ea cât şi Molly radiau de încântare, în timp ce priveau trăsura ce se depărta, mulţumite pentru contribuţia adusă în această „reconciliere".

♣ ♣ ♣

- Crezi că e bine ce facem? întrebă Venus în timp ce trăsura lăsa în urmă străzile Londrei. Eu nu mai sunt aşa de sigură.

Stăteau faţă în faţă în luxoasa trăsură, marchizul alegând locurile astfel la urcarea în vehicul, ceea ce spunea destule despre propriile rezerve.

- Vreau ceva de băut, mormăi el ambiguu, evitând răspunsul.

Întinzându-se, deschise un mic compartiment de sub banchetă, plin cu sticle.

Venus pricepu felul în care erau puse sticlele, dar şi faptul că el evita să-i răspundă.

- N-ai fi vrut să pleci, spuse ea ignorându-i preocupările.

- Din când în când mă hotărăsc să plec la ţară fără să stau prea mult pe gânduri.

- E departe?

- Ai prefera să nu beau?

- Ai auzit ce te-am întrebat?

- Că nu mai eşti atât de sigură?

Jack dădu din cap afirmativ.

- Şi? insistă ea, sprijinindu-se de spătarul banchetei din piele neagră, cu o privire întrebătoare.

- De asta vroiam să beau ceva, bâigui el, deschizând sticla de coniac. Şi eu sunt măcinat de nehotărâre.

- Şi băutura te ajută?

- Amână măcar luarea unei decizii. Deci te ajută într-un fel, spuse oferindu-i sticla. Vrei o gură de coniac?

- Mai ai şi altceva?

Privirea lui o fixă de parcă replica ei ar fi produs o şfichiuire de bici în aer. Râse apoi imediat.

- Vezi cât de moleşit sunt? Fiecare cuvânt al tău mi se pare cu dublu înţeles. Să-ţi răspund la întrebare: am o mulţime de soiuri de vin. Un roşu de Bordeaux al naibii de bun, sau dacă preferi, unul de pe Valea Rinului – când îl bei ai impresia că soarele îţi străluceşte pe limbă.

- M-ai convins, spuse ea.

Din nou privirea lui o fixă ciudat.

- Cu cel de-al doilea soi de vin, completă ea, găsind excitant faptul că putea înnebuni un bărbat cu experienţa lui.

- Ţine-o tot aşa, iubito, şopti el cu voce răguşută, şi nu-ţi garantez că vom rezista până la cabană.

- Te simţi mai bine acum că am adus discuţia unde îţi convine cel mai mult?

- Dar tu?

Luând sticla şi un pahar de argint, începu să scoată dopul de la sticlă.

- Da! Însă nu mă întreba de ce.

- Cu plăcere.

- Nu-ţi place să vorbeşti despre „noi”?

- Nu!

Tot ce începea cu „noi” îl înspăimânta enorm. Îi înmână paharul cu vin, şi în loc să răspundă la întrebarea ei, evită să-şi înfrunte propriile sentimente, întrebând-o:

- Îţi place să pescuieşti?

- Am fost cu fratele meu o dată la pescuit, însă mai demult.

- Mie îmi place enorm.

Dacă ar fi spus „decorez budoarele doamnelor”, nu ar fi fost mai surprinsă. Deşi dacă se gândea mai bine, în felul lui special...

- N-aş fi bănuit, remarcă ea calmă, sorbind o gură de vin.

- Paznicul de vânătoare al tatălui meu m-a învăţat. Am petrecut mai mult timp cu el decât cu tatăl meu. Cei care l-au cunoscut ar fi spus că am fost norocos.

- Era un om dificil?

- Din fericire a murit de tânăr, spuse el, părând că nu mai vrea să dezvăluie detalii.

- Ce fel de peşte îţi place să prinzi? întrebă ea, observându-i reţinerea şi vrând să-l scoată din încurcătură.

- Păstrăv...

- Ce tip de musculiţe foloseşti? Din cele uscate, sau lucioase?

Privirea i se lumină ca a unui băieţel:

- Din cele lucioase. Tu?

Ea n-ar fi crezut niciodată că o discuţie despre momeala folosită ar fi fost atât de captivantă, agreabilă şi mai ales senzuală. Părea cu totul alt om, descriind cum îşi lega singur musculiţele lui speciale. Farmecul lui era acum înlocuit de o candoare ingenuă care o mişca profund.

- Vom merge la pescuit după... şopti el, umplând paharul şi simţea cum căldura zâmbetului ei îl încălzeşte trupul.

- Sau putem merge chiar acum, îl tachină ea.

- Nu prea cred.

Deodată nu mai era aşa de sigur că va putea rezista până la cabană.

- Părerea mea în privinţa asta chiar nu te interesează?

- Nu!

Cuvântul o străbătu, dându-i frisoane atât de senzuale, încât se miră amintindu-şi încercarea ei de a se convinge că nu-i stârnea niciun interes sexual.

- Şi ar trebui să mă supun voinţei tale?

Privirea lui întunecată îi zăbovi pe corp.

- Din câte îmi aduc aminte, nu eşti chiar atât de supusă.

- La cum mă simt acum, mă întreb dacă vei putea rezista.

Chicotitul lui i se reflectă în ochii cei negri.

- Ar fi al nabii de plăcut să încerc, spuse el, aruncând o scurtă privire pe geamul trăsurii.

- Cât mai avem? întrebă ea, înţelegându-i nerăbdarea, ca şi cum gândeau ca o singură fiinţă.

- Cât mai poţi rezista?

- Nu ştiu sigur. Când ajungem la cabană.

- În cel puţin o jumătate de oră.

Ea scoase un geamăt.

- Nu e nevoie să aşteptăm, spuse el.

Ea respiră uşor, şocată de patima cu care îl dorea.

- Nu cred că ai...

- Nu, dar nu avem nevoie. Am ejacuat în tine vreodată azi-noapte?

Nu o făcuse, într-adevăr. Fusese cât se poate de grijuliu, după ce prezervativele fuseseră folosite. Precauţia ei obişnuită o împingea totuşi.

- Nu ştiu...

- Am putea găsi în satul următor.

- Mulţumesc, m-aş simţi mult mai liniştită.

- Cu siguranţă, replică el amabil.

Dar nu mai putu aştepta, tot trupul îi zvâcnea, şi până să ajungă în sat, era deja aşezată în poala lui, pătrunsă de o erecţie puternică. Culmea orgasmului o făcu să nu mai observe, pe fereastra trăsurii, magazinele pe lângă care treceau.

- Nu ştiu ce e cu mine, şopti câteva momente mai târziu Venus, întinzându-se pe banchetă lângă el. (Ultimele zvâcniri ale orgasmului îi apuneau uşor, trezindu-i primele semne ale conştiinţei amorţite de dorinţă.) Sunt total lipsită de raţiune, nesăbuită şi subjugată pasiunii. Spune-mi că totul va fi bine.

- Totul va fi perfect, spuse el mângâindu-i mătasea delicată a picioarelor ce i se odihneau încă în poală.

Se aplecă sărutându-i obrajii îmbujoraţi, convins că amândoi îşi pierduseră minţile. Tentaţia orgasmului fusese atât de puternică, încât abia putuse să se retragă la timp. Dar o făcuse... la limită.

- Îmi place această stare, va trebui să o cultiv tot restul „vizitei", murmură ea întinzându-se să-i atingă uşor obrazul.

- Atâta timp cât ştii ce vrei... o tachină el.

- Măcar de-aş şti. Mă simt ca o puştoaică, nehotărâtă... gândindu-mă că ştiu, dar nu ştiu, că vreau acum, ba nu – mai târziu, vreau pentru totdeauna...

El ridică ochii, tresărind la auzul cuvintelor „pentru totdeauna".

- Cât de uşor te pot panica... zâmbi ea.

- Uitasem cât eşti de diferită, îi înflori şi lui un zâmbet în colţul gurii.

- Spui asta pentru că nu vreau să te târăsc într-o căsătorie?

- Printre altele, dădu el din cap, în timp ce-şi încheia nasturii pantalonilor.

- Parcă spuneai că mai avem o jumătate de oră.

El începu să se descheie la nasturii pe care de-abia îi încheiase.

- Oricum ţie îţi convine de minune, Redvers.

- Şi ţie la fel, iubito, zâmbi el.

Amândoi observară că el spusese un cuvânt drăgăstos.

Ei îi produse o mare plăcere. Fiind iubita lui, beneficia în fond, de multe avantaje. El rămase uşor contrariat, nu atât de cuvântul în sine cât de felul în care îl pronunţase fără să vrea.

- Cred că de data asta îmi voi scoate pantofii, proclamă ea, civilizată şi citită cum era, ştiind că nu era cazul să dezbată un capriciu instinctiv.

Începu să-şi desfacă şireturile. El o ajută scoţându-şi pantofii verzi mici ca un copil, jartierele şi apoi ciorapii de mătase.

Ajutând-o să se aşeze pe el, îi dădu la o parte juponul şi fusta.

- Cum ajungem la râu, te ajut să evadezi din aceste haine incomode, glumi el. Mergem să înotăm.

- Putem să şi pescuim?

Îi simţea deja erecţia alunecând adânc în ea, umplând-o.

- De ce nu?

El înaintă încă puţin în ea, provocându-i binecuvântaţii fiori de plăcere.

- De unde ştii că acesta e cel mai bun loc? oftă ea, ondulându-şi încet coapsele.

- Sunt norocos, şopti el, deşi norocul nu avea nicio legătură.

Îşi mişcă şoldurile în sus chiar în momentul în care răsuflarea ei îi mângâia uşor chipul.

- Cred că nu te voi lăsa să te întorci la Londra prea repede, gemu ea fierbinte.

- Poate că nici nu vreau să mă întorc, spuse el, apucând-o de coapse şi pătrunzând-o mai adânc.

- O, Dumnezeule...

Vocea ei se pierdu într-un scâncet de plăcere.

♣ ♣ ♣

Ajungând la cabana acoperită cu stuf, o ajută să coboare. După ce o conduse înăuntru, se duse să-şi trimită vizitiul acasă. Sam dormea de obicei deasupra grajdurilor, atunci când venea la râu, dar Venus menţionase

că s-ar fi simţit mai în largul ei dacă rămâneau singuri, şi ţinea să-i îndeplinească dorinţa. La întoarcere o găsi privind pe fereastră.

- Îmi dau seama de ce îţi place atât de mult aici. Râul e liniştit, superb. Îţi dă o senzaţie de singurătate.

- Îmi place chiar mai mult acum, spuse el, venind în spatele ei şi cuprinzând-o în braţe. Eşti ceea ce lipsea din paradisul meu.

Se rezemă de corpul lui înalt şi puternic.

- Sunt fericită că m-am decis să merg la Expoziţie în acea zi.

- Sorţii mi-au surâs conducându-mă spre tine, chiar dacă m-ai refuzat.

- Faima lordului Redvers nu era chiar pe placul meu, zâmbi ea. Apoi am văzut că nu este chiar aşa.

- Bârfele lumii mondene nu sunt întotdeauna adevărate, marcă el cu o grimasă sugestivă.

- Asta înseamnă că nu îţi meriţi reputaţia? se răsuci ea în braţele lui.

- Nu chiar, un burlac va genera întotdeauna o grămadă de bârfe, spuse el.

Deşi un burlac bogat şi superb, adorat de femei pasionale, merita să fie bârfit. Ea îl privi întrebător, şi parcă încerca să despartă adevărul de zvonuri. Razele aurii, blânde, răsfrânte prin fereastră îi îndulceau contururile feţei, dezvăluindu-i trăsăturile perfecte.

- Câţi ani ai? întrebă ea brusc.

- Destui, spuse el blând.

- Fii mai precis, te rog.

Genele lui excentric de luni, dese şi arcuite, fiind parcă desprinse dintr-o pictură de Botticelli.

- Douăzeci şi patru de ani.

- Arătai foarte tânăr mai devreme, răsuflă ea uşurată. Mi-era teamă să nu fi calculat greşit.

- Ce să greşesti?

- Vârsta ta.

- Îmi pui la îndoială maturitatea.

- Doar din punctul de vedere al convenţiilor, zâmbi ea.

- O invitaţie în dormitorul meu ţi se pare destul de matură? întrebă el cu o voce răguşită. Priveliştea e la fel de frumoasă de acolo.

- Nu te supăra, dar m-ar fi deranjat dacă erai un puşti.

- Cam târziu spui asta, nu crezi? (Ochii lui o priveau amuzanţi.) Te-ai fi întors la Londra?

- Nu mă minţi? Chiar ai douăzeci şi patru de ani? întrebă ea derutată de aerul lui amuzant.

- Peggy poate depune mărturie pentru mine. Dar se pare că nu vei afla cu certitudine, până la întoarcere. Va afecta asta partida noastră de sex? şopti el, lăsându-şi limba să alunece pe buza ei de sus. Hai să-mi vezi dormitorul, şi vei afla răspunsul, o împinse el uşor.

- Ar trebui să refuz...

- Dacă ai putea, o ghidă el spre dormitor, ţinând o mână pe fundul ei.

- Vrei să spui că sunt femeie uşoară? îi aruncă ea o privire glumeaţă peste umăr.

- Sper din tot dufletul să fii, spuse el cu un surâs încântător. Dacă domnişoara va dori să corupă un tânăr nevinovat, promit că voi fi un elev ascultător.

Se răsuci, încercând să-i articuleze un pumn.

Râzând, el îi prinse mâinile într-ale sale, ridicându-le spre gură, şi îi sărută încheieturile degetelor.

- E prima dată când joc rolul inocentului, râse el.

- De asta sunt sigură, spuse ea, retrăgându-şi mâinile. Poartă-te frumos, sau plec acasă!

- Pierzând o partidă de sex de zile întregi, fără întrerupere?

Promisiunea delicioasă din cuvintele lui, îi ameţi simţurile stârnindu-i din nou acea pasiune copleşitoare.

- Asta credeam şi eu, şopti el, lăsându-şi degetul să alunece pe gâtul ei, urcând apoi de-a lungul buzelor şi urmând delicata înflorire a obrajilor.

- Eşti prea arogant, şopti ea, pe când pulsaţia dintre picioarele ei creştea într-un ritm continuu, ameţitor.

- Şi gata să te f... din nou, completă el..

- E specialitatea ta, nu?

- Da, spuse el încet, apucându-i mâna. Haide să-ţi arăt patul.

Ezită puţin, surprinsă de cuvintele şi dezinvoltura lui ce trădau o lipsă totală de ruşine.

- Mă poţi pedepsi mai târziu, zâmbi el blând. Vrei să te oblig să mergem acolo?

- Poate şi *eu* să te oblig, ridică ea ochii ofensată.

- Mm, şi mai bine...

Întorcându-se, păşi în dormitor cu aerul Reginei Nilului. El o urmă fascinat, luptându-se cu tentaţia ce-l cuprinsese, intoxicat de nevoia ei sexuală, abia aşteptând să se contopească în flacăra pasiunii lor.

- Vreau să-mi spui ceva – nu are chiar mare importanţă, însă te rog să nu mă minţi.

Stătea sprijinită de una din coloanele masivului pat de stejar, cu mâinile încleştate pe panoplia centrală sculptată.

- Eşti prima femeie care intră aici.

- Eşti foarte abil. Nici măcar nu am întrebat.

- Mi-am dat seama după văpăile din ochii tăi. Şi nu te mint, ăsta este adevărul. Ned e singurul care a venit aici, la pescuit. Nu fi supărată pe mine. Ador gândul de-a te avea în patul meu.

- Mă sperie dorinţa inexplicabilă, şopti ea suspinând uşor, şi descleştând mâinile de pe pat.

- Şi pe mine, spuse el ridicând din umeri, dar unde vrei să ajungi cu asta?

- Nu mă mai satur de tine, spuse ea, îmi distrugi orice urmă de raţiune.

- Ştiu. Şi eu mă simt la fel. Pentru prima oară în viată, şopţi el, înaintând spre ea. Te simţi mai bine ştiind că nu eşti singura în această nebunie?

- Mult mai bine, oftă ea, simţindu-i căldura trupului ce-i dădea fiori în momentul în care o încolăci cu braţele. Niciodată nu am vrut să mă implic.

- Vorbeşti despre acest lucru cu un profesionist, zâmbi el. Nu te îngrijora, vom explora împreună aceste tendinţe „inexplicabile”.

- Şi până acum nici măcar nu am făcut dragoste pe un pat normal, observă ea amuzată, liniştită întrucâtva de faptul că şi el îi împărtăşea temerile.

- Un motiv în plus pentru a-l încerca pe acesta.

O dezbrăcă încet în timp ce ea, stând liniştită sub mângâierile lui, îi întorcea sărutările jucăuşe, zâmbind tachinărilor şi fericită că petrecea această după amiază aici, cu el. Se întinse pe pat în timp ce el începu să se dezbrace – se gândi că, fiind tânără doamnă bogată şi mondenă, nu era cazul să-l dezbrace şi ea pe el.

El îi observă starea de leneveală senzuală şi se gândi cât de potrivită era acestor somptuoase jocuri de pasiuni carnale. Într-un fel se asemănau, amândoi deschişi pasiunii nestăvilite, dornici şi lacomi în faţa dorinţei. Se asemănau chiar şi prin temperament, descoperi el în timp ce-şi desfăcea centura, şi în loc să fie deranjat de asemănări, fu încântat de idee.

Fără îndoială că dezinteresul ei faţă de căsătorie nu putea decât să-i convină. Nu-şi putea permite să-şi imagineze că, poate, ei erau sortiţi unul altuia.

- Patul e delicios de moale, îl întrerupse Venus întinzându-se languros. S-ar putea să nu mă mai ridic de-aici până plecăm.

- Mie-mi convine.

„Ce nuanţă închisă are pielea lui”, gândi în timp ce el, pe jumătate gol, stătea în faţa ei. Arăta absolut superb.

- Va trebui să mă serveşti, atunci.

- Aş putea, dacă m-ai convinge, o privi el, eliberându-se de pantaloni.

- Deşi mi-ai promis că mergem la pescuit...

- Şi să înotăm, adăugă el. (Se eliberă de pantaloni.) Te voi purta în braţe paăă la râu. E atât de liniştit seara. Nu mai trebuie să te îmbraci până la întoarcerea în Londra.

- Mmm... întreţinută şi servită de un bărbat de... proporţiile tale... Mă simt de parcă aş fi favorita unui sultan.

- Eşti, cu siguranţă, regina mea. Ar trebui să-i mulţumesc lui Peggy... că s-a băgat.

- Şi eu. Pe atunci eram sigură ce te dispreţuiam.

- Şi iată-ne aici!

- Într-o continuă tăvăleală, dacă-mi ierţi expresia vulgară.

- Îmi plac expresiile vulgare, la fel cum îmi doresc acum penisul tău, mai mult decât orice. Mă simt o sclavă a senzaţiilor perverse şi te doresc acum, peste cinci minute, şi din nou apoi. Ce obositor trebuie să fie să auzi asta mereu de la o femeie!

- De la tine, niciodată, se îndreptă el spre pat.

Privirea îi zăbovi pe chipul şi părul ei dezordonat răsfirat pe pernă, coborând încet, apoi urcând din nou la buzele ei zâmbitoare, simţindu-se cel mai norocos bărbat din lume.

- Am trecut testul?

- Cu notă maximă. Deşi se poate observa uşor după starea erecţiei mele, privi el în jos.

- Ador să-ţi produc plăcere, şopti ea cu o timiditate atât de dulce, încât îi aduse neîntârziat un zâmbet larg pe faţă.

- Dumnezeule, mă înebuneşti! Nu că m-aş plânge, adăugă el întizându-se lângă ea, luându-i apoi mâna într-a lui şi mângâindu-i degetele. Cine ar fi crezut asta, când m-am împiedicat de tine zilele trecute? întrebă el, privind tavanul alb.

- Că vom sta aici, plini de cele mai neruşinate dorinţe.

- Vroiam să spun, bucurându-ne de aceleaşi lucruri, chicoti el.

- Eşti prea amabil, iubitule. Eu, cel puţin, nu am dorit niciodată un bărbat atât de mult. Niciodată!

- Hmm, mormăi el, măsurându-şi parcă senzaţiile.

Dorinţa fusese întotdeauna o constantă a vieţii lui.

- Aştept un răspuns amabil, zâmbi ea, ridicându-se într-un cot.

- Nu e vorba de asta, dădu el din cap. Încercam să disting această dorinţă de...

- De cea pentru alte femei, vrei să spui?

El dădu din nou din cap, cârlionţii negrii contrastându-i cu albul pernei.

- Nu. O disting de multitudinea celorlalte emoţii pe care mi le provoci. (Îşi trecu un deget peste braţul ei, încruntându-se puţin.) Eu nu mă implic niciodată afectiv.

- Nu te speria! Nu vreau nimic de la tine – îşi flutură genele lascivă – în afară de asta!

Şi cuprinzându-i testiculele mari în mână, se aplecă şi atinse cu limba vârful semeţ al bărbăţiei sale.

Trântind-o repede pe pat, el se trânti peste ea şi se strecură între picioarele ei.

- Ajunge cu preludiul, şopti el cu un zâmbet în colţul gurii.

- Îmi place simţul tău de împerechere.

- Nu sunt pre delicat, recunosc, şi chiar îmi vine să-mi cer scuze.

- Nu e nevoie de scuze, cu condiţia să ajung la orgasm în următoarele treizeci de secunde.

- O felină în călduri, murmură el afectuos.

- Sper să ai grijă de ea!

- Sau dacă nu...? întrebă el cu o expresie ameninţătoare.

- Daca nu, te voi aştepta. Simţurile mele lascive sunt acaparate complet de tine.

Un sentiment de satisfacţie îi inundă faţa, topindu-i noul impuls al posesiunii.

- Pot să mai fac şi altceva în următoarele treizeci de secunde? întrebă, privind ceasul de pe marginea căminului.

- Poţi face orice doreşti, spuse ea cu indulgenţă ce părea delicioasă în vocea ei.

- Atunci te vreau în această poziţie pentru ceva vreme.

- Pentru ceva vreme – sună destul de excitant!

Se arcui pentru a-i săruta linia fină a gurii lui.

- S-ar putea să nu te mai las vreodată să pleci, oftă el.

- După cum mă simt acum, *s-ar putea* nici să nu vreau să plec vreodată. (Îşi mişcă uşor şoldurile.) Am terminat de dicutat?

- Mai avem câteva secunde, spuse el cu o privire amuzantă.

Braţele i se încolăciră în jurul gâtului său şi, deschizându-şi coapsele, îşi ridică şoldurile, se lăsă penetrată până în adâncuri cu un suspin de saturaţie.

Primea, în sfârşit, ceea ce îşi dorise. Cu mişcări atente şi repezi, el o aduse imediat pe culmile încântării. Zece secunde mai târziu, ea atinse punctul maxim al orgasmului, într-un ţipăt ce o făcu să întrebe cât de mult îi luase pentru a deveni atât de priceput. Pasiunea veni însă din nou în valuri, orbindu-i gândurile şi, câteva secunde

mai târziu, se simţea plutind pe un nor al extazului. Şi când reveni pe pământ şi deschise, în sfârşit ochii, îl văzu fixând-o cu o privire intensă.

- Vrei mai mult? o întrebă încet, cu ochii lui negri de ţigan încă strălucind de excitaţie.

- Nu...

Ameţită, năucită de atâta extaz, abia îşi putu mişca, încet, capul.

- Eşti sigură? întrebă el, împingându-se puţin în ea.

Răspunsul fu un geamăt încet, de dorinţă febrilă.

- Încă puţin, şopti el, pătrunzând mai adânc. Cum simţi ăsta?

De parcă ar fi căzut de pe un nor de mătase, gândi ea, simţind din nou fierbinţeala învăluind-o, întreg corpul topindu-i-se în jurul erecţiei lui rigide, lipsită de orice control.

- Opreşte-te, şopti ea, neştiind dacă mai putea face faţă încă unui orgasm.

- *După* ce... (îşi continuă mişcările, parcă în acelaşi ritm cu vibraţiile cele mai ascunse) ajungem amândoi la... (Aplecându-şi capul o muşcă de lobul urechii, gustând-o şi făcându-i pielea să tremure.)

Ea se mişca în întâmpinarea lui, dorinţa continuă curgându-i prin sânge ca o larvă fierbinte. Vroia să-i spună că, ceea ce el îi făcea, era dincolo de orice limită a pasiunii.

Dar el ştia deja asta.

Să facă dragoste, era specialitatea lui.

Şi pentru un moment ea nu simţi decât dispreţ pentru femeile de dinaintea ei, o gelozie indiferentă, nefolositoare, care nu-şi avea rostul cu un om ca Jack Fitz-James.

El nu căuta laude, sau cuvinte care să-l flateze, sau resentimente atunci când era în pat. Era acolo doar ca să-i facă *asta*.

Prinzându-i şoldurile cu mâinile, ţinând-o captivă, el se avântă adânc în ea, alungându-i orice urmă de raţiune şi înlocuindu-i simţurile cu o dorinţă sălbatică ce creştea treptat în ritmul galopant al inimii ei.

Trupurile li se împleteau într-o mişcare frenetică, acceptând şi oferind plăcere în acelaşi timp, până când fiorii crescură şi explodară într-un orgasm sălbatic, atins în acelaşi timp de amândoi.

Epuizată, Venus adormi instantaneu în braţele lui. Cu grijă, Jack o acoperi încet cu o pătură, mulţumindu-i în gând Zeiţei Fortuna care i-o adusese în cale pe inegalabila Venus Duras. Avea cel puţin două zile întregi la dispoziţie înainte ca Sam să se întoarcă, şi după aceea aveau să se vadă doar când erau mai liberi. Deşi la întoarcerea la Londra, el nu avea nicio intenţie s-o lase să-i scape printre degete.

Nu încă!

Eliberându-se din strânsoarea ei după un timp, coborî din pat, îşi turnă un pahar de coniac şi, întizându-se pe un fotoliu în faţa ferestrei, observă priveliştea râului curgând leneş printre văile acoperite de maci. Pacea şi frumuseţea peisajului îi alinară puţin sufletul neliniştit.

Cel puţin astăzi, o imagine la fel de superbă îl aştepta şi în interior, gândi el întorcându-se şi privind-o zâmbintor. Picioarele ei zvelte şi lungi, de-abia desfăşurate din jurul taliei lui, erau întinse acum, ieşind graţios de sub pătură. Dorinţa îi zvâcni din nou, gândindu-se dacă va mai rezista până ce ea avea să se trezească. Pentru o clipă se gândi cât nepoliticos ar fi dacă ar face dragoste cu ea, chiar atunci în timp ce ea dormea.

Era incredibil de atrăgătoare, o frumuseţe copleşitoare, gândi el, încercând să-şi indentifice noile sentimente ce-l încercau. Cunoscuse multe femei frumoase, însă niciuna nu reuşise să-l tulbure într-atât. Poate datorită candorii şi francheţei ei, nemaiîntâlnite la niciuna din femeile care trecuseră prin patul lui până acum.

Îşi trecu degetele prin păr, privind înapoi la imaginea râului, ca şi cum schimbarea de priveliştе ar putea să-i alunge neliniştea. Îi displăceau profund aceste sentimente intense şi răvăşitoare, această necesitate irezistibilă de a o poseda. Dacă imaginea râului nu-i mai aduse alinare, încă trei pahare de coniac îl liniştiră. Jack era din nou relaxat şi degajat, atunci când Venus deschise ochii.

- Mergem să înotăm? o întrebă el zâmbind.

- Într-o clipă, zise ea cu vocea încă înfundată de somn.

Părul ei şaten îi mângâia umerii, sânii plini se ridicau deasupra păturii moi mototolite, iar privirea, pe sub pleoapele în continuare grele de somn, îi strălucea cu o căldură delicioasă, înăbuşitoare.

Atras de ea ca un magnet, Jack lăsă încet paharul şi se ridică din scaun. Apropiindu-se de pat, se aşeză lângă ea, mângâindu-i cu un deget obrajii îmbujoraţi, coborând pe pielea ei mătăsoasă şi oprindu-se la gura ei ispititoare.

- Nu mă pot sătura de tine, spuse el privind-o cu afecţiune şi trecându-şi degetul peste buzele ei moi.

Zâmbetul ei îi lumină faţa la atingerea lui şi, ridicând mâna, îi prinse degetul şi i-l supse uşor.

- Atunci trebuie să vedem ce e de făcut pentru a te sătura.

- Tot ce-mi doresc? întrebă el, cu ochii scânteind.

- Orice vrei, suspină ea. Nu eşti singurul care simte asta.

- Oriunde?

- Oriunde vrei!

- Eşti sigură că nu visăm? zâmbi el, în timp ce-i mângâia cu savoare braţele, dependent de atingerea ei.

- Nu-mi pasă, atâta timp cât visul continuă, privi ea în jos spre erecţia lui proeminentă. Poate că ar trebui să începem chiar acum partea doua a visului...

- Ce intenţii ai? întrebă el, tachinând-o din priviri.

Ea trase deoparte frumoasa pătură brodată cu roşu şi îşi strecură degetul mijlociu, în deschizătura umedă ce fremăta violent.

- Să-mi umpli cu ceva minunat locul ăsta...

- Permite-mi, te rog.

Dându-i mâna la o parte, îşi băgă încet înăuntru degetul, pe care începu să-l mişte într-un ritm leneş.

Dintr-o dată, aerul păru că se rarefiază în contact cu pielea ei. Simţurile i se dereglară şi, întinzându-se cu braţele deschise pe pat, se abandonă total senzaţiei.

Dar îi aşteptase prea mult trezirea şi, ridicând-o ca pe un fulg, o aşeză peste el, ghidând-o spre erecţia-i puternică. Înfăşurându-i picioarele în jurul şoldurilor, el se ridică din pat şi începu să se plimbe prin cameră.

- Îmmm... protestă ea realizând ce făcea, îmi plăcea patul.

Protestul i se stinse într-un geamăt profund, în timp ce el, sprijinind-o de uşa masivă de stejar, se înfipse adânc în ea, din ce în ce mai tare, până când geamătul se transformă într-un ţipăt suprem de satisfacţie.

Agăţată încă de el, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului, cu faţa îngropată în umărul lui şi corpul tremurându-i cuprins parcă de febră, ieşiră afară.

- Vecinii... murmură ea, nedorind să fie ţinta privirilor indiscrete.

- Suntem singurii aici. Cinci mile de-a lungul râului sunt ale mele. Poţi să deschizi ochii, spuse el, sărutându-i lobul urechii. Priveşte!

Deschise cu greu ochii, nu atât de ruşine ci din cauza lipsei de concentrare. Cu fiecare pas, erecţia lui o pătrundea cu atâta forţă încât nu mai putea avea decât o singură senzaţie, delirantă, ce-i domina toate celelalte simţuri. Până la râu, atinse de cel puţin două ori punctul culminant al excitaţiei.

Când el se opri, dându-i un răgaz binemeritat, simţi unda rece a râului şi îşi ridică încet capul, de pe umărul lui, deschizând, în sfârşit, ochii. Sălciile înconjurau un golf ascuns, iar sclipirile roşiatice ale apei răsfrânte pe iarba verde dădeau impresia unui colţ de paradis.

- Iarba e cam rece, o preveni el, lăsându-se încet în genunchi şi întinzând-o uşor pe iarbă, sub el.

- Eu sunt fierbinte, şopti ea.

Pradă arzătoarei dorinţe, instinctele îi erau stăpânite de acest bărbat care o posedase cu o uimitoare virilitate. Gheţarii nordului n-ar fi putut-o răcori, în acel moment.

- Atunci e bine, murmură el mişcându-se în ea atât de blând, încât îi dădură lacrimile.

„Ar trebui să existe un cuvânt care să descrie această senzaţie incredibilă”, gândi ea. Mintea-i era însă înceţoşată, absorbită de această pasiune dincolo de limite, de dorinţa sexuală incomensurabilă, pe când sângele ce-i fierbea în vine îi dizolva orice urmă de judecată.

El o iubi întreaga după-amiază, până seara târziu, uimit de absolut unicele senzaţii ce-l bântuiau. Făcură dragoste pe iarbă, în apă, sub lumina soarelui şi apoi a lunii, încet, apoi feroce şi iarăşi încet, încleştaţi în tandre sărutări. Nu fusese niciodată sărutată cu atâta pasiune, şi nici el nu sărutase vreodată cu atâta dragoste.

Târziu, merseră spre cabană, prin iarba udată de roua nopţii. Stătură apoi mult timp îmbrăţişaţi în pragul uşii, privind spre lună şi dorindu-şi ca visul să nu se risipească niciodată.

CAPITOLUL 7

Dimineaţa, el pregăti micul dejun. Cămara încăpătoare era bine aprovizionată, existând din abundenţă ouă proaspete, două pâini bine rumenite, unt.

Ea se miră de faptul că cineva avea cunoştinţă de prezenţa sa, iar el o linişti, spunându-i că în fiecare dimineaţă cabana era aprovizionată de servitorii care o îngrijeau.

- Vii aici des?

- Câteodată vin de mai multe ori pe săptămână.

- Pentru a pescui?

- Mda...

Observase deja în salon două biblioteci bine înzestrate, vopsele şi planşa de pictat, precum şi clavecinul. Era, fără îndoială, un om surprinzător.

În timp ce el gătea micul dejun pe o sobă nichelată, îşi sorbi în linişte ciocolata deasupra căreia plutea smântână culeasă din lapte. Îmbrăcată în halatul lui roşu, prea larg, care-i atârna pe jos, cu mânecile suflecate de câteva ori şi cu cordonul petrecut de două ori în jurul mijlocului, părea ca o fetiţă.

În schimb, singurul lui acoperământ era doar o pereche de pantaloni uzaţi şi decoloraţi, din postav maro, şi ea se minună cum, după o noapte se sex istovitoare, ea se putea excita doar aruncând o privire spre corpul lui zvelt, bronzat.

- Mi-aş fi dorit să fii mai îmbrăcat.

- Sunt prea încins, spuse el, dându-şi la o parte degetele murdare de la ouăle pe care le pregătea în tigaie, părul negru şi ciufulit. Şi la propriu şi la figurat. E în întregime vina ta că sunt încă excitat după o noapte plină de sex.

- Dacă rămân însărcinată?

Oul pe care tocmai îl spărgea se împrăştiase cu o violenţă nemaipomenită, revărsându-se peste marginea tigăii şi murdărind plita.

- Îmi pare rău, murmură ea.

- E vina mea, spuse el, ştergându-se pe mâini cu un prosop umed şi încercând să înlăture dezastrul. (Faţa sa era lipsită de orice expresie când se întoarse spre ea.) Să mă anunţi totuşi, dacă se întâmplă.

- Scuză-mă că am adus discuţia aici, dar am o mare sensibilitate la subiectul ăsta. (Ea zâmbi.) Şi sunt îndeajuns de logică la lumina zilei, deşi priveliştea ta – pe jumătate dezbrăcat – este destul de stimulatoare.

- Mănâncă întâi, spuse el, întorcându-se spre plită. Mai târziu mă voi duce în satul apropiat să cumpăr nişte prezervative.

- Vin cu tine.

- Dacă nu te deranjează distanţa prea mare. Ar fi trebuit totuşi să păstrăm trăsura.

- Când se intoarce vizitiul tău?

- I-am spus să vină peste două zile.

- Atât de încrezător, domnul meu... Deci sunt prizoniera ta? glumi ea.

- Cred că eu sunt prionierul tău.

- Ce dulce eşti!

- Nu ştiu cât de dulce sunt, însă cu siguranţă sunt înnebunit după tine. Acum fă-te utilă şi taie şi tu nişte felii de pâine.

În scurt timp transportară micul dejun pe o terasă mică orientată spre râu, unde o masă veche spălată de ploi le da posibilitatea să admire priveliştea apei. Mâncară sub soarele de primavară, vorbind leneş despre prietenii comuni, despre planurile zilei, ieşirea în sat, despre înot şi pescuit. Se cunoşteau parcă de o viaţă, discutând liniştiţi, învăluiţi într-un confortabil sentiment de linişte şi pace sufletească, în mare contrast cu noaptea înfierbântată.

- Mă gândeam că ar trebui să cumpăr şi eu ceva instrumentar medical, pentru oamenii mei, spuse Jack mai târziu, în timp ce serveau cafeaua şi ciocolata. M-ai putea ajuta să pun pe picioare o infirmerie în Castlereagh, şi apoi, pe acelaşi model, şi pe celelalte proprietăţi.

- Nu e nevoie să te simţi obligat să faci asta.

- Nu o fac din obligaţie, doar că nu m-am gândit niciodată să înfiinţez un spital pentru oamenii mei.

- Aş fi încântată să te ajut, desigur.

- Bine, atunci. (Era mulţumit că o putea ţine aproape de el pentru un timp, împăcându-şi motivele personale cu îndatoririle de moşier.) La întoarcerea în oraş vom profita de experienţa ta.

- *Ce* experienţă?

Vocea bărbătească îi părea prea cunoscută, gândi Jack, întorcându-şi capul pentru a vedea noul oaspete. O secundă mai târziu, Ned Darlington apăru de după colţul casei. Hainele de seară cu care era încă îmbrăcat vorbeau despre o noapte de chef.

- Sper că eşti singur, spuse Jack repezit.

- Bineînţeles. Crezi că aş aduce pe cineva în ascunzătoarea ta secretă?! Deşi se pare că ai renunţat la restricţia privind femeile, o privi el pe Venus, cu un zâmbet larg, schiţând o reverenţă. Şi da, aş vrea ceva de mâncare, mulţumesc pentru invitaţie, spuse el cu o voce tărăgănată, alăturându-li-se la masă. Tu trebuie să fii Venus, o privi el.

- Iubito, el este cel mai vechi şi mai necioplit prieten al meu, spuse Jack fără chef. Ned, ţi-o prezint pe domnişoara Duras, pe care sunt *sigur* că nu ţi-o vei mai aminti să o fi întâlnit-o, cu prima ocazie cu care o să ne vedem, accentuă el.

- Buzele-mi sunt pecetluite! declară el mimând gestul şi aruncând cheia imaginară.

- Vezi să nu-ţi uiţi promisiunea atunci când te trezeşti, îl avertiză marchizul.

- Nu mă voi trezi până mâine dimineaţă, râse el. Diseară e petrecerea de debut a lui Lily în lumea mondenă şi am nevoie de vreo sticlă, două de tărie, ca să rezist plictiselii. De fapt, de asta am venit după tine. Trebuie să vii şi tu, ia-i promis lui Lily, spuse el, întinzându-se după cafeaua lui Jack.

- Sigur e în seara asta?

- Da.

Ridică ceaşca la gură, o sorbi pe toată.

- Eşti sigur? strigă Jack iritat.

- Mai mult ca sigur. *Mamam* a trimis un servitor să-mi aducă aminte, ieri. Mi-a scris data cu litere mari pe bilet şi mi-a lăsat instrucţiuni prin valet, ca la ora fixată să fiu acolo proaspăt şi pregătit. E în seara asta. Jur pe Dumnezeul meu!

- *Merde!*

- Poţi s-o mai spui o dată şi din partea mea. Trebuie să ne ţinem de cuvânt. Iar tu, ca un fraier, ai promis că îi vei fi cavaler la primul ei dans.

- La ce oră? întrebă marchizul, încercând să numere orele ce-i mai rămăseseră de petrecut cu Venus la cabană.

- Cina începe la ora opt, cred. Cei mai mulţi vor fi din familie. *Mamam* te aşteaptă.

- Vrei să fii partenera mea, la dineul sorei lui Ned? o privi Jack întrebător. Nu mă pot eschiva.

- Nu cred, declină Venus invitaţia, nepregătită încă sufleteşte să-l însoţească pe Jack la o petrecere de familie. Sunt sigură că lista de oaspeţi e completă.

- Mama ta va găsi, cu siguranţă, încă un loc pe listă, îl privi Jack pe Ned.

- Îi spun eu, îşi ridică acesta ochii pe deasupra feliei de pâine pe care tocmai o ungea cu unt.

- Gata, s-a rezolvat, spuse el.

- Nu sunt sigură că vreau, se împotrivi Venus, aş prefera să mă laşi acasă.

- Spunei mamei tale să ne aştepte în jur de opt, îl informă Jack pe Ned. (Apoi o privi pe Venus cu ochii îngustaţi.) Dacă nu vrei să vii, nu merg nici eu.

- Iar Lily va plânge toată noaptea dacă nu apare Jack, o fixă Ned pe Venus, zâmbind.

- Vrei să o faci să plângă pe sărmana fată? o tachină el.

Venus îşi strânse gura într-un rictus nervos şi-i aruncă o privire înfierbântată de supărare.

- Chiar trebuie să faci întotdeauna numai cum vrei tu?

- Ăsta-i Jack, întări Ned, mormăind cu gura plină de pâine cu unt.

- Vorbim mai târziu despre petrecere, declară Venus calmă, înfruntând privirea lui Jack.

- Nu mai rămân să văd cearta, se ridică Ned în picioare. Fără supărare, dar nu-mi plac femeile când ţipă. Ne vedem diseară, Jack. A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară Duras.

Şi, înşfăcând castronul cu omleta rămasă, două felii de pâine şi o furculiţă, o luă la pas pe alee.

- Nu vreau să ne certăm pentru asta, spuse Venus imediat ce Ned dispăru după colţ.

- Nici eu.

- Tânăra domnişoară te aşteaptă diseară să-i ţii companie. V-aş sta în drum.

- Prostii! Lily e sora cea mică a prietenului meu. Mă priveşte ca pe un unchi.

- Mă cam îndoiesc, de vreme ce ţi-a rezervat primul dans.

- Te înşeli, Lily e ca un băieţoi, cu părul legat în coadă, care călăreşte şi curăţă grajdurile. Vino cu mine şi salvează-mă de o seară plictisitoare. După asta ne vom întoarce imediat aici.

- „După asta" sună tentat, spuse ea jucându-se cu degetele pe masă.

- Vino atunci, spuse el cu o privire încântător de rugătoare, aplecându-se peste masă şi mângâindu-i mâna. Îţi place să dansezi. Cât de rău poate să fie? Îţi promit că nu stăm mult.

- Cât stăm?

- Cina, primul dans cu Lily, încă vreo două, trei şi apoi fugim împreună.

- Doamne, nu ştiu, Jack... nu vreau...

- Îţi promit că o să fac să merite, spuse el cu o voce uşor răguşită.

- Dumnezeule, Jack, nu ştiu... n-aş prea vrea.

- O să fac astfel încât să nu regreţi, spuse el într-o notă tentantă.

Ea zâmbi.

- Dar nu-i corect!

- Vom cumpăra toate stocurile de prezervative din Londra.

- Ştii cum să convingi o doamnă.

- Va trebui să plecăm pe la cinci. Mă voi îmbrăca la tine, sau dacă nu, dai tu ordin să ţi se aducă aducă lucrurile la mine.

- Mai am de ales?

- Sub nicio formă, zâmbi el.

♣ ♣ ♣

Aranjase ca hainele să-i fie trimise la ea în Belgrave Square. Îşi expedie apoi valetul, căci îşi putea lega singur cravata. Scăpă de asemenea de camerista lui Venus şi se tolăni într-un fotoliu aurit din budoarul ei, îndată ce aceasta plecă.

- Nu mă mai iscodi aşa, răspunse el vesel privirii ei scrutătoare şi pline de semne de întrebare. În seara asta te îmbrac eu.

- Nu sunt atât de sigură că vreau să-ţi aflu îndemânarea în a îmbrăca femeile.

- La îmbrăcat nu mă pricep deloc, însă dacă astfel pot să stau aici singur cu tine, sunt dispus să învăţ şi asta.

- Sper că ştii ce faci. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

- Cât timp poate dura până se îmbracă cineva? privi el la ceas.

- Nu-ţi dai seama câte sunt de făcut!

- Nu te îngrijora! Avem timp...

Ea îi recunoscu acea undă în tonul vocii.

- Nu, nu, în niciun caz...!

- Dacă vrei, pot să te implor.

Îşi trase afară buza de jos, prefăcându-se că plânge.

- Imploră cât vrei. Dacă vrei să te însoţesc astă-seară, facem aşa cum spun eu! Trebuie să-mi aranjez şi părul. Să înţeleg că te pricepi şi la coafuri?

Făcuseră baie la cabană. Jack îşi instalase în pod rezervoare cu apă de râu, şi printr-un sistem ingenios de încălzire cu cărbuni, avea apă caldă după pofta inimii, pentru duşurile lui preferate.

- Nu prea. Mai bine mă întăresc cu un pahar pentru seara asta plictisitoare, în timp ce camerista îţi aranjează părul. Unde ţii băuturile?

- În blibiotecă. Chem pe cineva să-ţi aducă.

- Nu-i nevoie, găsesc eu şi singur. Mi-a plăcut cum ţi-ai buclat părul la petrecerea lui Peggy.

- Atunci îi spun lui Maude să-l aranjeze la fel. Dorinţa ta e ordin pentru mine, regele meu.

- Măcar de-ar fi aşa, superba mea regină, râse el.

- Atunci voi încerca să nu te dezamăgesc, zâmbi ea.

Chiar încerca să nu-l dezamăgească. Se pare că Jack Fitz-James îi descoperise noi valenţe. Satisfacţia extraordinară de a fi lângă el o schimbase deja. Dintr-o femeie obişnuită să facă totul cum îi place, se gândi ea surprinsă, ajunsese să-şi dorească să-i facă lui pe plac. Cum ar fi această serată, de exemplu, deşi nu voia să de ocazie de bârfă tuturor, în momentul în care ar fi apărut la braţul lui. N-ar fi dorit totuşi să meargă, gândea ea.

El, însă, părea imun la gândurile ei. Se întoarse cu un pahar plin de lichior, flecărind în timp ce Maude îi aranja cârlionţii, împodobindu-i părul cu trandafiri albi, deasupra cerceilor fastuoşi cu diamante. Ştia până şi ultima bârfă din oraş şi, sorbindu-şi coniacul, o amuza cu cele mai noi istorisiri din lumea mondenă.

- Dacă mama lui Ned te va chestiona în legătură cu logodna lui, fă-te că nu ştii nimic. Ned i-a spus acum o lună că e pe cale să se logodească, asta după ce îl vânase fără milă până atunci. El speră că imediat ce Lily îşi găseşte un logodnic, maică-sa îşi va micşora presiunile cu privire la logodna lui. Sărmanul trebuie să reziste măcar un an, până când maică-sa nu-şi va mai vedea capul cu planurile de căsătorie ale fiicei sale.

- Voi fi încântată să-i spun că nu ştiu nimic. Eşti sigur că nu se va supăra de prezenţa unui oaspete în plus?

- Lady Darlington e mai tot timpul cu capul în nori, ca o pasăre colibri. Nici măcar nu va observa. Tot ce trebuie să faci e să zâmbeşti şi să dai din cap la flecărerile lor.

- Ce misogin! îl admonestă Venus, privindu-se în oglindă, nici măcar nu asculţi ce vorbeşte o femeie...

- Vorbeşte, cu o viteză ameţitoare, despre nimicuri. Nu e nevoie să o asculţi, vei descoperi tu însăţi în această seară, aşa că nu e cazul să reacţionezi cu atâta vehemenţă, devenind apărătoarea sexului tău. Îmi place Frances, însă nu aş vrea să mă aflu în aceeaşi trăsură cu ea preţ de mai mult de două străzi.

- Soţul ei a murit?

- În timp ce era la vânătoare, beat ca un lord. A murit fericit.

- Tu călăreşti? întrebă ea, realizând cât de puţine ştia despre el.

- La vânătoare?

Ea dădu afirmativ din cap, în timp ce camerista îi aranja părul.

- Ocazional. Prefer cursele cu obstacole. Mi-a trebuit vreo zece ani să-mi formez nişte cai buni. Trebuie neapărat să mergem odată la Castlereagh, să călărim. Îţi place să călăreşti, nu-i aşa?

Arăta ca o femeie căreia nu i-ar fi fost frică în şa.

- Părinţii mei au mai mulţi cai de curse. Călăresc câteodată.

- Tocmai am cumpărat un cal de curse. A doua zi după ce te-am cunoscut. Ar trebui să-i schimb numele în onoare evenimentului, îi zâmbi el în oglindă. Va participa la marele derby din acest an. Vei rămâne să-l vezi alergând?

- Caii familiei Duras vor alerga în cursele de la Longchamps[5]. Eşti binevenit, dacă vrei să-i vezi, vorbi ea pe acelaşi ton formal. Fratele meu participă la cursele de amatori. Tu ai rude?

- Un văr îndepărtat, în Devon, pe care nu l-am plăcut niciodată, fiindcă mă cam invidiază şi tot speră să mă moştenească. Bancherul meu îl ţine la distanţă cu o pensie consistentă. Mai e mătuşa din partea mamei pe care o văd destul de rar. Şi, desigur, Peggy. Cea mai apropiată rudă a mea.

- Şi care face cât o familie. Eşti foarte norocos că o ai.

- Sunt de acord. Va veni şi ea diseară.

- Ce bine! Încă o persoană cunoscută. Mulţumesc, Maude, e foarte bine, se întoarse ea spre cameristă, mai departe mă descurc singură.

Un uşor fâşâit umplu încăperea odată cu plecarea cameristei.

- Într-un mod foarte egoist, nu doresc să împart cu nimeni prezenţa ta. S-ar putea să învăţ chiar să-ţi fac părul.

---

[5] Longchamps = hipodrom aflat în pădurea Vincennes, lângă Paris, şi unde în prima duminică a lui octombrie a fiecărui an armăsarii şi iepele de rasă cu vârsta mai mare de trei ani se întrec în câştigarea Premiului Arcului de Triumf. Câştigătorii Marelui Derby de la Epsom de regulă participă şi la această competiţie, unde se aleargă 1,5 mile (2400m), pista fiind pe mâna dreaptă. (n.r.)

- Oricând doreşti, zâmbi ea, răsucindu-se cu faţa spre el, pe scăunelul ţapiţat cu satin şi privindu-l cum stă lungit cât era de lung în budoir-ul ei. Te-aş preferea pe tine în locul lui Maude.

- Eu te prefer pe tine oricărui lucru, spuse el, închinând spre ea paharul.

Arăta absolut superb, ca o zână a primăverii, cu trandafirii albi prinşi în păr, gândi el cu un sentiment posesiv foarte puternic.

- Eşti pregătit să începi să mă îmbraci?

- În starea de acum, îmi trebuie nervi de oţel pentru a nu te poseda până după bal.

- Sau pot să o chem pe Maude, îl tachină ea.

- Pot să o fac, dădu el din cap, iar peste trei ore vom pleca din nou din Londra.

- Gândul ăsta mă face să suport mai uşor privirile celor de-acolo.

- Nu te mai gândi la asta, spuse el ridicându-se din fotoliu. Nimeni nu va îndrăzni să comenteze atâta timp cât eşti cu mine.

CAPITOLUL 8

Îşi cunoştea bine autoritatea. Venus nu sesiză nici măcar o singură privire pierzişă sau un cuvânt deranjant când ajunse la serata femiliei Darlington. Şi saloanele erau pline de invitaţi aşteptând servirea mesei, iar un quartet de corzi răsuna în încăpere, îndulcindu-le oaspeţilor atât de obositoarele obligaţii mondene. Lady Darlington era într-adevăr spumoasă şi vioaie. Venus, urmând sfatul lui Jack, zâmbea aprobând-o cu înclinări ale capului, fără să înţeleagă aproape nimic din flecărerile senine ale acesteia.

Dar Lily e departe de a fi semănat cu „un băieţoi cu părul prins în coadă", ci – total constrastant descrierii – o roşcată de o frumuseţe uluitoare care se mohorî de îndată ce o văzu. Jack părea să nu observe. Iar când Venus îi atrase atenţia în legătură cu atitudinea morcănoasă a lui Lily faţă de ea, acesta se mărgini la a bâigui: „Prostii! E doar puţin nervoasă din cauza agitaţiei de aici."

Totuşi, când următoarea frumuseţe supărată, se apropie de ei, el păru mai puţin obtuz.

- Lady Tallien, se prezentă eleganta minionă cu un aer arogant, evaluând-o pe Venus cu o privire superioară. Am înţeles că sunteţi domnişoara care se ocupă de actele de caritate. Ţi-au ieşit bine socotelile la Brookes, dragă Jack? continuă ea senină ridicându-şi ironic sprâncenele perfect arcuite. Înţeleg că noul tău interes în ceea ce priveşte actele de caritate are un ţel principal.

- Atunci ai înţeles greşit, Bella. Eu şi domnişoara Duras suntem vechi prieteni, replică Jack. Tatăl domnişoarei şi unchiul meu erau prieteni buni. Suntem practic ca nişte rude.

- Veţi sta mai mult la Londra, domnişoară Duras? întrebă ea cu un ton rece.

Dacă privirile ar putea trimite săgeţi otrăvitoare, cele două femei s-ar fi ucis de mult.

- Nu cred, răspunse ea.

Fosta amantă a lui Jack avea părul de un blond platinanat şi ochii negrii ca a lui. „Ce cuplu încântător trebuie să fi făcut", gândi Venus inciudată.

- Sper să o conving pe domnişoara Duras să rămână până la încheierea sezonului, se întrerupse Jack. Încă nu a văzut Castlereagh, şi mă gândeam că-i va face plăcere să rămână şi pentru marele derby.

- Într-adevăr?

Ace de gheaţă cădeau cu fiecare sunet al unicului cuvânt rostit.

- Lordul Redvers a fost foarte ospitalier, murmură Venus, incapabilă să-i reziste obrăzniciei.

- Sarah va fi foarte dezamăgită, Jack, îl admonestă lady Tallien, pe un ton ceremonios însă.

- Nu-mi pot imagina motivul.

- Chiar aşa, Jack? Nu ai observat interesul ei faţă de tine? Toată lumea spune că v-aţi potrivi de minune.

- Atunci se înşeală cu toţii. Exagerezi, Bella. Nu-mi plac puştoaicele. Scuză-ne, uite-l pe Ned...

Lady Tallien rămase pe loc privindu-i cu ură şi fierbând de mânie.

♣ ♣ ♣

- Fără îndoială, una dintre iubitele tale, remarcă Venus în timp ce se depărtau. Dacă ar fi putut, m-ar fi ucis pe loc.

- Nu o băga în seamă pe Bella, iubito, uneori se poartă ca o căţea în călduri.

- Ceea ce poate fi un avantaj uneori, sunt sigură. Se purta foarte familiar cu tine. Câte voi mai întâlni în această seară?

Niciuna la fel de insistente ca Belle, speră el, observând în cameră multe din fostele sale amante.

- De asta nu-mi place să ies în societate, deja m-am plictisit, iar ei nici măcar nu au pus masa.

- Sau pentru că prea mulţi soţi te fixează?

- Tu ar trebui să ştii mai bine, zise aruncându-i o privire cercetătoare. Câte căsătorii mondene întemeiate pe dragoste cunoşti? Bărbaţii aflaţi aici astă-seară petrec mai mult timp prin cluburi sau cu amantele lor decât cu soţiile.

- Prin urmare, nu soţii furioşi ne vor deranja, ci soţiile lor.

- Te amuză situaţia, nu? se strâmbă el

- Mă intrigă, mai degrabă. Ştii câte femei de aici se uită la tine?

- Nu putem schimba subiectul. Nu cred că este unul benefic pentru *noi*...

- Bineînţeles, stăpâne, murmură ea.

- S-ar putea să mă văd nevoit să te plesnesc undeva, dacă nu te porţi frumos, o privi el lung.

- Departe de mine gândul de a mă purta urât, îşi flutură ea genele, parodiind ideea de filrt.

- Din câte se vede, vei fi greu de stăpânit diseară, zâmbi el.

- Te-am prevenit doar... Trebuia să mă laşi acasă.

- Poate că trebuia. Dar mă gândeam că ar trebui să-ţi aplic o corecţie la fund chiar acum, spuse el cu o voce atât de calmă, încât ea îl privi speriată.

- Crezi că n-aş face-o? o ţintui el cu privirea, strângând-o în acelaşi timp de mână.

Un fior necontrolat o fulgeră la gândul unui asemenea gest excitant, la posibilitatea că nu a glumit deloc.

- N-ai face asta, şopti ea, speriată însă.

- Poartă-te frumos, altfel vei afla curând, spuse cu un surâs.

- Nu mai vorbi aşa... şopti din nou tremurând, altminteri va trebui să plecăm pe dată.

- Încă *nu putem* pleca, spuse el, simţind totuşi aceeaşi dorinţă puternică. Vino cu mine pe terasă, o invită el, după ce-şi roti privirea scrutând camera plină. E mai răcoare acolo, spuse el nerăbdător, trăgând-o spre uşile deschise prin care pătrundea aerul cald al nopţii de primăvară. Şi e un loc mai întunecat.

- Nu, Jack, protestă ea, realizând intenţiile lui şi conştientă de toţi ochii aţintiţi asupra lor. Te implor, şopti ea, nu fi nesăbuit!

Vorbea încet, observând cum toate privirile se întorseseră înspre direcţia unde el o ghida.

Ignorând spusele ei, o târa după el, traversând terasa, apoi forţând-o să coboare treptele spre gazonul grădinii, apoi îndreptându-se cu viteză spre o pergolă acoperită de magnolii, ca şi cum ar fi fost un loc familiar pentru el, de parcă ar mai fi fost acolo.

- Ce înseamnă asta, pentru Dumnezeu? se revoltă ea plină de furie, dar tot în şoaptă, căci nu îndrăznea să ridice vocea în liniştea nopţii.

- Ştiu deja că eşti fierbinte şi pregătită, iubito, aşa că nu te mai preface.

- Cineva ar putea veni în orice moment. Eşti nebun?

Nu împărtăşea dispreţul făţiş al lui Jack pentru restul lumii.

- Te voi conduce înapoi în câteva minute.

- Eşti complet nebun, aproape că ţipă ea.

- Nebun de dorinţă.

O sprijini de una din coloanele boltei, dându-i la o parte fusta şi lenjeria intimă.

- Nu-ţi dai seama ce scandal am isca...

Îi acoperi gura cu un sărut sălbatic, parcă exprimându-şi astfel prerogativele de stăpân şi dominator absolut. Nu avea dispoziţia necesară pentru a discuta despre scandal sau discreţie, interesat doar să-şi satisfacă foamea sa carnală. Descheindu-şi rapid pantalonii, o ridică uşor, îşi flexă picioarele, apoi o pătrunse fără preambul, mişcându-se violent în ea, îngropându-se adânc în intimitatea ei înfierbântată, care-l primi cu bucurie.

Ea nu putu decât să scâncească sub tăria gurii lui, jignită, uimită, cu rochia ridicată ca o baricadă între ei, cu pantalonii lui zgâriindu-i pielea fină a coapselor, într-o postură care nu i-ar fi făcut deloc cinste. Excitaţia îi creştea în intensitate potenţată de catarama centurii lui, ce i se freca de picioare sensibilizându-i cu un maxim de plăcere coapsele. Un fior nerăbdător îi răscoli simţurile, aducând-o în pragul extazului.

- Ştiam că asta vrei, îi şopti el în ureche simţindu-i tremurul.

Şi apucând-o strâns de fund, se împinse adânc în ea, tot mai adânc, cu forţă, încercând parcă să o umple. O ceaţă densă o învălui, risipindu-i orice urmă de control asupra propriilor simţuri. Tremurând, trase adânc aer în piept ca şi cum ar putea să stăpânească sălbatica şi ameţitoarea încântare.

- Vreau să mă asigur că rămâi satisfăcută, spuse el cu o voce răguşită, în care ameninţarea se simtea, deşi voalată.

Ar trebuit să-i reziste, să nu-l lase să-şi impună voinţa. Dar corpul ei părea că nu o mai ascultă, sfidând orice formă de raţiune sau logică. Era incapabilă să mai simtă ceva în afară de mişcările lui, de acel ritm crescător de du-te-vino, de care era cu totul invadată, din cap până în vârful degetelor de la picioare, simţind o fierbinţeală continuă în esenţa intimităţii ei.

- Aşteaptă! şopti el, ştiind că ea nu mai putea rezista, căci îi simţea orgasmul după gemetele din ce în ce mai intense, simţind până la durere dorinţa ei de a se elibera – şi se retrase chiar în momentul în care ea atinse climaxul, cu un suspin profund.

Ejacularea lui fu atât de explozivă, de puternică şi de surprinzătoare încât căscă gura după aer ca un om care abia se putuse salva de la înec. Perfect calculat chiar şi în momentele extreme, îndepărtă de pe amândoi cu o batistă eventualele semne ale aventurii. Aproape instantaneu starea sa de spirit se schimbă, iar sălbăticia i se domoli. Începu apoi să-şi aranjeze hainele, cu un calm perfect.

- Îmi pare rău, spuse el cu o voce răguşită, ajutând-o să-şi încheie rochia. Iisuse, am nevoie de ceva de băut, adăugă cu o undă de nemulţumire ce-i distorsionă vocea.

Sentimenetele ei erau amestecate într-un vârtej al incertitudinii şi frământării, la care se alătura dorinţa, lucru şocant pentru o femeie ce întotdeauna văzuse bărbaţii ca pe ceva fără de care se poate trăi.

- Eu nu mă mai întorc acolo, vorbi ea într-un sfârşit.

Se simţea de parcă ar fi avut tatuat pe frunte cuvântul *târfă*.

- Nu aveam de ales, răspunse el.

- Ba am de ales! aproape că ţipă ea. Şi nu mă mai fixa cu privirea asta! Nu eu te-am târât aici!

- Ba da, la naiba!

În ciuda luminii înceţoşate, îi putu vedea privirea încruntată.

- Mă învinuieşti pe mine? întrebă, uimită.

- Corpul tău fierbinte e de vină, nu tu, fir-ar al dracu'!

- Dar tu nu ai creier care să-ţi funcţioneze?

- Se pare că nu, în preajma ta, şopti el, mohorât.

- Să te f..., Redvers.

- Nu chiar acum, râse el ironic, dând din cap şi apucându-i mâna cu o strângere puternică, dar mai târziu, cu siguranţă! Hai să intrăm şi să încheiem seara asta nenorocită.

- Nu-mi asum responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat, izbucni ea, încercând să-şi elibereze degetele din încleştare.

- Bine!

- Iar dacă va îndrăzni cineva să-mi arunce o privire jignitoare, îl voi ucide pe loc!

- Te voi ajuta şi eu, spuse el dintr-o dată.

- Şi bagă-ţi bine asta în cap, continuă ea iritată de sentimentul lui de vinovăţie, niciodată nu mi-a plăcut sexul fără niciun fel de implicare emoţională.

- Data viitoare, promit să fiu mai implicat emoţional, pufni el, aproape înecându-se, căci niciodată nu făcuse sex cu o mai mare implicare.

- De unde ştii că va mai exista o dată viitoare? întrebă ea, luptând să-şi elibereze mâna.

- Poţi fi sigură că va exista! (Degetele lui se strânseră şi mai puternic peste mâna ei.) De îndată ce vom pleca naibii de-aici!

♣ ♣ ♣

O ţinea aproape de el, cu o sugerare subtilă de posesiune, cu o mână atingându-i discret fundul, talia, umărul, cotul, aruncându-i scurte priviri prevenitoare, în timp ce vorbele sale, dure şi directe, îi provocau o bruscă înroşire a obrajilor. Ştia ce voia ea de la el, ce îi putea da, iar el ştia de ceea ce avea nevoie de la ea.

Ar fi trebuit să plece. Putea s-o facă când dorea. Cu atâţia oameni în jur, nu o putea reţine. Însă îl dorea, iar el ştia asta. Rămase, şi făcu faţă situaţiei, deşi ruşinată şi torturată dorinţe înfocate, mâncând, conversând aparent calmă în timpul cinei – ba chiar plănuind să o ajute pe Peggy la alegerea unui spaţiu pentru construcţia spitalului ei. Deşi salva perfect toate aparenţele, corpul ei şi mintea, simţurile şi sufletul îi erau răvăşite de dorinţă, iar cuvintele pluteau în aer, într-o ceaţă prin care îi era greu să distingă, lumea părându-i departe şi ireală. Întreaga ei atenţie era captată de impresionanta prezenţă a lui Jack, de plăcerea pe care el putea să i-o ofere.

Când cina luă sfârşit, iar marchizul o conduse pe Lily pentru primul ei dans, o linişte electrizantă umplu brusc încăperea. Contrastul dintre puritatea tinerei fete şi sexualitatea atât de evidentă a lui Jack amuţi pe toată lumea, inclusiv pe cântăreţi, care au fost admonestaţi serios de lady Darligton pentru a începe să cânte. Primele acorduri ale vasului risipiră tăcerea încordată, ochii fiind însă în continuare aţintiţi asupra superbului cuplu. Proaspăta debutantă în lumea mondenă îl privea cu o asemenea adoraţie neprefăcută, topindu-se în braţele lui Jack cu o teribilă lipsă de consideraţie faţă de audienţă, încât mama sa fu nevoită să scurteze valsul pentru a-i păstra reputaţia nepătată.

Îngrijorată lady Darlington aproape că-l împinse pe Ned pentru a-i lua locul lui Jack, pe ring. Fluturându-şi apoi evantaiul roz, îşi pofti invitaţii la dans. În următorul moment se retrase într-o cameră alăturată, apoape în pragul apoplexiei. Indiferent cât l-ar fi plăcut pe Jack – reflecta ea sub răcoarea unei batiste ude, aplicată de cameristă, pe fruntea-i împovărată de atâtea gânduri – acesta s-ar putea îndrăgosti de Lily. Sau de orice altă femeie, continuă, trecând în revistă toţi anii de viaţă amoroasă ai acestuia. Primul lucru pe care îl va face mâine dimineaţă, va fi acela de a avea o discuţie serioasă cu tânăra neştiutoare.

-Ah, aici erai, Frances! se auzi o voce puternică.

Întorcându-se, lady Darlington o văzu pe contesa de Belcher apropiindu-se. „La naiba!” îşi spuse ea, afişând în schimb, un zâmbet politicos şi pregătindu-se pentru inevitabelele comentarii ale nenorocitei intrigante.

♣ ♣ ♣

Mulţumit de intervenţia stăpânei casei, Jack se întoarse la Venus.

- Mi-am făcut datoria, de-acum putem pleca, răsuflă el uşurat, după ce încercase din răsputeri să o împiedice pe puştoaică să-l sărute în văzul tuturor, în timpul dansului.

- Tot mai crezi că te consideră un unchi? îl întrebă Venus.

- Ai avut dreptate, m-am înşelat. Eşti fericită?

- În legătură cu viaţa ta amoroasă? Nu cred cu ce m-ar afecta pe mine aşa ceva.

Izbit de discrepanţa dintre ipocrizia evidentă a cuvintelor ei şi furia abia mascată, spuse:

- Apropo, am refuzat-o. Asta te mai linişteşte?

- Da, până la următoarea plimbare în grădină.

Un sarcasm muşcător vibra în fiecare silabă.

- I-am explicat lui Lily că dorinţele mele sunt concentrate exclusiv asupra ta, replică el încet.

- Nu mă mai miră nimic din ceea ce spui, după ce am fost martora purtărilor tale de adevărat „gentleman” din această seară.

- Ăsta să fie un reproş? După un rogasm atât de strident?

Mâna ei se ridică pentru a-l plesni, însă el o prinse imediat.

- Nu provoca o scenă, spuse el cu o voce de gheaţă, forţându-i încet mâna în jos, cu o putere calculată.

- Deranjez?

Ducesa de Groveland apăru într-un nor de parfum, ridicându-şi curioasă sprâncenele.

- Deloc.

Vocea şi privirea lui se îmblânziră, şi eliberă mâna lui Venus.

- Cred că a venit vremea să te ţii de cuvânt, Jack. Mi-ai promis un dans. Venus, draga mea, sper că nu te deranjează.

- Absolut, luaţi-l, spuse ea cu o voce teribil de politicoasă.

Aplecându-se uşor, el îi atinse urechea cu buzele, şoptind:

- Să nu pleci!

Ochii îi sticliră de mânie la îndrăzneala lui.

- Este melodia mea preferată, se interpuse ducesa, ignorându-le privirile încinse. Nu-l voi reţine mult.

- Nu vă grăbiţi, spuse Venus plină de amabilitate, voi gusta puţină şampanie sau poate puţin whisky.

„De parcă nu era destul de nervoasă", gândi marchizul. Însă nu putea decât să fie amabil cu propria-i naşă, în ciuda faptului că atenţia sa o viza exclusiv pe Venus, care de-abia aştepta ca el să plece. Nici nu începuse bine dansul, că Venus fusese deja asaltată de admiratori nerăbdători.

Obişnuită să fie curtată, astă-seară adăuga căldură în exces zâmbetelor pe care le împărţea, în schimbul complimentelor, şi renunţând rapid la aerul distant de până acum. „Atunci voi juca după regulile tale", gândi ea revoltată, îndreptându-şi toată atenţia spre mulţimea de curtezani, râzând şi flirtând. Toţi voiau să danseze cu ea, să o ţină în braţe, însă ea alese un bărbat pe care-l întâlnise la balul lui Peggy.

- *Speram* să vă revăd, murmură lordul Groten în timp ce o strânse în braţe în mijlocul întregii săli de dans.

- Mai rămân la Londra o săptămână sau două, replică ea, zâmbind exagerat de amabil şi foarte conştientă de privirea încruntată a lui Jack care o urmărea prin încăpere.

Acesta blestemă printre dinţii încleştaţi.

- Stăpâneşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, îl repezi Peggy. E doar un dans!

Respiră adânc, îşi întoarse privirea către Peggy.

- Ai dreptate e doar un dans, spuse el cu un zâmbet trist. De ce m-ar deranja?! (Privirea i se întoarse către Venus şi nările îi fremătară.) Însă mă deranjează al dracului de mult, şuieră el.

- Sunt încântată să observ că ţi-ai ieşit din indiferenţa proverbială, punctă ducesa vesel. Începusem să cred că nu ai deloc sentimente, la fel ca taică-tău.

- Oho, doamna de acolo generează sentimente, nu-ţi fie frică, spuse el încordat. Tocmai natura lor mă înspăimântă, mă scot din minţi.

- E absolut superbă, de ce nu ai fi fascinat de ea? spuse ea şiret, deşi era perfect conştientă de motivele furiei lui, neobişnuite însă pentru el.

- Nu-mi place să mă simt astfel, mormăi el înciudat.

- Era şi timpul să simţi ceva, zâmbi ea. Vrei sfatul meu?

- Nu în mod special.

Ducesa îl fixă cu privirea.

- Te-aş sfătui să o cucereşti şi să vă căsătoriţi, dacă nu poţi trăi fără ea.Oroarea îşi făcu loc în ochii lui.

- Ce dracului de sfat e ăsta? Am douăzeci şi patru de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

- Şi crezi că dragostea apare la o vârstă precisă?

- În primul rând, nu cred în dragoste.

- Asta rămâne de văzut.

- Scuteşte-mă de privirea asta autotştiutoare, Peggy. Căsătoria nu mă interesează! *Înţelegi*?

- Venus pare a se distra de minune cu Groten, îi ignoră calmă ducesa ultima replică. O face să râdă.

- Ticălos insolent! Se crede Don Juan? Gata, Peggy, nu mai rezist! mârâi Jack. Sper că nu te superi.

- Doamne fereşte! replică zâmbind, încântată de reacţia lui Jack. Groten e un dansator fantastic.

♣ ♣ ♣

- E rândul meu, Groton, interveni Jack bătându-l pe umăr de parcă ar fi vrut să-i lase o vânătaie.

- Nici nu mă gândesc, Redvers, spuse acesta, ignorându-l şi continuându-şi dansul.

Thomas Manchester era un om puternic şi solid, dar îndesat, contrastând cu statura atletică a lui Jack. Şi nu avea nicio intenţie să renunţe la partenera sa. Se îndepărtă cu o piruetă.

Jack însă nu-l slăbi.

- O mai ţii minte pe târfuliţa roşcată pe care ai agăţat-o în Chelsea? Întotdeauna chicoteşte când i-o tragi?

Întrebarea lui îl înlemni pe Groten, deşi încă nu o eliberase pe Venus.

- Acum că ţi-am captat atenţia, continuă Jack impasibil, cred că domnişoara Duras ar prefera să danseze cu mine.

- La naiba! Nu-ţi permit să te bagi, Redvers, izbucni lordul Groten, roşu de mânie.

- Nici eu, replică acesta calm, întinzându-se să apuce mâna lui Venus.

Gura lui Groten se strânse, într-un rictus amenințător.

- Ai grijă, Redvers!

- Cum îndrăzniţi?! Amândoi! exclamă Venus, îndepărtându-se de partenerul ei. Eu nu am niciun cuvânt de spus? (Privirea ei tăioasă trecu de la un bărbat la celălalt.) Permiteţi-mi să mă retrag din războiul vostru personal, spuse ea plecând profund jignită.

Ducesa o ajunse imediat de coridorul de lângă salonul de dans şi o consolă, încercând să-i risipiească supărarea. Venus zâmbi, încetinându-şi mersul.

- Nu am chef să fiu obiectul de dispută al altora. Nu am fost, şi nu voi fi vreodată. Mi se pare total imatur.

Sunetul unor paşi alergând răsunară pe coridor.

- Ignoră-l, spuse Venus, ştiind cine era.

Doar marchizul s-ar fi purtat atât de lipsit de etichetă.

- E puţin înfierbântat, dragă, o privi ducesa care abia îşi putea ascunde încântarea prilejuită de întorsătura bruscă a evenimentelor – nu-l mai văzuse niciodată pe Jack atât de implicat emoţional. E tânăr şi impetuos, înţelege-l.

- Asta nu e o scuză pentru purtarea lui de astă-seară, se încruntă Venus.

- Ai dreptate, n-ar fi trebui să facă o asemenea scenă.

- Cu siguranţă n-ar fi trebuit!

- Trebuie să admit că sunt uimită de comportamentul său, adăugă ducesa.

Era, într-adevăr, perplexă. Jack se purtase incredibil, însă în adâncul sufletului Peggy era încântată.

- Refuz să fiu tratată ca un obiect în posesiune absolută, izbucni Venus furioasă. Dacă el crede că...

Restul cuvintelor fură întrerupte de Jack, care o ridică imediat în braţe fără a o preveni.

- Suntem la cabana de lângă râu, însă nu te deranja să ne vizitezi, îi aruncă aceasta peste umăr ducesei, ţinând-o strâns în braţe pe Venus, în ciuda zbaterilor ei. Te poţi zbate sau te poţi preface că ai leşinat, îi spuse el brusc. Îţi sugerez a doua variantă. Uite-i pe ducele şi ducesa de Buccleigh.

Înţelegând pericolul unei asemenea întâlniri, într-o astfel de poziţie. Venus închise brusc ochii lăsându-se moale în braţele lui. Leşinul era cea mai credibilă explicaţie, deşi vor fi multe bârfe, cu siguranţă, gândi ea.

Ajungând la scări, Jack trecu pe lângă cei doi oaspeţi miraţi.

- Domnişoara a leşinat din cauza căldurii, explică el cu o expresie îngrijorată pe chip, dispărând apoi cu viteza fulgerului.

Mai întâlniră un cuplu la ieşire, apoi o mulţime de invitaţi aşteptând trăsurile afară. Nimeni însă nu riscă vreo întrebare indiscretă – reputaţia marchizului în dueluri era prea impresionantă. Venus simţi răcoarea serii mângâindu-i faţa în timp ce părăseau reşedinţa Darligton.

- Nu încă, şopti el... Bună seara contesă de Nottington. Domnişoara a leşinat din cauza căldurii. Păcat, ştiu... e o aşa aglomeraţie sus...

Puţin mai târziu, zgomotul paşilor lui prin noapte sună ca şi cum s-ar fi mişcat pe drumul spre trăsura marchizului.

Câteva momente mai târziu, îl auzi spunând cu voce reţinută.

- Mergem la râu, Sam.

- Doar nu crezi că voi merge cu tine acolo, deschise ea brusc ochii cu un aer indignat.

- Nu cred, ci *ştiu* că vei merge, replică el concediind cu un gest al capului servitorul care coborâse să deschidă uşa trăsurii.

Descuind singur, o urcă pe banchetă, apoi intră şi el trântind uşa cu un pocnet.

- Faci o mare greşeală, îl ameninţă ea înveninată.

- Vom vedea, spuse el calm, prăbuşindu-se pe banchetă lângă ea

- Vorbesc serios, Jack. Voi protesta împotriva faptului că m-ai răpit. Şi nu ştii în ce necazuri te bagi.

- Poate că te voi face să te răzgândeşti, şopti el.

- Păstrează-ţi vorbele seducătoare pentru adoratoarele tale, spuse ea, mutându-se în cel mai îndepărtat colţ al trăsurii, deşi în spaţiul mic din interior corpul lui părea deranjant de aproape.

- Nu e nevoie să dicutăm despre asta.

- Nu e nevoie să discutăm *deloc*. Du-mă acasă!

- Te voi duce mâine, dacă vei mai dori.

- Eşti atât de sigur pe tine, Redvers... Dar de această dată te înşeli. Nu mă interesează bărbaţii cu mentalităţi de şef. Mă vei duce acasă mâine dimineaţă! strigă ea închizând ochii, încrucişându-şi mâinile pe piept şi lăsându-se pe spate.

Familiarizat cu personalitatea ei pătimaşă, el tăcu încrezător în sine. Într-o oră vor ajunge la cabană, departe de această ceartă stupidă, departe de toţi acei bărbaţi care o doreau la fel de mult ca şi el şi, mai ales, de ochii indiscreţi. Răsuflă uşurat, legănat de ritmul trăsurii şi liniştit de prezenţa ei. Să bombăne acum cât vrea, va avea destul timp să o împace.

În câteva minute, Venus căzu într-un somn profund, epuizată de atâtea nopţi albe. Fără îndoială, nu avea experienţa lui Jack de a rezista unui şir lung de petreceri. Întredeschise puţin ochii când ajunseră la cabană.

- Dormi, şopti Jack. Te voi trezi eu dimineaţă.

Ea murmură ceva de neînţeles, în timp ce el o ridică în braţe. Purtând-o uşor, el o aşeză pe pat, fără să o trezească. Îi desfăcu încet capa, îi scoase pantofii, acoperind-o apoi cu pledul moale. Îşi turnă un pahar de coniac şi se aşeză într-un fotoliu lângă pat, de unde îi privi toată seara trupul frumos, luminat de focul din şemineu.

Simţea că e răsplătit cu cel mai minunat trofeu din lume, având-o aici în cabana lui şi, uimit, îşi analiză senzaţiile absolut unice pe care i le declanşa. Încălzit de căldura sentimentelor ei şi conştient de ale sale, îşi petrecu noaptea fără să înţeleagă acea miraculoasă atracţie care îl lega de ea.

Nu existau cuvinte pentru a descrie ce anume îl făcea să aibă încredere în sentimentele sale. Era mai degrabă, un amalgam de senzaţii care îl intrigau şi fascinau totodată. Un singur surâs al ei îl răscolea profund – asta fără a mai pune la socoteală sexualitatea ei devastatoare.

Făcuse dragoste cu ea zile întregi şi senzaţiile trezite nu erau exclusiv de natură sexuală.

După o vreme, enigma i se păru indescifrabilă precum tainele universului, aşa că îşi goli paharul de coniac, se dezbrăcă şi se aşeză în pat lângă femeia gândurilor lui.

Stând întins lângă ea, asculta în linişte sunetele nopţii, greierii, broaştele, bufniţele şi sursurul încet al râului. Zâmbea singur, în întuneric.

„Aşa trebuia să arate *fericirea*", gândi el cu o urmă de mirare.

Straniu!

Diferit de bucuria obişnuită...

Miraculos, ca un curcubeu după ploaie.

CAPITOLUL 9

Soarele încă arunca o palidă strălucire roşiatică deasupra orizontului. Trezindu-se devreme, Jack plecă să înoate, încercând să-şi liniştească gândurile după o noapte agitată.

Pentru că venirea dimineţii îi adusese cu ea un argument mai raţional.

Pentru că o dată cu ea, sosise şi necesitatea de a pune câteva limite în ceea ce avea el de gând să ofere.

Odată cu venirea zorilor, redevenise Jack Fitz-James: cu o femeie în patul său şi o viaţă de independenţă, înainte.

Pregăti micul-dejun pentru că se simţea flămând şi pentru că îi făcea plăcere ori de câte ori venea la cabană. Gândindu-se că mirosul mâncării ar putea linişti furia sălbatică a oaspetelui său, zâmbi.

Un adevăr cât se poate de evident, după cum avea să constate în curând.

Aducându-i tava, o găsi întinzându-se somnoroasă. Privirea îi era golită de furie, iar un zâmbet slab îi apăru în colţul gurii.

- Îţi ofer micul dejun împreună cu o mie de scuze. Pot să-ţi spun că am fost şi beat, dacă doreşti, adăugă el, aşezându-i tava în poală.

- Bineînţeles că nu ai fost. Ai făcut cum ai dorit, ca de obicei.

- Groten este un măgar.

- De acord. Ia să vedem, ce mi-ai adus aici... se pregăti ea ridicând şervetul de in.

- Eşti încântătoare în această dimineaţă, o privi el.

- Iar tu eşti încântător de talentat în a prepara omletă cu şuncă. Asta dacă nu ai vreun bucătar ascuns pe aici, zâmbi ea începând să-şi taie şunca.

O senzaţie stranie îl cuprinse şi se ridică, mutându-se lângă fereastră pe un alt scaun, crezându-se în siguranţă, suprins de atitudinea ei. Oare căzuse în capcanele unei femei ce-i făcuse farmece diavoleşti?

- Nu mănânci? îl privi ea.

- Am mâncat deja.

- Nu mă privi atât de temător. Nu am imaginea vreunui preot gravat pe retină. Vezi, râse ea, pot să-ţi citesc gândurile.

La auzul acestor cuvinte, el se relaxă vizibil, parcă mai uşurat, se întinse confortabil pe scaun.

- Spiritul tău de observaţie mă surprinde mereu.

- Spre deosebire de fostele tale amante, care îţi vânau banii, titlul şi, poate, şi pe tine? Te-am cam pus pe gânduri, nu, *my lord*?

- Vrei să spui că dacă aş fi fost sărac, n-aş mai fi fost atât de „atrăgător”?

Îl privi câteva momente pe deasupra ceştii de cafea, înainte de a-i răspunde.

- Probabil eşti o excepţie, spuse ea. Cred că că ai fi la fel de atrăgător. Vezi, însă, să nu te umfli prea mult în pene. Nu-mi plac bărbaţii îngâmfaţi în patul meu.

Vorbele ei îl excitară mai mult decât dacă s-ar fi dezbrăcat încet în faţa lui. Îşi schimbă poziţia din cauza erecţiei, devenită dureroasă.

- Mă voi strădui atunci să rămân umil.

- Nu ai nici măcar un os umil în tot corpul, iubitule. Din motive personale, egoismul meu mă va obliga să trec cu vederea peste aroganţa ta neruşinată. Ai adus prezervative?

- Şi dacă aş răspunde negativ?

- Ţi-aş sugera să pleci să cumperi şi să te întorci imediat.

- Valetul mi-a adus o mulţime, zâmbi el.

- Cât crezi că vom mai sta aici?

Oricât de nevinovat ar fi sunat simplul gând despre viitor, îl încordă puţin. Privirea i se aspri.

- Trebuie să stabilim nişte reguli de acum înainte, spuse el încet.

- Adică? întrebă ea la fel de încet, cu gura pe jumătate plină de pâine prăjită.

- Iubirea nu mă interesează, iartă-mă dacă sunt prea direct.

- Nici pe mine, replică ea scurt, cu o nouă îmbucătură de pâine prăjită. Şi mă bucură faptul că eşti direct. Altceva?

- Ar fi bine să stabilim împreună când vom încheia această...

- „Vacanţă”, sugeră ea, sugeră ea. Mi-e teamă că nu mi-au mai rămas prea multe zile pentru a mă desfrâna.

Zâmbetul ei era încântător, asemenea unui răsărit de soare unic. El se relaxă vizibil, răspunsul lui fiind însoţit de un surâs strălucitor.

- Spune-mi atunci, cum pot să-ţi fac vacanţa de vis?

- Cred că amândoi ştim răspunsul.

- Cât de des faci asta? întrebă el brusc, regretând imediat indiscreţia – pentru unul care recunoştea că este interesat doar de sex şi nu de iubire nu avea niciun drept să întrebe.

- Nu cred că am chef să-ţi răspund.

Ştia şi ea că nu are niciun drept să o întrebe şi speculă acest lucru. Poate din înţelepciune, nu dorea să afle că el fusese primul.

- Ai dreptate, spuse el pe un ton neutru, însă ros de ciudă. (Câţi trecuseră prin patul ei? Câte dimineţi zâmbise oare atât de fermecător pentru alt bărbat?) Sunt iertat deci pentru că te-am răpit aseară? întrebă el, încercând s-o testeze.

- Vrei să spui că nu ai niciun gând să te căsătoreşti cu mine acum că mi-ai distrus reputaţia? râse ea.

El sări surprins în picioare, cu o expresie şocată pe faţă.

- Foarte nostim, murmură.

- Stai liniştit, oricum nu am de gând să te iert prea repede. Vor exista destule bârfe despre asa-zisul leşin. Nu mi-ai dat de ales, îl privi ea încruntată. Ar trebui să înveţi să te controlezi.

- Mii de scuze, şopti el, oftând. Acum, gândind la rece, găsesc că am fost total nesăbuit.

- Am avut destul timp pentru a mă gândi la urmările neplăcute ale gestului tău. Am ajuns la concluzia că oricum voi pleca în scurt timp din Anglia şi nu mă voi putea întoarce aşa curând, iar scandalul se va stinge. Bunicul meu spunea că deciziile se iau pe câmpul de luptă, surâse ea. Nu ne putem trăi întotdeauna viaţa după reguli stricte.

Sprâncenele lui negre se ridicară mirate.

- Eşti remarcabilă!

- Familia mea este remarcabilă. Am fost doar norocoasă.

- Familia mea a fost îngrozitoare, se strâmbă el. Dar am supravieţuit.

- Un motiv în plus pentru a fi recunoscător, spuse ea zâmbind şi dând la o parte tava din poală. Şi, vorbind de gratitudine, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă te-ai urca cu mine în pat.

- Plăcerea-i de partea mea.

Cuvintele îi erau prea calme faţă de ceea ce simţea. Senzaţia îl umplea răscolindu-l ca o muzică divină. Îşi simţea inima parcă pulsându-i în străfundul gâtului.

- Putem stabili mai târziu a cui este plăcerea, spuse ea încet.

Aplecându-se, aşeză tava pe covor, expunându-şi supla perfecţiune a fundului, a întregului corp de o feminitate electrizantă.

Nu se întrebase niciodată cum e să faci dragoste până mori, gândi el descheindu-şi cămaşa, însă acum era dispus să încerce.

♣ ♣ ♣

În acea dimineaţă, Sarah Palmer şi mătuşa ei Bella, aflate într-o dispoziţie deplorabilă, discutau evenimentele serii trecute, deasupra ceştilor de ciocolată. Evident, veninul fiind aruncat asupra domnişoarei Duras.

- Nu văd ce o găsesc toţi bărbaţii atât de fascinantă, spuse înciudată Sarah. E mult prea înaltă.

- Iar sânii sunt mai mari ca a unei ţărănci, pufni Bella, formele sale delicate neputându-se în niciun caz încadra ca „apetisante”.

- Mă îndoiesc foarte tare că părul îi este natural. E vopsită, cu siguranţă.

Sarah se pricepea, fără îndoială, ţinând cont că blondul ei superb fusese opera coafezei mătuşii sale.

- Căţeaua e totuşi plină de bani. Întotdeauna contează, se plânse Bella, conştientă de faptul că pasiunea soţului ei pentru pariuri mai avea puţin şi o ruina.

- Crezi că Jack umblă după banii ei? întrebă Sarah, uimită că eroul inimii ei ar putea fi interesat de lucruri atât de vulgare precum banii.

- Nu fi prostuţă! Nu are nevoie de banii ei – dar celorlalţi bărbaţi care-i dau târcoale le surâde idea unei neveste bogate.

- Atunci Jack de ce umblă după ea? o întrebă Sarah, ridicându-şi sprâncenele a mirare.

- Cunoscându-l pe Jack, pot spune că îl satisface în pat. Şi păstrează privirea aia şocată pentru maică-ta. Ştiu ce se petrece între tine şi profesorul de dans. Nu că te învinuiesc – Vincenzo e fermecător.

S-ar fi delectat chiar ea cu farmecele lui, dacă nepoata nu i-ar fi luat-o înainte.

- Jack nu a fost niciodată interesat, în privinţa asta, de mine, strâmbă ea din nas.

- Pentru că „nu-i plac puştoaicele”, spuse Belle.

- Atunci cum se va mai căsători?

- Aici intervenim noi, draga mea. Găsim noi un plan bun pentru a-l face să se răzgândească.

- Chiar putem? zâmbi Sarah pentru prima oară în această dimineaţă. Spune-mi-l, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să-l aduc în faţa altarului, Bella! Îl dorec cu disperare!...

- La fel ca fiecare femeie care-l vede, iubito! Nu dispera însă, spuse ea, observându-i privirea tristă. Găsim noi o modalitate de a-l *obliga* pe Jack să se căsătorească cu tine.

Nu era naivă. Cunoştea numărul femeilor care încercaseră să-i devină soţii. Îi plăcea să creadă că era mai vicleană decât toate. Nu-l adusese pe soţul ei la altar după o burlăcie de douăzeci de ani?!

- Trebuie să luăm legătura cu ducesa de Groveland, zâmbi ea. Jack o adoră. Nu strică să te împrieteneşti cu familia lui.

- Dar e atât de *bătrână*, ce aş putea discuta cu ea?

Bella zâmbi îngăduitor nepoate sale.

- Ce ar spune cineva, cuiva pe care doreşte să-l flateze? Ceva liniştitor, desigur. Bătrâna adoră caii la fel ca şi Jack. Vom vorbi despre marele derby. Să nu scapi cumva vreun cuvânt nepoliticos despre domnişoara Duras, o avertiză ea, ai înţeles?

- O urăsc pe franţuzoaica asta... spuse Sarah înverşunată.

- O poţi dispreţui în particular, însă în public vei păstra un ton politicos. Poţi fi sigură că, în timp ce vorbim, marchizul este cu ea.

- Muşcă-ţi limba, Bella!

Lady Tallien nu pomenise niciodată de interesul ei faţă de Jack şi nici de partidele lor de sex. În fond, nepoata ei nu trebuia să ştie aceste lucruri.

- Trebuie să înfrunţi realitatea, dragă. O femeie care nu ştie ce vrea de la viaţă, nu poate supraveţui în această lume a bărbaţilor. Crezi că eu l-am întrebat vreodată pe Charles, unde îşi petrece nopţile.

- După ce mă voi căsători cu Jack, nu-l voi mai lăsa să plece noaptea, declară Sarah ferm.

- Ce dăguţ! Îţi urez succes!

„De parcă cineva l-ar putea împiedica pe Jack să-şi urmeze poftele", gândi ea.

De fapt, Bella nu urmărea decât să-şi atingă scopul, şi anume continuarea relaţiei amoroase cu Jack, odată ce franţuzoaica va fi plecată. Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu Sarah, nu vedea niciun impediment în asta.

- El are atâta nevoie de iubire... suspină Sarah romantică.

- Cu siguranţă ai dreptate, draga mea, aprobă Lady Tallien. (Nu avea de gând s-o informeze că marchizul putea iubi – la propriu – orice femeie pe care o dorea.) Tocmai acest aspect ne dă speranţa căsătoriei voastre, completă ea.

Marchizul va trebui să cedeze într-o bună zi, iar titlurile şi averile sale vor fi unite cu ale Palmer-ilor. Asta fără a se mai gândi la plăcerea de a-l avea pe Jack în preajmă. „Un deliciu, într-adevăr", mai gândi ea.

♣ ♣ ♣

După-amiaza îi aduse ducesei de Groveland doi vizitatori neaşteptaţi, iar în timp ce ea reuşi să-şi ascundă surpriza, ceilalţi oaspeţi ai săi fură mai puţin rezervaţi.

- Ia te uită – exclamă lady Hester Stanley, cea mai bună prietenă a ducesei – tânăra Sarah ne vizitează! Uite-o şi pe Bella! Dacă îl căutaţi pe Jack, nu este aici.

Ducesa îşi stăpâni cu greu un zâmbet datorat stilului neşlefuit al prietenei sale şi al aerului perplex al noilor oaspeţi.

- Nu ne aşteptam să-l găsim pe Jack la ceai, lady Hester, replică Bella tăios. Doar dacă nu cunva şi-a schimbat obiceiurile.

- Tu îi cunoşti obiceiurile cel mai bine, dragă, sursură lady Hester pe un ton dulce-acrişor.

- Deşi suntem prieteni, nu-i cunosc programul zilnic aproape deloc, ridică Bella privirea sfidătoare la mai vârstnica interlocutoare.

- Nici noi, draga mea, se interpuse cu graţie ducesa, dorind să evite o scenă neplăcută. Jack, este prin definiţie, propriul său stăpân. Ce bine arăţi, Sarah! continuă ea. Nuanţa trandafirie dă bine cu tenul tău deschis.

Sarah îi mulţumi, flatată, iar Bella îşi lăsă aerul ţâfnos, oferindu-i un zâmbet ducesei.

- Vă rog, aşezaţi-vă, indică ducesa, fluturându-şi mâinile spre scaunele şi măsuţa de ceai, cu un zâmbet de actriţă. Au trecut secole de când nu am mai avut ocazia să stăm de vorbă, spuse ea, avertizând-o din priviri pe vechea ei prietenă.

Se pare că reşedinţa Groveland era destinaţia preferată a mai multor vizitatori în acea după-amiază. Curiozitatea tuturor era vizibilă, după plecarea precipitată de aseară a lui Jack, cu domnişoara Duras în braţe. Nimeni nu avea curajul să întrebe unde plecaseră cei doi, însă întrebarea plutea în aer, zăbovind pe buzele tuturor.

- Am auzit că domnişoara Duras e înrudită pe undeva cu marchizul, spuse timid un invitat.

- De asemenei, e foarte bogată, completă alcineva.

- Pentru o clipă, am crezut că Redvers şi Groten se vor lua la bătaie, zâmbi insinuant o doamnă plinuţă.

- Nu ar fi fost de mirare, adăugă cu o voce răguşită o altă doamnă bătrână, deoarece marchizul a făcut referire la amanta lui Groten. Am auzit clar ce i-a spus.

- *Ce i-a spus*?

Întrebarea pluti prin liniştea deplină a salonului, făcându-le pe doamne să-şi apropie mai mult scaunele, cu ochii măriţi de curiozitate.

- Nu-mi permit să reproduc cuvânt cu cuvânt. Este suficient să spun că amanta lui Groten din Chelsea nu părea să-i fie *străină* marchizului.

- Din Chelsea? mai multe voci explodară la unison.

- Se pare că Groten şi-a stabilit acolo amanta, îi informă bătrâna doamnă.

- Burlacii sunt la fel, în toată lumea, dacă îmi permiteţi să vă întrerup, observă ducesa calmă. Iar rivalităţile între ei apar, fără îndoială. Mai doreşte cineva ceai?

- Cu siguranţă marchizul dorea să o protejeze pe domnişoara Duras, declară informatoarea lor, ignorând tentativa lui Peggy de a schimba subiectul. I-a spus lui Groten că nu-i permite să se bage între ei.

- Ce ridicol! izbucni Bella nemaiputându-se abţine, cred că Jack nu ar fi de acord cu discuţia asta!

- Sunt de acord, spuse ducesa. Doreşte să parieze cineva pe calul meu de curse? A avut nişte timpi remarcabili în calificările pentru derby.

- Dacă tot nu ne permiţi să discutăm despre finul tău, putem bârfi despre încântătoarea franţuzoaică? O tachină lady Hester.

- Ştim atât de puţine despre ea, încât n-am putut face decât nişte speculaţii nefondate.

- Eşti de o moralitate exagerată astăzi, Peggy. Ce spui atunci de Lily? continuă curioasă lady Hester. Frances ar trebui să-i dea o săpuneală serioasă puştoaicei, dacă vrea să-i asigure o căsătorie convenabilă. Şi-a permis o atitudine mult prea intimă, în timpul dansului cu Jack.

Cedând cu amabilitate avalanşei de întrebări, ducesa evită cu graţie orice referire la Jack sau la planurile sale.

- Ştiu că tatăl domnişoarei şi unchiul lui Jack erau foarte buni prieteni. Astfel că, vedeţi, *există* o legătură de familie între ei. Sunt sigură că cei doi au foarte multe în comun, zâmbi ea, încercând şi reuşind să surprindă audienţa.

♣ ♣ ♣

- „Prieteni de familie" pe naiba, izbucni Bella, ieşind din salon puţin mai târziu, însoţită de Sarah. „Au multe în comun...", într-adevăr, îşi reaminti ea, furioasă, cuvintele ducesei. (Interesul lui Jack faţă de această franţuzoaică o scotea din minţi.) Nu e decât o târfă de franţuzoaică, răbufni ea.

- Ar putea fi *doar* prieteni, Bella. Ducesa aşa crede, remarcă veselă Sarah. (Era o fată simplă, necunoscătoare a subtilităţilor lumii mondene.) Bine că nu a trebuit să vorbim iarăşi despre cai. A fost o adevărată uşurare pentru mine, nici măcar nu pot deosebi caii între ei.

Lady Tallien îşi privi nepoata, şocată de profunda ei naivitate.

- Nici tu nu te pricepi la cai, continuă Sarah ingenură, aşa că nu mă mai privi aşa.

- Nu mă interesează caii, cursele de cai, şi nimic din sfera acestui subiect. Nu mă interesează decât ca Jack Fitz-James să-ţi pună verigheta pe deget, aşa că urmăreşte-mă cu atenţie! Jack şi franţuzoaica nu sunt prieteni, indiferent ce ar spune Peggy Hexton. Sunt amanţi, pricepi?

- Nu înţeleg cum poţi fi atât de sigură, din moment ce naşa sa, care îl cunoaşte cel mai bine, spune contrariu, răspunse Sarah cu încăpăţânare. Cum de ştii atât de multe?

- Ştiu, şi gata!

- Atunci probabil te înşeli. Poate că nu sunt nici măcar împreună.

- Dacă nu mă crezi pe mine, ce părere ai despre toţi oaspeţii de mai devreme, care aproape salivau, încercând să scoată detalii din gura ducesei de Groveland?

- Nu am auzit pe nimeni care să spună că sunt amanţi.

Bella răsuflă adânc printre dinţii încleştaţi, într-un gest nu prea nobiliar, încercând să-şi calmeze nervii întinşi la maxim.

- Trebuie să-ţi demonstrez eu personal? întrebă ea.

- Nu cred că ar fi nevoie, spuse Sarah simţind cum temperamentul începea să-i fiarbă şi ei. Şi chiar dacă ar fi împreună, ai spus că franţuzoaica e o târfă, astfel că nu se va căsători oricum cu ea. Bărbaţii nu iau cocote de soţii, aşa spune mama!

- Dacă o femeie e destul de bogată, societatea o acceptă, indiferent de ce ar spune mama ta!

- Chiar crezi că s-ar putea *căsători* cu ea?

Sarah îşi privi dintr-o dată mătuşa, îngrijorată.

- În curând voi afla! răbufni Bella cuprinsă de un amestec de gelozie şi ciudă.

- Putem face ceva? (Obrajii tinerei fete erau îmbujoraţi de nervozitate.) Îl vreau *doar pentru mine*, declară ea cu aerul unui copil răsfăţat.

- Putem călători în Gloucestershire, să facem o vizită la Castlereagh.

- Oh, Doamne! (Frumoşii ochi albaştri a lui Sarah se măriră de îngrijorare că Jack ar putea aduce o femeie în casa lui.) Crezi că e acolo cu ea?

- Şansele sunt foarte mari.

- *Nu se poate*! Asta ar însemna...

- Că planurile lui sunt mult mai serioase decât credeam noi, o completă Bella cu o voce de gheaţă. Mâine dimineaţă plecăm.

♣ ♣ ♣

În partea cealaltă a oraşului, o discuţie aprinsă, acelaşi subiect îngrijorător.

- Redvers nu a fost niciodată atât de interesat de o femeie, iar asta mă îngrijorează foarte mult. La balul de aseară, aproape că s-a bătut cu Groten pentru această franţuzoaică, îşi ţuguie nervos buzele Trevor Mitchell. Dacă Fitz-James se va căsători, toate planurile mele se vor prăbuşi.

Mic şi negricios, acesta părea cuprins de cea mai adâncă disperare. Avocatul său îşi trecu încet mâna peste nenumăratele-i guşi, privindu-şi cu atenţie cel mai promiţător client.

- Cum de-ai fost invitat? întrebă el, cunoscând cercurile dubioase prin care se învârtea de obicei.

- Datorită avantajului de a face parte din familia Redvers, fără îndoială.

- Lady Darlington a cam exagerat cu invitaţiile de complezenţă, răspunse celălalt.

- Poate că-l consideră pe Redvers pretendentul perfect la mâna fiicei sale, şi a vrut să invite şi alţi membri ai familiei machizului pentru a-l flata.

- Posibil, fu acesta de acord. Spune-mi, continuă el abrupt, gândul că Redvers este extrem de „interesat" de noua sa cucerire te neliniştește în mod deosebit?

- Dacă l-ai fi văzut aseară, n-ai mai fi atât de calm, Percy. Şansele mele de a-i lua averea şi titlul se pot risipi în focul pasiunii sale pentru această femeie.

- Eşti sigur? îl scrută atent avocatul.

Plin de nervi, Trevor se fâţâia în fotoliu, cu degetele albite de atâta încleştare pe braţele fotoliului.

- La fel de sigur pe cât eram că vărul meu va muri din cauza desfrâului până la treizeci de ani.

- Hmm... (Privirea domnului Percy se înăspri puternic, de o crudă îngrijorare. „Onorabilul domn Michell va avea nevoie de sfaturile şi consilierea mea financiară în momentul în care va deveni marchiz. Iar eu, Percy, voi avea mari pierderi ca şi taxe şi comisioane, dacă el va scăpa o asemenea ocazie", gândi avocatul.) Probabil că trebuie supravegheat mai atent, spuse într-un sfârşit.

- În caz de vreun accident?... insinuă Trevor cu voce joasă, rânjetul dezvăluindu-i dinţii galbeni datorită pasiunii sale pentru ţigările turceşti.

- Încă nu este cazul unor măsuri drastice. (Harold Percy avea renumele unui avocat ce se implica în moşteniri şi afaceri de natură dubioasă.) Poate ar trebui să-l vizitezi pe vărul tău.

- *Dacă* aş şti unde se află... A plecat în mare grabă aseară, cu franţuzoaica în braţe.

- Într-adevăr?... şopti avocatul uimit, căci cunoştea, la fel ca toată lumea, dezinteresul marchizului faţă de o femeie anume. În văzul tuturor?

- În văzul tuturor, a coborât cu ea în braţe scările şi au dispărut pe uşă.

- Lasă-mă pe mine să aflu unde s-a dus exact. Ai putea să-i faci o vizită şi să vezi cu ochii tăi cât de mare îi este interesul faţă de această femeie.

- Nu am nici cea mai mică dorinţă să renunţ, înţelegi, Percy?

- Înţeleg. Să sperăm însă, că totul se va sfârşi, iar franţuzoaica va pleca în cel mai scurt timp.

- Sau poate va fi convinsă să plece, spuse Trevor pe un ton ameninţător.

- Să nu ne anticipăm prea mult, îl îndemnă Percy. (Nările acestuia fremătară, parcă mirosind în aer soluţionarea tuturor problemelor.) Să luăm lucrurile pe rând. Îmi voi pune oamenii să-l caute pe marchiz şi, îndată ce-i vom lua urma, te poţi duce şi evalua corect întreaga situaţie.

- Grăbeşte-te cât poţi, te rog. (Expresia încăpăţânată a lui Trevor se înăspri.) Nu vreau să aştept până la nunta lor.

♣ ♣ ♣

Fără a şti că sunt subiectul atâtor discuţii, cei doi amanţi erau deja, în acest timp, în drum spre Castlereagh, aticipând parcă mişcările celor mai insistenţi dintre cei ce se aflau pe urmele lor.

Lungiţi într-un colţ al banchetei, Jack o ţinea în braţe pe frumoasa ce era subiectul principal al tuturor intrigilor. Şi, legănaţi de ritmul uşor al trăsurii, parcă în armonie cu simţurile lor mulţumite, visau departe.

Senzaţia ce i-o dădea apropierea corpului ei stâns lipit de pieptul lui era divină.

- Eşti sigur că nu-ţi voi încurca socotelile pe acolo? şopţi ea, întorcându-se pe jumătate pentru a-l privi.

- Din moment ce mi-ai încurcat complet viaţa, chiar nu mai contează, spuse el, aplecându-şi încet capul pentru a o săruta pe frunte.

- Aşa cum mi-ai distrus-o tu mie?

- Se pare că am fost făcuţi unul pentru celălalt.

- Cel puţin pentru acum, zâmbi ea.

- Hmm... presimt că-mi vei purta noroc la marele derby, spuse el sărutând-o.

- *Dacă* rămân.

Dar mesajul din vocea ei îi oferea multă siguranţă, şi el răspunse pe un ton încărcat de sexualitate.

- Trebuie să mă gândesc la anumite mijloace pentru a te convinge să rămâi.

- Rămâne de văzut dacă vei reuşi.

- Putem discuta despre asta, la Castlereagh, replică uşor. Te-am răpit deja din Londra, şi te voi ţine în ghearele mele.

- Deja mi-ai stârnit interesul, spuse ea cu ochii strălucind.

- Desfrânată mică şi obranică!

- Ai vrea să mă schimb?

- Nu, pentru Dumnezeu! rânji el. Mă simt de parcă aş fi ajuns în Paradis.

- Paradisul e aproape în prezenta ta, domnul meu, surâse ea.

- Aproape că mă faci să-mi schimb religia. (Mâinile lui o strânseră cu putere, şi ochii de ţigan o priviră gânditori un moment.) Mii de draci şi Dumnezei! şuieră, deconcentrat dar nevrând să-şi recunoască nesiguranţa. Vei rămâne pentru derby!

- Poate că... dacă voi călări armăsarul cel negru!

- Nu te vor lăsa. Cei de la Jockey-Club fac regulile.

- Vroiam să spun, doar în cadrul antrenamentelor.

- Asta-i tot ce-mi ceri? spuse el uimit – nu era obişnuit ca femeile să se mulţumească cu puţin.

- Ar trebui să mai cer ceva?

- Cere-mi tot ce vrei, câtă vreme rămâi.

- Eşti atât de îndrăgostit de mine?

El ezită un moment, şocat de cuvânt. Ea însă zâmbea, cu faţa ridicată spre el, şi o plăcere enormă, unică până atunci îl cuprinse.

- Da! Sunt atât de îndrăgostit de tine... Tot ce am e al tău, zâmbi el fericit.

Îi plăcură francheţea şi zâmbetul lui cald. Din moment ce nu-şi dorea nimic în afară de prezenţa lui, era plăcut să ştie că sentimentul era reciproc.

- Aştept cu nerăbdare vacanţa noastră la ţară, spuse ea.

El înţelese fiecare nuanţă din cuvintele ei.

- Îţi voi arăta fiecare colţ din Castlereaght, mă voi mândri cu tine peste tot.

- După ce-mi vor fi aduse hainele, zâmbi ea arătându-i rochia de la bal şifonată.

- Sunt o mulţime de croitori acolo. Angajăm unul să-ţi lucreze ceva până-ţi vin bagajele.

- Nu cred că am atâta curaj să mă afişez cu tine. Ce vor spune vecinii când vor auzi bârfele despre noi?

- Nu văd ce motive de bârfe ar stârni vizita bătrânei mele verişoare.

- Mulţumesc pentru compliment, însă am doar un an în plus faţă de tine.

- Deja fată bătrână, în lumea căsătoriilor mondene, râse el. Mă gândesc cât de amuzant va fi când te voi prezenta verişoara mea nemăritată. Toţi vor trebui să-şi înghită bârfele.

- Deoarece tu eşti puternicul stăpân al ţinutului.

- Bineînţeles, dar să nu uităm de tine, dragă verişoară. Vei fi o momeală pe cinste.

- Aş prefera un rol mai puţin dramatic, râse. Chiar nu putem să stăm singuri acolo.

- Cum vrei, spuse el redevenind serios, tu hotărăşti.

- Îmi dai mână liberă?

- Ai voie să faci orice doreşti, atâta timp cât îmi oferi plăceri.

- Acuma ştiu de ce te adoră toate femeile.

- Nu de asta, spuse el dând din cap. Tu eşti prima!

Apoi schimbând abrupt subiectul, începu să vorbească despre calul său de curse.

Conştientă de fragilitatea relaţiei lor şi la fel de răvăşită ca şi el, Venus se adaptă pe loc noului subiect, mai puţin periculos. Pe un ton lipsit de sugestii sexuale, discutând despre cai, rase, jochei şi grajduri, şi în tot decursul însoritei după-amiezi încercă să păstreze distanţa pe un făgaş cât mai formal.

CAPITOLUL 10

O activitate febrilă se desfăşura în acest timp la Londra. Atât oamenii lui Harold Percy, cât şi servitorii lui Bella mişunau pe străzi, culegând informaţii de la personalul caselor marchizului şi domnişoarei Duras. Lady Tallien conducea cu discreţie ancheta prin intermediul menajerei ei, prietenă cu personalul din cele două case. Şi oamenii lui Percy îşi cunoşteau foarte bine meseria. Câteva pahare oferite cu generozitate în barurile din împrejurimi aceloraşi servitori reuşiră să le dezlege limbile.

Două trăsuri pline de pasageri nervoşi părăsiră Londra a doua zi dimineaţă, cu destinaţia Cheltenham.

Vărul lui Jack se străduia din greu să se calmeze. Marchizul îşi dusese, într-adevăr, noua cucerire la Castlereagh, un element pe cât se poate de ameninţător, având în vedere grija cu care Redvers evita să-şi aducă amantele în domeniul său de la ţară.

Moştenit direct de la bunicul său, Castlereagh era un loc de solitudine unde venea întotdeauna singur, nedorind să lezeze amintirea tatălui său. Pentru Jack fusese mereu un loc de refugiu. Trevor ştia asta. Iar acum domeniul primea vizita franţuzoaicei!

Fără a cunoaşte aceste detalii de familie, Bella era şi ea foarte intrigată, conviinsă find că această vizită, în locul secret a lui Jack, nu prevestea nimic bun.

- Nu a dus pe nimeni niciodată la Castlereagh, exclamă ea furioasă către nepoata sa. Niciodată!

- Atunci trebuie să o oprim cu orice mijloace! răbufni Sarah, mototolindu-şi disperată batista. (Privirea i se fixă neajutorată pe chipul mătuşii sale, aşezată pe bancheta din faţă.) Dar *cum*?

Subiectul fusese dezbătut încontinuu pe drum, însă tânara fată părea incapabilă de a reţine altceva, în afara culorilor, şi croielii unei rochii. Orice subi'ect în afara bârfelor sau a modei era peste capacitatea ei de înţelegere.

- De îndată ce ajungem acolo, vedem ce s-a întâmplat în aceste două zile, şi apoi ne vom decide.

- Dacă şi-a procurat o dispensă specială pentru a se căsători? se văicări Sarah.

- Zvonurile ar fi ajuns în câteva ore la Londra, Spuse Bella, inspirând adânc pentru a se calma. Aparent părea că nu şi-a pierdut minţile total, *încă.*

Grijile arzătoare ale mătuşii sale nu vizau însă căsătoria. În fond, barbaţii din lumea mondenă nu erau niciodată credincioşi soţiilor. În schimb, gândul că Jack s-ar fi putut îndrăgosti cu adevărat era adevăratul ei coşmar.

- Mă pot căsători totuşi cu el, după ce se va sătura de această franţuzoaică. Sarah pronunţă ultimul cuvânt de parcă ar fi avut ceva dezgustător pe vârful limbii. Căci *se va plictisi de ea,* nu-i aşa? îşi privi ea mătuşa ca pe ultima sa şansă.

Pasiunea pentru whist[6] îi lăsa mamei sale prea puţin timp pentru îndatoririle maternale.

- Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a uşura acest proces, grăi Bella hotărâtă. Trebuie totuşi să-l abordăm în cel mai natural stil cu putinţă. Nu uita, suntem într-o călătorie-fulger pentru a scăpa câteva zile de obligaţiile sezonului. Drumul te-a istovit peste măsură pentru a continua călătoria, iar Farleigh House, ţinta noastră, este prea departe pentru a rezista.

- Oh, Bella, mereu eşti atât de inteligentă! Cum de ţi-a venit o asemenea idee? Într-adevăr, sunt prea epuizată pentru a ajunge la Farleigh House. Ce idee minunată! Voi mima cea mai reuşită stare de oboseală. Îţi promit că vei fi mândră de mine. Priveşte!

Prefăcându-se leşinată pe scaun, îşi privi pierdută mătuşa, pe sub genele lăsate.

- Fii mai puţin dramatică, dragă, o preveni Bella. Nu trebuie ca Jack să simtă ceva. Cred că un suspin ar ajunge.

- Pot suspina foarte bine, replică ea.

- Şi trebuie să fii de o politeţe desăvârşită faţă de franţuzoaică.

Gura lui Sarah schiţă o strâmbătură.

- Dacă nu-mi promiţi, te las aici şi-mi continui singură drumul, spuse lady Tallien cu o voce hotărâtă.

- Bine... oftă aceasta mohorâtă.

- Dacă îl vrei pe Jack, trebuie să te porţi cât mai amabil cu putinţă, fără resentimente sau atitudini duşmănoase, căci ne-ar considera prost-crescute. Dacă el va simţi ceva, nu ne va mai tolera acolo, te asigur. Oricum, vizita noastră va părea îndeajuns de suspectă, astfel încât trebuie să fim foarte prevenitoare.

Sarah îşi netezi nervoasă rochia, înciudată la gândul că va trebui să se poarte frumos cu rivala sa.

- Vei avea destul timp în seara asta să te pregăteşti, fiindcă vom ajunge în Cheltenham seara, prea târziu pentru a-i vizita. În noaptea asta ne vom caza la han, iar mâine dimineaţă ne vom anunţa prezenţa.

- Mă voi purta exemplar, o asigură Sarah. Marchizul e cea mai bună partidă a anului, aşa că presupun că pot fi politicoasă chiar şi cu o târfuliţă, dacă asta mă va face să-mi ating scopul.

- Ai ajuns la o concluzie bună, draga mea, însă nu uita că franţuzoaica nu e o simplă "târfuliţă". Familia ei e bogată, puternică şi bine situată în lumea bună. Iar dacă Jack o place, trebuie să o tratăm cu maxim de respect.

♣ ♣ ♣

Hanul "Barset Arms" avea, în acea seară, oaspeţi în ambele apartamente din corpul central. Şi, dintr-o pură coincidenţă, camerista care le servi cina în camera cu deschidere spre grădină lăsă să-i scape faptul că un alt musafir pentru Castlereagh venise mai devreme, divulgându-i şi numele.

- Ce ar putea căuta aici vărul lui Jack? întrebă Bella, imediat ce menajera ieşi.

În sinea ei, avea o vagă bănuială.

- De ce să nu-l întrebăm? răspunse Sarah cu o candoare copilărească.

---

[6] Whist =joc de cărţi originar din Marea Britanie care se joacă individual de către două, trei sau patru persoane, şi care constă în runde multiple, pentru fiecare jucător extragându-se câte 8 cărţi, ordinea acestora fiind cea standard. Scopul este să câştigi exact atâtea mâini câte ai pariat la început. În noiembrie 1742, Edmond Hoyle a publicat, la Londra, prima carte cu regulamentul jocului de whist. (n.r.)

Nesigură de faptul că naiva sa nepoată ar putea servi în final ţelurilor sale, Bella se hotărî să-l abordeze pe domnul Mitchell, şi-l invită după cină la un pahar de vin, aşa, ca între vechi prieteni care se întâlnesc departe de casă.

Prima reacţie a lui Trevor, la auzul invitaţiei, fu de alarmă.Mai urmăreau şi alţii aceleaşi lucruri ca şi el? Lady Tallien nu ar fi pus niciodată piciorul la ţară, doar dacă nu cumva ar fi urmărit ceva de la un bărbat.

La o asemenea apropiere de Castlereagh, fără îndoială că scopul vizitei era chiar vărul Jack, gândi el muşcându-şi preocupat buza de jos. Ar fi avut nevoie de sfaturile lui Percy acum. Nu putea totuşi refuza invitaţia, pentru a nu lăsa loc bănuielilor. Fiind amândoi departe de casă, invitaţia nu părea atât de deplasată, se îmbărbătă el, turnându-şi încă un pahar de rom. Bătu totuşi îngrijorat la uşă, câteva minute mai târziu.

- Intraţi, domnule Mitchell, murmură Bella, deschizând uşa, şi nesiguranţa lui Trevor se amplifică.

Vinul de Porto era într-adevăr excelent, iar banalităţile pe care le discutară avură darul de a-l linişti. Fără îndoială, la acesta contribuiră şi sânii Bellei, generos expuşi în decolteul larg, şi dacă nu puteau fi caracterizaţi ca somptuoşi, totuşi erau în aparenţă delicioşi.

- Aş avea ceva de discutat cu dumneavoastră, imediat ce Sarah se va retrage, murmură ea aplecându-se, pentru a-i permite o privelişte mai cuprinzătoare.

Deşi bădăran şi total lipsit de maniere, domnul Mitchell îşi spuse ca "niciun bărbat cu un pic de sânge în vine nu ar putea refuza o asemenea invitaţie". Aşa că seara continuă, el umplându-şi mereu paharul şi dându-l peste cap, pândind cu un ochi iminenta retragere a lui Sarah şi cu celălalt în decolteul bogat înzestrat al doamnei Bella.

Când Sarah îşi luă rămas-bun, Trevor se ridică nesigur în picioare şi încercă o plecăciune stângace ce provocă o încruntare a sprâncenelor gazdei sale. Bâiguind o scuză, îşi netezi cu mâna vesta roşie.

- Stai jos, spuse Bella tăios în momentul în care Sarah închise uşa dormitorului. (Orice urmă de curtoazie dispăruse de pe chipul ei, acum sever.) Cred că-ţi ajunge pentru astă-seară, – adăugă ea brusc luându-i din faţă sticla de Porto – vreau să fii îndeajuns de treaz pentru discuţia care va urma. (Cu un foşnet al rochiei, se aşează drept în faţa lui, fixându-l cu o privire pătrunzătoare.) Acum spune-mi de ce eşti aici!

Bâlbâindu-se şi încurcându-se de parcă era la Judecata de Apoi, Trevor simţi cum pământul i se clatină sub picioare şi mormăi o explicaţie ce se voia inteligentă, cu o limbă îngreunată de prea marea cantitate de alcool îngurgitată.

- Şi acum, adevărul, te rog! îl întrerupse Bella acuzator. Jack te dispreţuieşte, şi toată lumea ştie că nu îl vizitezi niciodată.

Reuşind să-şi recompună parţial ţinuta şi cu aburii beţiei alungaţi de mitocănia Bellei, găsi curajul de a spune:

- Nu sunt dator să-ţi răspund ţie, sau altcuiva, care sunt planurile mele. Să nu crezi că nu-mi dau seama ce cauţi aici. E mijlocul sezonului, şi în loc să te distrezi, ai o piatră de moară în casa ta, şi trebuie să scapi de ea. O călătorie la ţară n-o va ajuta pe nepoată-ta să pună mâna pe un bărbat, tună el enervat, întorcându-i grosolănia.

Înţelese întreaga semnificaţie a cuvintelor odată ce le rosti ajutat evident de zâmbetul ei viclean.

- Dacă ai putea sta treaz, poate că ne-am ajuta reciproc.

Vocea Bellei era încărcată de insinuări promiţătoare.

- E periculos să te-ncurci cu partenerii, spuse el, dar tonul îi era mai dulce, ochii nu-i mai aruncau fulgere, şi privirea sa începu din nou parcă s-o dezbrace.

- Nu suntem parteneri, ci doar aliaţi pe termen scurt, zâmbi Bella perfid. Cu siguranţăa te afli aici din cauza acelei femei.

- Şi dacă aş fi?... o provocă Trevor.

- Aş spune că viitorul tău e în mare pericol.

- Nu am nevoie de tine!

- Ai avea, dacă i-aş da lui Jack un indiciu despre motivele tale.

- Nu sunt sigur că te-ar crede, şi-apoi Jack îmi cam bănuieşte motivele.

- Cred că i s-ar întări definiv bănuielile, dacă ar afla că ai un avocat, să zicem, de teapa lui Harold Percy.

- De unde îl ştii pe Harold Percy?

- Soţul meu e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Plăcându-i băutura... având şi alte plăceri... Ia spune-mi, cine ar avea grija de interesele mele financiare, mai bine ca Percy? (Sprâncenele i se ridicară a nevinovăţie.) S-a întâmplat ca într-o zi să pomenească numele tău pe lista clienţilor lui.

- S-a întâmplat, nu? Îi vin eu de hac ticălosului!

- Nu te alarma, Mitchell, Percy şi cu mine de mult timp suntem... hmmm ... prieteni. Sunt sigură că nu e în firea lui să dezvăluie tuturor asemenea informaţii.

- Ce alceva ţi-a mai spus, lua-l-ar dracul?

- Nimic din ce te-ar putea alarma. Nu e nevoie să fii atât de "ţepos". Cred că ar fi mult mai bine să cooperăm în timpul expediţiei noastre la Castlereagh. Gândeşte-te cât de bătător la ochi ar fi să apărem amândoi la uşa lui Jack mâine. Trebuie să cădem de acord asupra unei explicaţii plauzibile.

- Nu exista nicio explicaţie plauzibilă, iar Jack oricum ne va închide uşa în nas.

- Dacă ne punem capetele la contribuţie, putem inventa un motiv bun pentru ca Jack să ne primească.

- Ţi-ai pierdut minţile? râse el batjocoritor. Lui Jack nu-i pasă de noi.

- Tocmai mi-ai dat o idee, murmură Bella gânditoare. Oare de cine i-ar păsa lui Jack?

- Glumeşti? Nici măcar pe regină nu ar primi-o dacă nu ar avea chef.

- I-ar păsa totuşi dacă primarul din Cheltenham i-ar aduce vestea unei donaţii generoase pentru pista locală de călărie?

- Evident că da. E înnebunit după cursele de cai. Dar nu văd ce legătură are asta cu noi.

- Nu mă miră că până acum nu ai reuşit să găseşti un mod de a-l face pe Jack să-ţi îmbunătăţească viaţa. Donaţia va veni însoţită de complimente din partea unui generos anonim, iar întâmplarea va face ca noi să ajungem acolo cu câteva secunde după trăsura primarului. Spune-mi acum, cât ar putea dona acest generos anonim?

- Nu te uita la mine. Banii pe care mi-i dă se topesc pe aripi de vânt – ce să mai am şi surplus de guinee în buzunar...

Bella îşi strânse buzele un moment, concentrându-se.

- Voi vinde unul din colierele lui Sarah. La câte are, nu va observa că-i lipsesc un colier, două. Dacă tot nu contribui cu nimic, poţi măcar să-mi găseşti un bijutier.

- Nici tu nu contribui cu nimic, aşa că scuteşte-mă de aerele tale.

- Nu-i nimic, îl voi găsi şi singură, spuse ea înciudată. Prin urmare, eşti de acord cu planul meu de a-l urma pe primar la Castlereagh?

- Da.

- Bine atunci, decise ea, şi punându-şi palmele pe masă, se ridică de pe scaun. Presupun că nu te vei opune anumitor măsuri luate pentru a grăbi plecarea domnişoarei Duras din Anglia?

El tresări în scaun, întrebându-se cât de multe îi dezvăluise Percy stimabilei lady Tallien şi dacă nu era în mare pericol chiar şi discutând aici cu ea.

- Ce vrei să spui? întrebă el prevăzător.

- Adică, nu te-ar avantaja plecarea franţuzoaicei?

- Cu nimic, dacă îţi vei mărita nepoata cu el două secunde mai târziu. De aceea nu putem fi parteneri, spuse ridicându-se brusc, sperând ca planurile ei să nu-l compromită.

- Nu mă interesează dacă Sarah se mărită sau nu cu el. Mă avantajează orice căsătorie a ei. Pe de altă parte, ar fi un mare avantaj pentru tine, dacă Jack s-ar despărţi de franţuzoaică. Iar eu am nevoie de bani, idiotule! Te interesează sau nu?

- Nu cred că ai putea să mă ajuţi cu ceva ce n-aş putea face eu.

- Pot să o ţin pe Sarah departe de el.

- Oricum nu se va căsători cu ea!

- Se va căsători, dacă e nevoie, replică ea perfid. Dacă tata lui Sarah îi va cere.

- Acum chiar vorbeşti de parcă ai pune la cale o mare ticăloşenie.

- Nu-mi pasă câtuşi de puţin cum sună. Dacă merge, şi iese planul, nu vei mai ajunge în viaţa ta marchiz. Ştii, Sarah vrea mulţi, mulţi copii.

O privi pieziş, încercând să pătrundă dincolo de masca feţei îngheţate.

- Poate că putem totuşi discuta, spuse el,

- Spune!

- Mâine dimineaţă, când voi fi treaz.

Maşinaţiunile ei necesitau o minte limpede.

- Bine atunci, mâine dimineaţă, înainte de a trece pe la bijutier, apoi pe la primar. Până atunci ai timp să te hotărăşti dacă ai de gând să investeşti ceva sau nu în poliţa ta de asigurare pe viaţă, zâmbi ea.

Percy îi fusese, într-adevăr, folositor. Ca toţi bărbaţii care beneficiaseră de favorurile ei, de altfel. Era nevoie de ingeniozitate pentru ca o femeie să reuşească în viaţă, fără o familie bogată şi un soţ generos. Iar un ban în plus nu-i strica niciodată.

♣ ♣ ♣

Trevor se trezi cu o durere îngrozitoare de cap, care nu-l împiedică totuşi să înţeleagă că nu avea nimic de pierdut din parteneriatul cu lady Tallien – ci doar de câştigat. Nici măcar nu trebuia să renunţe la planurile sale, ci doar să le sprijine temporar pe ale ei. "Şi daca Bella va reusi să-l împiedice pe Redvers să se căsătorească vreodată, ei bine, pentru asta *chiar merită* să cheltuiesc ceva bani", gândi el.

Căzură imediat de acord asupra sumei. Un mic avans acum, şi o rentă lunară, fu tot ce îi ceru ea. Avu o uşoară ezitare când Bella îi ceru să semneze o înţelegere scrisă. Însă redactarea era îndeajuns de ambiguă, pentru a putea să o anuleze uşor după aceea, dacă ar fi considerat necesar, hotarî el semnând. Un parteneriat dubios între oameni dubioşi, amândoi urmărind acelaşi ţel: banii!

Lady Tallien se descurcă de minune cu primarul. Nefamiliarizat cu frumoasele londoneze, bătrânul primar, curtenitor şi ruşinos totodată; deveni o pradă uşoară farmecelor Bellei. La despărţire, aceasta îl imploră să păstreze secret rolul ei ca mesager al donatorului anonim.

- Binefăcătoarea noastră are oroare de faimă şi doreşte ca dragostea ei faţă de cai să rămână secretă. Mă înţelegeţi, bunule domn? murmură ea, luându-i mâna şi strângându-i-o uşor. Noi, femeile, ne bazăm pe gentlemen-i ca dumneavoastră, pentru a ne păstra reputaţia.

- Fiţi convinsă, lady Tallien, spuse el, înroşindu-se violent sub privirea suavă filtrată printre genele lungi. Secretul vă este în siguranţă. Lordul Redvers nu va afla de la mine nimic, cu excepţia veştii despre suma donată într-un mod atât de minunat şi de generos.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns, domnule primar. Cu prima ocazie în care veniţi la Londra, vizitaţi-mă neapărat... împreună cu soţia, desigur... adăugă ea timid, ca el să înţeleagă perfect sensul ascuns al cuvintelor.

- Pe cuvântul meu sunteţi... generoasă... minunată...doamna mea, nemaipomenită.

- Ne vom întâlni mai târziu, stimate domn, îi întrerupse Bella bâiguielile. Voi trece împreună cu nepoata mea pe la marchizul Redvers, mai târziu. Sper să nu dezvăluiţi faptul că ne-am mai întâlnit, zâmbi ea.

- Nu, desigur nu. Buzele-mi sunt pecetluite, doamna mea. Aveţi încredere absolută în mine!

♣ ♣ ♣

Jack se înroşi de furie şi aproape că vărsă pe jos paharul cu coniac, în momentul în care Bella şi Sarah îşi anunţară vizita la Castlereagh, în acea după-amiază.

- Ţi-am spus că nu trebuia să-i deschidem primarului, şopti el la urechea lui Venus, încruntat la vederea celor două Palmer în pragul uşii sale - atât de departe de locurile lor obişnuite de "vânătoare".

- Putem scăpa repede de ele, şopti Venus. Ai uitat de întâlnirea cu episcopul?

El chicoti – Venus se putea descurca cu succes în orice situaţie! Şi cu starea de spirit îmbunătăţită, le privi pe cele două doamne ce traversau în diagonală marele covor de Savonnerie[7] , şi se hotărî să mai reziste zece minute în compania oaspeţilor săi, înainte de a pune capăt acestei totale absurdităţi.

[7] Savonnerie = unul din cele mai importante stiluri în istoria covorului european ce aparţine oraşelor franţuzeşti Savonnerie şi Aubusson, renumite pentru covoarele produse aici în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, şi care încă sunt copiate în ţări precum India, Pakistan, China şi Iran. (n.r.)

Când le prezentă primarului, se miră de stinghereala acestuia la vederea celor două femei, dar o puse pe seama stângăciei manierelor provincialului în faţa a două aristocrate, gândi el. Pe de altă parte, Venus le eclipsa pe cele două, în ciuda rochiei sale simple, din muselină albă, împrumutată de la croitoreasa ce tocmai plecase cu promisiunea că trei rochii splendide aveau să fie gata până a doua zi.

- Ce surpriză să vă întâlnesc tocmai la Castlereagh, domnişoară Duras, remarcă Bella cu inocenţă.

- Ce surpriză să vă întâlnesc atât de departe de Londra, lady Tallien, replică Venus, dureros de conştientă de atingerea coapsei lui Jack în momentul în care se aşzară pe canapea.

Privirile scrutătoare ale noilor oaspeţi le sporiră amândurora sentimentul acut de intimitate.

- Domnişoara Duras mi-a promis că mă ajută să pun pe picioare o infirmerie aici, spuse Jack, rezemându-se uşor de umărul ei.

Ele îi priviră atât de atent, încât nici nu observară ceştile de ceai oferite de valet.

- Ce încântător!...

Bella cu greu reuşise să articuleze cele două cuvinte pe tonul politicos, în ciuda avertismentelor date nepoatei sale. Gelozia începuse să-i zvâcnească sălbatic în piept – practic, târfa nenorocită stătea în poala lui.

Un scurt moment de tăcere se lăsă, ce fu spart de vocea primarului:

- Am venit pentru a-i da marchizului nişte veşti foarte bune, începu el emoţionat. Într-adevăr foarte bune... chiar nemaipomenit de bune...

- Un binefăcător a donat o sumă generoasă pentru repararea pistei dubului local de călărie, spuse Venus, scutindu-l de "suferinţă" pe acesta. Primarul a fost atât de amabil, venind să-i aducă lui Jack vestea...

- Ce drăguţ, replică Bella, ignorând nervozitatea primarului.

- Ce pistă? întrebă în necunoştinţă de cauză – şi pe bună dreptate –, Sarah.

- A clubului de călărie, răspunse calm Jack.

- Competiţiile locale sunt foarte urmărite, chiar foarte, foarte urmărite, îl completă primarul, înghiţindu-şi imediat cuvintele sub privirea cumplită a Bellei.

"Mai am opt minute de suportat", gândi Jack, numărând clipele până când va rămâne singur cu Venus, însă vocea ei îi întrerupse gândurile:

- Cum vi s-a părut primul dumneavoastră sezon, domnişoară Palmer? întrebă ea cu o voce graţioasă. Eu îmi aduc aminte cu mult drag de prima mea ieşire mondenă.

- E mult mai distractiv decât şcoala sau lecţiile de pian. Îmi plac foarte mult lecţiile de dans, şi noile rochii pe care...

- Sarah se simte obosită în ultima vreme, o întrerupse mătuşa ei, astfel că ne-am hotărât să evadăm din acel iureş, pentru câteva zile de odihnă la Farleigh House.

În elanul ei, Sarah uitase că o urăşte pe Venus, care părea chiar drăguţă, de fapt. Mătuşa sa îi reaminti rolul său, iar ea se lăsă uşor pe spate, cu o expresie obosită.

- Nu cred că m-am simţit vreodată atât de epuizată, spuse ea cu o voce slabă. Am nevoie de liniştea şi pacea de la ţară.

Jack se strădui să-şi calmeze imediat zâmbetul ironic şi cu o seninătate surprinzătoare, Venus întări spusele fetei:

- Îmi aduc aminte că şi eu am trecut prin asta la primul meu sezon. Lumea mondenă este foarte obositoare.

- Nu este aşa? Toate aceste baluri seară de seară, petreceri, fără a nu mai vorbi de ceaiuri şi spectacole. Trebuie să-ţi schimbi rochia de cinci ori pe zi şi...

Dar privirea tăioasă a mătuşii sale o amuţi.

- Vedeţi cât de agitată este sărmana fată... În total contrast cu firea ei calmă, zâmbi Bella cu o privire inexpresivă.

- Înţeleg perfect. Ştii, Jack, programul este foarte încărcat pentru o debutantă în lumea mondenă. Venus oferi companioanei sale un zâmbet călduros.

- Sunt întru totul de acord, spuse el cu o gravitate perfect simulată. (Dacă întâlnirea nu se termina imediat, era în pericol de a izbucni într-un râs nebun. Zâmbetul îi pieri însă la vederea ultimului oaspete sosit.) Eşti cam departe de Devon, spuse el brusc, înainte ca vărul său să fi intrat bine în cameră.

- Călătoresc pe jos spre Lake Country, răspunse acesta.

- Chiar aşa?

- Simţeam nevoia de puţină mişcare, minţi Trevor. ("Franţuzoaica arată chiar mai splendid în lumina zilei", observă el.) Şi dacă tot eram prin preajmă... continuă el, cu inima bătându-i cu putere de teamă.

- Ai şi rămas fără bani? întrebă Jack răstit.

- Nu, deşi nu sunt genul care ar refuza o sumă în plus.

- Vorbeşte atunci cu bancherii mei.

- Ei fac numai ce le spui tu, ripostă acesta cu obrăznicie.

Marchizul nu avea de gând să se tocmească acum cu Trevor asupra stipendiilor acordate vărului sărac.

- Atunci care este motivul vizitei tale?

- Nu pot veni în vizită fără motiv?

- Ce intenţionaţi să vizitaţi în călătoria dumneavoastră? întrebă Venus politicos, conştientă de tensiunea ce plutea în aer.

- Nu mi-am fixat un itinerar special, spuse Trevor cu o voce răguşită. Când plecaţi din Anglia?

Deranjat de bădărănia vărului său şi de falsele motive de vizită ale Bellei, Jack se hotărî să le-o plătească cu aceeaşi monedă.

- Ce spui, iubito, nu crezi că e timpul să împărtăşim tuturor vestea minunată? o privi el cu o amabilitate atentă.

- Cum vrei tu, dragul meu, improviză ea graţios, zâmbindu-i.

Şi luându-i mâna, el o privi cu dragoste, pentru a se întoarce apoi către oaspeţii săi:

- Sunt fericit să vă anunţ logodna mea cu domnişoara Duras.

Fraza devenită proverbială tocmai îi venise pe loc în minte, iar cuvintele plutiră în aer, şocând total întreaga audienţă.

Rupând tăcerea aproape palpabilă, amuzată de farsa lui Jack, Venus continuă liniştită:

- Am fost la fel de surprinsă ca voi. Marchizul m-a cerut în căsătorie pe neaşteptate şi extrem de repede. Asta nu a micşorat cu nimic imensa mea bucurie, zâmbi ea cuminte marchizului, cu ochii amuzaţi.

- Am fost total copleşit de iubire, declară Jack teatral, în timp ce Bella şi Trevor se întrebau dacă nu era complet beat chiar de la primele ore ale dimineţii.

- E imposibil! (Ţipătul ascuţit al lui Sarah reverberă, se înălţă până la plafonul casetat al salonului, frângându-se apoi de pereţi.) Bella! se întoarse ea spre mătuşă, mi-ai spus că marchizul este...

- Ultimul burlac din lume care s-ar însura, interveni salvator mătuşa ei. Văd că m-am înşelat. Marchize, ne-ai uimit pe toţi. Aţi stabilit o dată? îi testă ea, suspicioasă prin natura firii sale.

- Tocmai discutam cu domnişoara Duras eventualele date... şi locul potrivit.

- Marchizul este presat de un program încărcat, nu-i aşa, iubitule? îl privi ea afectuos.

- Ţinând cont de circumstanţe, draga mea – spuse el, răzbunarea clocotindu-i în vene – cu cât mai repede cu atât mai bine, nu-i aşa?

Zâmbetul său era vizibil răutăcios.

Lady Tallien simti că rămâne fără aer.

- Ce ai? ţipă Sarah, văzându-i faţa lipsită de culoare.

- Nimic, draga mea, răspunse Bella cu gura încleştată. Felicitările noastre, desigur, continuă ea – expresia feţei sugerând însă contrariul. (Se ridică cu un foşnet al fustei, cu mişcările rigidizate din pricina furiei.) Vino, Sarah, mai avem mult de călătorit.

- Aţi putea să mă luaţi şi pe mine? întrebă Trevor, sărind în picioare, nerenunţând la călătoria lui imaginară. Măcar vreo două mile?

- Foarte bine! (Vocea lady-ei Tallien era tăioasă, iar degetele înmănuşate îi erau albite de încleştare.) La revedere, lord Redvers şi domnişoară Duras, continuă ea, aproape nemaireuşind să-şi stăpânească ura.

În câteva clipe, salonul se golise de oaspeţii nepoftiţi, rămânând doar primarul. Relaxat, Jack discută cu el despre următoarea cursă, la scurt timp invocând o întâlnire ce nu suporta amânare.

Îl însoţi până la trăsură, atasşt fiind de bătrânul primar care asemenea multor nobili de ţară, îşi ducea viaţa departe de tumultul Londrei, ocupându-se cu vânătoarea, cursele de cai şi băuturile preparate în propria-i casă.

Odată scăpaţi de musafiri, buna-dispoziţie îi reveni vizibil şi se întoarse în salon fluierând.

- Chiar le-ai făcut o surpriză, îl întâmpină Venus, închinând spre el paharul de sherry în semn de salut. Nu te puteai gândi la ceva mai puţin exploziv decât anunţul unei logodne?...

El făcu o pauză, ca apoi, cu o ridicare din umeri să-i alunge îngrijorarea.

- Dacă au fost atât de disperaţi încât au călătorit până aici, invadându-ne intimitatea, pentru a afla stadiul relaţiei noastre, meritau o sperietură pe cinste.

- Eşti un neruşinat pervers, spuse ea, privindu-l cum se apropia de ea, invadată de o delicioasă anticipare.

Emana o forţă de nestăvilit şi o virilitate atât de intensă, încât corpul ei se excita doar la simpla lui prezenţă.

- Dar tu mă placi oricum – sau poate că din cauza acestei...

Vocea lui era joasă şi insinuantă în timp ce se lăsa să cadă lângă ea, bătând-o uşor peste coapsă cu un gest de proprietate.

- Insinuezi că sunt o uşuratică? întrebă ea.

Lăsând jos paharul se răsuci spre el, şi înconjurându-i gâtul cu braţele, zâmbi cochet.

- Din fericire, da! şopti el trecându-şi un deget peste buzele ei pline. Şi dacă tot nu am făcut dragoste de... – sprâncenele i se ridicară în semn de mare concentrare – cel puţin treizeci de minute, ce părere ai de această canapea confortabilă?

- Şi servitorii? întrebă ea.

Salonul era vast şi aerat, şi chiar dacă uşile duble dinspre hol erau închise, dacă cineva ar fi intrat în încăpere, ei nu ar fi avut nicio şansă de a se ascunde.

- Ţi-ar plăcea să ne privească? întrebă el cu ochii amuzaţi.

- Întrebarea mea era: există posibilitatea să intre cineva?

- Cu condiţia să nu ţipi atât de tare. Altfel vor crede că ai nevoie de ajutor.

- Să înţeleg că sunt bine instruiţi, îl tachină ea cu o urmă de ciudă în voce.

- Nu ma privi aşa! Eşti prima femeie pe care o aduc aici. Cred că ai remarcat că au rămas cu gura căscată când te-au văzut.

- Au fost drăguţi.

Acum parcă mai liniştită, îl sărută pe obraz.

- Ţi-a plăcut scena, nu-i aşa?

- Bineînţeles, iubitule. Cum să nu-mi placă... Mi s-a spus că am realizat un lucru uimitor, făcându-l pe desfrânatul marchiz de Redvers să îngenuncheze în faţa mea.

Pentru câteva clipe, privirea lui panicată o înfruntă pe a ei.

- Cine anume ţi-a spus aşa ceva, iubito?

- Camerista pe care mi-ai dat-o, dragule. Hattie cunoaşte fiecare bârfă legată de ilustra ta persoană. A, să nu uit, toate servitoarele din casă sunt îndrăgostite de tine.

- Nu trebuie să crezi tot ce auzi, îşi dădu el ochii peste cap.

- Dar e adevărat! îl privi ea viclean. Hattie mi-a spus că zvonurile despre performanţele tale erotice sunt cauza multor suspine şi dorinţe neîmplinite de pe domeniu. Dacă ai dori, ai avea aici un întreg harem.

El se strâmbă simţindu-se înjosit de adulaţia slujnicelor.

- Hattie inventează totul, crede-mă. Niciodată nu mi-am îndreptat măcar ochii spre o cameristă.

Comportamentul scandalos al tatălui său faţă de femeile din casă îi provocaseră o reţinere totală faţă de servitoare. Această gândire îl situa printre puţinii care nu le priveau pe cameriste ca pe nişte prăzi uşoare pentru jocurile lor amoroase.

- Prin urmare, la Castlereagh sunt unica ţintă a interesului tău?

- Unica, singura, dădu el încet din cap.

- Ce pledoarie surprinzătoare din partea unui bărbat cu reputaţia ta!

- Fără îndoială, tu faci să merite efortul.

- Eu... şi cine-o mai fi, îl sâcâi ea, zâmbind şi răsucind pe degetele ei fine cârlionţii negri ai părului de pe piept.

- Numai tu, pentru întotdeauna tu, şopti el. Obsedat cum sunt de tine, niciodată nu va trebui să te întrebi pe cine aş putea să mai doresc.

- Nu crezi că dorinţa asta copleşitoare a noastră e cam stranie?

- Bineînţeles, însă nu sunt atât de idiot să mă opun.

- Eşti un hedonist convins, se pare.

- De mult timp...

- Din fericire pentru mine.

- Din fericire pentru noi.

- Asta până când ne va vizita următorul grup de curioşi, doritori să afle dacă lady Tallien nu şi-a pierdut cumva minţile.

- Nu vom mai fi acasă pentru nimeni, se încruntă el. Nici lui Dumnezeu, dacă apare la uşă, nu-i voi deschide.

- Înţelegi că asta nu va ţine mult? îl mângâie ea uşor pe obraz. Va trebui să te părăsesc în curând.

- Nu prea curând, sper, se încruntă el din nou. Am nevoie de un răgaz din partea tuturor celor ca Bella.

- Sau ca tânăra Sarah. A fost distrusă, aflând că planurile ei de căsătorie s-au prăbuşit.

- Scuteşte-mă de subiectul ăsta, spuse el dezgustat. Sunt nişte nulităţi care nu au nimic în cap, spre deosebire de tine...

- Părinţii mei cred într-o educaţie sănătoasă.

- Ce oameni excentrici! Cred că din cauza asta te ador.

- Întotdeauna bărbaţilor le-a plăcut să stea de vorbă cu mine, îşi flutură ea genele, caricaturizând un flirt.

Gândul că atracţia faţă de ea nu era exclusiv sexuală îl ului. Singurul lui criteriu în alegerea partenerelor fusese, până atunci, sexul. Supărat de prezenţa unui astfel de sentiment, încercă să-şi schimbe gândurile. La urma urmei, în braţele sale se afla o femeie superbă, fierbinte, excitantă. Avea lucruri mai bune de făcut decât să-şi analizeze viaţa pe care o trăise, sentimentele actuale, sau valabilitatea standardelor pe care şi le impusese.

- Aşadar, spune-mi – vorbi el uşor tărăgănat, începând să-i descheie nasturii rochiei de casă – ce crezi? Cabinetul lordului Russel va pune pe tapet o reformă a impozitelor în următoarea sesiune a Parlamentului?

- Mi-ar placea să te pun *pe tine* pe tapet, şopti ea. Canapeaua e prea îngustă.

- Într-adevăr, *eşti* un fascinant interlocutor, zâmbi el jucăuş.

- Mă străduiesc, *my lord.* Nu vrei să conversăm printr-un orgasm?

- M-aş simţi, într-adevăr, în largul meu discutând despre asta, râse el. Canapeua e prea mică, ce-i drept, aşa că aş fi fericit să ne mutăm pe covor.

CAPITOLUL 11

- Căsătorit?! Îţi vine să crezi că seva căsători cu târifa aia, pe care abia o cunoaşte de câteva zile? Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt! tună Bella întunecată, privindu-şi furioasă partenerii de drum.

- E o veste al naibii de îngrijorătoare! (Vărul lui Jack îşi muşcă buza de jos.) Nu ne prea mai putem permite să aşteptăm, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

- Cum îi putem împiedica să se căsătorească? o privi Sarah pe mătuşa sa, cu o cută de îngrijorare brăzdându-i fruntea palidă.

- Găsesc eu ceva, murmură Bella hotărâta să-l recâştige pe Jack Fitz-James. Vorbeşte el acum despre dragoste, însă mă cam îndoiesc că-1va ţine mult. Este renumit pentru recordul inconstanţei sale în relaţiile amoroase.

- Dacă mă vei ajuta să mă căsătoresc cu el, îţi promit toate bijuteriile mele, Bella!...

Sarah se ruga de mătuşa ei cu o voce plângăreaţă, văzându-şi spulberate toate visele adolescenţei sale populate de viziunea căsătoriei cu frumosul lord Redvers.

Cu toate că Bella nu avea nevoie de impulsuri pentru a-şi satisface dorinţa personală, o asemenea ofertă era greu de refuzat.

- Ce copil drăguţ poţi fi! Să văd ce pot face. Odată ce vei fi căsătorită cu marchizul Redvers, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia, vei avea toate bijuteriile din lume.

"Iar eu îmi voi lua amantul înapoi", completă în gând.

- Chiar crezi că se mai poate? suspină Sarah, imaginându-şi o viaţă de poveste, plină de splendoare şi bogăţie.

Trevor îşi drese vocea înfuriat, supărarea sa fiind vizibilă.

- Cred că avem de discutat o mică problemă de afaceri, dacă vă amintiţi, lady Tallien.

- Nu am uitat, domnule Mitchell, replică ea, aruncându-i o privire prin care cerea să păstreze tăcerea. Putem discuta problema imediat ce ajungem la Londra.

- Nu mai mergem la Farleigh House? întrebă Sarah.

- Nici nu mergeam acolo, draga mea.

- Ah, am uitat! chicoti Sarah lovindu-şi încet gura cu palma.

- Îmi amintesc eu pentru amândouă, dragă.

- Mă bazez pe tine că mi-l vei aduce înapoi, declară Sarah veselă, încrederea sa în capacităţile mătuşii fiind covârşitoare.

Bella, în schimb, nu mai era aşa de încrezătoare în abilitatea sa de a-l aduce pe Jack în faţa altarului unde l-ar fi aşteptat nepoata ei, deşi continua să-şi facă noi planuri. S-ar putea să fie obligată să rezilieze înţelegerea cu vărul lui Jack – în ciuda faptului că ambele propuneri erau tentante şi trebuiau cântărite cu atenţie. Între timp, însă avea nevoie de sprijinul lui Mitchell – cel puţin până ar fi ajuns la o concluzie.

- Ne întâlnim la Percy, peste câteva zile, pentru a discuta despre înţelegerea noastră? sugeră ea privindu-l.

Nici Trevor Mitchell nu era atât de prost încât să creadă că Bella Palmer avea grijă de interesele lui. Pe de altă parte, şi el vroia să profite de ea, până la noi oportunităţi. Iar planurile lui Sarah de căsătorie nu-l ajutau deloc. Dar, ca şi adversara sa feminină, momentan nu avea nicio intenţie de a-şi da cărţile pe faţă. Va avea destul timp pentru a se gândi dacă mai avea nevoie de ea după întâlnirea de la Percy.

Şi astfel cele două suflete negre contemplară o viziune a propriului viitor, în care era inclus şi lordul Redvers.

♣ ♣ ♣

Fără a avea habar despre capcanele ce li se pregăteau, cei doi iubiţi îşi petrecură fericiţi zilele următoare. Făcură dragoste aproape fără oprire, vrând parcă să oprească timpul în loc, să imortalizeze fiecare moment de bucurie, fiecare clipă de placere.

Din când în când evadau din dormitorul marchizului, stând la soare, pe terasă, plimbându-se prin grădină, ori la un picnic pe lac, înotând şi jucându-se ca nişte copii. Marchizul de Redvers îşi găsise, în sfârşit, o soţie, îşi ziceau servitorii de la Castlereagh dând din cap, bucuroşi.

În timpul şederii lor la Castlereagh, îndrăgostiţii au pus la punct planurile pentru construcţia câte unei infirmerii pe fiecare dintre domeniile lui Jack. Administratorul lui s-a întâlnit cu ei de mai multe ori, înregistrând cu atenţie detaliile despre constructia clădirilor şi despre materialele şi instrumentarul absolut necesar. Au vizitat apoi locul ales pentru prima clinică a lui Jack la Castlereagh, intervievând femei pentru posturile de infirmiere şi moaşe, şi angajând chiar şi doi doctori din zonă pentru a instrui întregul personal.

Jack plutea parcă, fermecat de prezenţa ei, uimit de extraordinarele cunoştinţe tehnice şi medicale pe care ea le poseda. Era o sursă continuă de surprize şi fascinaţie. Stăteau deseori seara pe terasă, după cină, savurând unul din coniacurile favorite ale lui Jack şi discutau – despre politică, finanţe, agricultură, călătorii. Se pricepea la absolut orice subiect.

Navele tatălui ei o purtaseră pe Venus prin multe ţări ale lumii, pe când interesele politice ale lui o plasaseră de multe ori în mijlocul multor evenimente importante ale istoriei. Făcură schimb de anecdote legate de evenimentele agitate ce avuseseră loc de-a lungul vieţii lor. Aveau chiar şi aceleaşi locuri preferate: piramidele şi Partenonul privit în lumina lunii, acelaşi interes privind piaţa economică, analizând creşterea acţiunilor în societatea căilor ferate şi industria manufacturieră, dezbătând apoi declinul Turciei şi Chinei din statutul de mari puteri mondiale. Venus avea cunoştinţe uimitoare până şi în domeniul agriculturii, lucru destul de surprinzător pentru o femeie a timpului său, ea petrecând mult timp pe proprietăţile familiei sale, în mijlocul muncitorilor simpli. Şi, desigur, fascinaţia, lor comună pentru cursele de cai era o continuă sursă de conversaţie.

- Vorbeşti ca un bărbat, îi spuse el uşor amuzat, într-o seară.

- Nu, iubitule, vorbesc ca o femeie, replică ea cu un zâmbet.

- Ca o femeie cum n-am mai întâlnit până acum, oftă el, privind-o peste pahar.

- Poate ar trebui să-ţi mai lărgeşti orizonturile, îl tachină ea.

- În acest moment, prefer orizontul meu îngust, îi zâmbi el, aplecându-se pentru a-i umple paharul.

Zâmbetul îi era atât de cald şi afectuos, încât un val de dorinţă o cuprinse pe loc. Cât de minunat arăta în lumina lunii, puritatea figurii şi a formelor lui perfecte profilându-se în lumina clarobscurului!...

- Îmi voi aminti întotdeauna cu mult drag de zilele petrecute aici, şopti ea, încercând să lase emoţiile deoparte – niciodată nu ar fi trebuit să se implice într-o relaţie cu un bărbat ca Jack.

- Încă nu te las să pleci, spuse el autoritar, încruntându-se instantaneu şi lăsând jos carafa.

- Nici eu nu mă gândeam să plec, din moment ce-mi oferi atâta plăcere.

- Foarte bine, mârai printre dinţi, relaxându-se deodată.

- Voi rămâne până la derby, dar *trebuie* apoi să mă întorc acasă. Am cumpărat degeaba atâtea instrumente pentru spitalul din Paris, dacă le ţin împachetate la bordul vasului. (Ştia că trebuie să încheie cât mai repede această relaţie, înainte de a fi părăsită. Mândria îi cerea să plece pentru a nu suferi.) Sunt sigură că noul tău cal va câştiga, zâmbi ea. Voi paria o sumă considerabilă pe el.

- Deja încep să simt *presiunea* cursei, râse el, neliniştea-i disipându-se.

- Nu uita de presiunea bârfelor. Logodna noastră ne va situa în centrul atenţiei, la derby.

- Abia aştept *asta,* chicoti el înfundat.

- Intrigant neruşinat!... se încruntă ea.

- De ce, iubito? Gândeşte-te la ce distracţie va fi. Toate acele priviri piezişe, acele limbi bârfitoare, vizându-ne pe noi. Fără a mai vorbi de cei care vor avea curajul să ne abordeze direct.

- Te previn – spuse ea, admonestându-l cu degetul – că nu voi participa la spectacol. Nu mai vreau să torn gaz pe focul ăsta stârnit de tine.

- Asta chiar e ceva nou. Tu, liniştită? Pot să pariez că nu va fi aşa.

- Crezi că nu pot fi liniştită?

- *Ştiu* că nu poţi fi! Pariez pe o cotă de cinci la unu... la naiba, zece la unu, că nu te vei abţine când vei fi asaltată cu întrebări.

- Ar trebui să te las să te duci singur, spuse ea ridicându-şi sprânceana.

- Şi să pierzi toată distracţia?

Ea chicoti, cerceii de diamante răsfrângând lumina lunii.

- Recunosc, va fi interesant, ai dreptate aici.

- "Interesant" e un cuvânt prea blând, iubito. Va fi un adevărat asalt al unor hoţi şi vandali însetaţi de sânge.

- Îmi rămâi dator pentru asta, Jack Fitz-James, îl ameninţă ea cu degetul, şi ochi strălucitori de atâta râs.

El închină paharul spre ea:

- Deja îţi datorez cele mai frumoase zile ale vieţii mele!

♣ ♣ ♣

Şocantul anunţ provocase o adevărată isterie, bârfele atingând punctul culminant. Fiecare doamnă onorabilă, cu o fată de măritat, plângea cu indignare, fiecare iubită a marchizului se lamenta pentru pierderea amantului perfect, fiecare burlac de viţă nobilă tremura de teamă şi uimire. Dacă Jack Fitz-James, bincunoscut pentru instinctul său de autoapărare în materie de căsătorie, fusese lovit de săgeata lui Cupidon, atunci sfârşitul le era aproape.

♣ ♣ ♣

În contrast cu bârfele inofensive ale lumii, adevăraţii duşmani ai celor doi se întâlniră într-o după-amiază în biroul lui Percy.

- Sunteţi siguri că Redvers vrea să se căsătorească? întrebă avocatul.

Lady Tallien şi Trevor Mitchell îl priviră îndelung, ca şi cum se întrebau dacă nu cumva acesta şi-a pierdut minţile.

- Sunteţi siguri? insistă el. E de datoria mea să fiu prevăzător, în cazul în care ar fi o farsă.

- La naiba, omule! M-am săturat să fii prevăzător. Gândeşte-te ce ocazie pierdem! răbufni, Trevor. Că veni vorba, vreau să am o discuţie cu tine, adăugă el, întorcând scurt capul spre Bella. Vrei să colaborezi cu noi sau nu? Nepoţica ta e convinsă că poţi să i-l aduci înapoi pe Redvers.

- E tânără şi prostuţă. Chiar crezi că eu îl pot obliga pe Jack să se însoare cu ea?

- Foarte bine atunci. Atunci suntem cu toţii la unison, făcu Percy pe mediatorul între doi clienţi nemulţumiţi. Şi, cum il considerăm pe lordul Redvers drept un adversar de temut, vă sugerez să ne concentrăm asupra franţuzoaicei.

- În ce mod?

Bella îl scrută pe avocat cu o privire critică. Dorinţa ei cea mai fierbinte era ca Venus Duras să dispară de pe faţa pământului.

- Îl "lipsim" pe marchiz de compania ei.

- Să o răpim?

- Sau îi sugerăm că ar fi mai în siguranţă în Franţa. Ar putea fi uşor convinsă.

- De când ai devenit atât de amabil, Percy? îl întrebă Bella nervoasă.

- Să nu uităm că familia Duras este puternică. Braţul lor este lung. Un motiv bun pentru o abordare delicată a subiectului, vorbi Percy cu emfază, ciocănindu-şi în acelaşi timp fruntea.

Faţa lui Trevor era tot atât de cumplită ca şi vocea lui, când vorbi:

- Eu propun să o ucizi şi să scapi naibii de cadavru!

- Asta doar dacă vrei să fii chiar tu ucigaşul – sublinie avocatul, continuând – ceea ce mă îndoiesc că ai fi în stare, şi îţi reamintesc faptul că asasinii de încredere se găsesc greu în zilele noastre. Convingerea este de departe singura metodă bună.

- Nu sunt prea sigură că o poţi speria. Este o femeie de o îndrăzneală nemaipomenită, adăugă, înciudată, Bella.

- Am eu grijă de asta, rânji avocatul.

Percy era maestru în domeniu. Intimidările şi ameninţările erau punctul lui forte.

- Nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât rezultatele apar *repede,* sublinie Trevor. Dacă Fitz-James s-a căsătorit deja cu ea la Castlereagh, fără a mai aştepta întoarcerea la Londra?

- Marchizul nu a solicitat nicio dispensă specială. Oamenii mei au verificat deja.

- Poate că totuşi, există un Dumnezeu, mormăi Trevor mai liniştit. Fă ceva repede, la naiba, altfel înnebunesc!

- Anunţaţi-mă dacă vă pot ajuta cu ceva, spuse Bella ridicându-se şi aranjându-şi calmă boneta. Deşi sunt convinsă că putem încredinţa problema mâinilor tale atât de capabile, Percy, zâmbi ea rece. Permiteţi-mi să mă retrag. După-amiază sunt invitată la un spectacol de varieté.

- Nu am încredere în căţeaua asta! răbufni tăios Trevor când uşa se închise în urma lady-ei Tallien. Nu are cu ce să ne ajute!

- Nu-ţi face griji în privinţa Bellei, replică Percy. Am mai rezolvat împreună afaceri de acest fel, în trecut.

Neîncrederea se oglindea în ochii lui Trevor.

- Chiar aşa?

- Da. Voi avea eu grijă de franţuzoaică. Nu durează mai mult de o săptămână, două. Relaxaţi-vă, domnule Mitchell! Redvers nu se va căsători cu această femeie.

♣ ♣ ♣

Bella era tot atât de sigură ca şi Percy că acest lucru nu se va întâmpla, dar din motive care nu aveau nicio legătură cu discuţia din biroul avocatului.

Avea propriul plan de a o căsători pe Sarah cu Jack – un plan aproape imbatabil.

Aşa că nu avea nevoie de Percy sau de Mitchell pentru a reuşi.

Niciodată, însă, nu strică să cunoşti planurile concurenţei.

CAPITOLUL 12

În ciuda insistenţelor lui Venus, un intrus pătrunse totuşi dincolo de porţile de la Castlereagh.

- Doamna Prichett te aşteaptă deja în salonaş, încercă Jack să o convingă, reluând discuţia din zilele anterioare. Nu ai nimic de pierdut, dacă o întâlneşti câteva minute.

Venus rămase precaută, nu în faţa generozităţii lui Jack, ci în faţa atitudinii mult prea conservatoare a croitoresei bârfitoare care nu-şi putea reţine privirile reprobatoare îndreptate spre cei doi amanţi.

- Nu vreau să am de-a face cu o mentalitate atât de... provincială, găsi ea cuvântul potrivit, după o scurtă pauză. Ştii bine că o modistă pariziană nici măcar nu şi-ar îndrepta privirea spre amantul clientei sale.

- Iar tu ştii la fel de bine că, dacă aş fi avut timp suficient la dispoziţie, aş fi adus pentru tine pe cineva de la Paris sau Londra... Iubito, de hatârul meu, aruncă măcar o privire, şi îţi promit că n-o vei mai vedea niciodată pe doamna Prichett. Femeia a terminat rochiile de zile întregi – te rog, vreau să-ţi cumpăr ceva.

- Pot să-mi cumpăr singură rochiile.

- Să nu ne certăm în legătură cu asta. Ştiu că poţi să ţi le cumperi singură. Nu e vorba de bani, doar că m-ar încânta foarte mult să ţi le ofer eu.

- Are o fire obtuză, bombăni Venus. Urăsc oamenii de genul ei.

- Dacă îţi promit că va fi extrem de amabilă, accepţi să o vezi? A adus câteva rochii superbe – în special una vişinie, care se va asorta perfect cu tenul tău.

- Vrei să arăt ca o tartă cu fructe?

- Atâta timp cât eşti tarta *mea* cu cireşe, da! rânji el. Hai, vino s-o vezi!

- Sunt obosită, prea obosită pentru a face faţă provocărilor unei croitorese...

- Nu te va provoca, îţi promit. (Luând-o de umeri, o în ochi.) Fă asta pentru mine!

- Aş face orice pentru tine, murmură ea alintându-se ca o pisicuţă.

Contemplând foamea ei sexuală din noaptea trecută, dar şi din toate zilele şi nopţile care se scurseseră de la întâlnirea lor întâmplătoare, se gândi că şi el "făcuse orice" din plin pentru ea.

- Ştiu, iubito, spuse el diplomatic, în interesul păstrării deplinei armonii. Eşti total dezinteresată.

- Eşti un mincinos incorigibil, dragul meu – spuse ea, surâzând. Însă unul adorabil, completă suspinând. Foarte bine, adu-o aici. Voi încerca să-i suport privirile acuzatoare.

- Promit că nu o să dureze mult, spuse el, sărutând-o pe buzele ţuguiate a supărare copilărească. Să nu pleci! Mă întorc imediat.

♣ ♣ ♣

Conversaţia lui Jack cu doamna Prichett, în salonaş dură doar câteva momente. Banii (o sumă generoasă, bineînţeles) sunt antidotul pentru orice, descoperi el, chiar şi pentru principiile ei puritane în legătura cu statutul căsătoriei.

Când croitoreasa fu introdusă în camera de zi situată lângă dormitorul lui Jack, faţa acesteia radia de zâmbete şi de cordialitate, uitând că până atunci o categorisise pe franţuzoaică drept o seducătoare libertină.

Însă Venus nu arăta deloc ca o seducătoare în acea dimineaţă. Cu obrajii îmbujoraţi şi somnoroasă după noaptea de pasiune, avea mai degrabă aerul unei fetiţe atunci trezită din somn. Nici măcar cele trei ceşti de cafea nu reuşiseră să o dezmeticească.

Într-o rochie simplă, cu dungi alb-albastre, împrumutată de la menajeră, cu buclele rebele legate la spate cu o panglică albă de mătase, stătea indispusă cu picioarele sub ea pe un scaun de lângă fereastră, arătând adorabil în lumina soarelui care i se juca în păr.

Doamna Prichett îi zâmbi salutând-o, fără nicio urmă de acuzare în priviri. De fapt, zâmbetul larg al acesteia şi faţa-i radioasă, în total antagonism cu atitudinea de la prima lor întâlnire, o făcură să se întrebe dacă avea în faţă aceeaşi persoană.

Jack îi zâmbi încurajator din spatele croitoresei:

- Doamna Prichett mi-a spus că ajustările nu vor dura mai mult de douăzeci de minute.

- Haideţi, fetelor! ordonă croitoreasa, bătând din palme pentru a-şi grăbi ajutoarele, care intrară purtând rochiile ca la paradă. Trebuie să ne grăbim! Dacă aţi dori să staţi acolo, doamna mea, continuă ea politicoasă.

Observând că marchizul îşi trăsese un scaun, pufni fără voie.

- Sunt foarte interesat de modă, şopti Jack aşezându-se, în ciuda privirii sale cumplite. V-am atenţionat în salonaş, aţi uitat? zâmbi el fermecător. Domnişoara Duras nu se va supăra, nu-i aşa, dragă?

Venus ezită o clipă, nesigură şi stânjenită de prezenţa atâtor "spectatori". El o privea însă cu un zâmbet atât de liniştitor, încât se relaxă, răspunzând cu un zâmbet dispreţului său faţă de convenienţe. În fond, Jack avea dreptate să nu bage în seamă muritorii de rând – oricum nu va mai da niciodată ochii cu stimabila doamnă Prichett.

- Rămâi, dacă vrei, replică ea.

Înţelegând că era foarte aproape, de a se pune rău cu marchizul şi că astfel ar pierde marea sumă de bani atât de generos oferită, croitoreasa îşi îndulci imediat tonul la unul de o cordialitate exagerată:

- Dacă domnişoara ar dori să aleagă o rochie...

- Cea roşie întâi, interveni marchizul.

- Aş prefera-o pe cea verde, alese însă Venus cu o politeţe perfectă, refractară, la orice ton de comandă, indiferent cât de subtil ar fi fost.

Jack aprobă liniştit din cap, întâi spre Venus, apoi spre doamna Prichett, care se supuse grăbită şi speriată de dezastrul pe care era să-l provoace.

În timp ce ajutoarele ei despachetau rochia şi o ajutau pe Venus să se dezbrace, Jack se întreţinu cu doamna Prichett, vorbind alene despre vreme, modă şi expoziţia botanică anunţată la Cheltenham. Hattie schimba priviri uimite cu celelalte servitoare: nu-l mai văzuseră niciodată pe marchiz bârfind cu croitoresele, sau tolănit pe scaun în faţa servitorilor. Perioadele în care el venea aici se caracterizau printr-o izolare totală de lume.

Venus se supunea docilă indicaţiilor fetelor, ridicând sau lăsând mâinile în jos, ori întorcându-se când i se cerea. Asculta ca prin ceaţă discuţia care îi dădea o stare de linişte. I se părea un lucru firesc să probeze rochii pentru Jack, şi pentru o secundă întrevăzu adevărata măsura a implicării sale în această legătură. Niciodată nu se străduise să satisfacă dorinţele unui bărbat. Dar, prea fericită pentru a dori să analizeze asemenea nuanţe, alungă din gând întrebările periculos de deranjante, fericită de prezentul atât de plăcut.

Rochia verde de bumbac, cu un imprimeu superb, o cascadă de volane, cu decolteul şi coatele împodobite cu panglici în formă de trandafir, avea nevoie doar de câteva retuşuri. Cele din jurul taliei iscară câteva discuţii privind lungimea decolteului, evident lucrat pe gustul lui Jack. Venus încercă apoi o rochie de muselină potrivită dimineţilor de vară şi un taior împodobit cu dantelă.

- Nu e stilul meu, iubitule, spuse Venus privindu-se în oglindă.

Părea mult prea încărcată de volane.

- Îţi da un aer inocent. Poart-o pentru mine într-o dimineaţă, şi îţi promit că voi uita faptul că ştii zece limbi străine şi ai navigat în jurul lumii de două ori.

- Poţi schimba "ambalajul", dragul meu, dar inocenţa nu e punctul meu forte, zâmbi ea slab.

- O cumpărăm, doamnă Prichett, spuse el. O poţi arunca, dacă nu-ţi place, adăugă el în şoaptă, zâmbind lui Venus.

Următoarele rochii fuseseră rapid ajustate, ajutoarele croitoresei şi Hattie cosând, încheind şi descheind nasturi, spre marea plăcere a marchizului.

Un fior de încântare invadă mintea marchizului, un sentiment de satisfacţie ce-l cuprinse pentru prima oară şi pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva înnebunise. O cunoştea pe Venus de o perioadă scurtă de timp şi totuşi avea senzaţia că fusese aici dintotdeauna, mai mult decât amanta sa, o simţea ca făcând parte *din familia* pe care nu o avusese niciodată.

Era straniu, curios, dar şi minunat. Zâmbi pe jumătate, cu gândul la cuvântul atât de nou în relaţia sa, cu o femeie. Îi plăcu însă, precum îi plăcu şi ideea pe care o avusese de a o aduce aici, în Castlereagh.

Rochia vişinie de mătase fu în sfârşit despachetată, descheiată şi pregătită pentru Venus. Felul în care arăta îmbrăcată îi atrase complet atenţia.

- Eşti uimitoare! şopti el cu atâta căldură în voce, încât capetele tuturor se răsuciră, privind interogativ.

Venus se încruntă.

- Iertaţi-mă, se scuză el, zâmbind copilăreşte doamnei Prichett. Îmi place foarte mult culoarea.

Era o minciună sfruntată. Cu toţii înţeleseseră la ce se referise. Chiar şi temperatura din cameră păru să crească simţitor.

Strălucitoarea rochie, imitaţie a celor ţigăneşti, era atât de senzuală, încât nimeni n-ar fi crezut că este croită de conservatoarea doamnă Prichett.

- Este ultima creaţie a croitorilor din Paris, declară aceasta nervoasă, de parcă tensiunea sexuală prezentă deodată în aer cerea o explicaţie imediată. Cataloagele o prezintă în mai multe culori, de asemenea cu dantelă neagră, poloneză. Uitaţi aici acelaşi model executat din mătase de culoare cognac, şi... şi...

- Nu trebuie să vă explicaţi, doamnă Prichett. Îţi place, iubito?

- Dacă îţi place ţie, scumpul meu... murmură Venus cu dulcegărie în glas, amuzată de brusca stinghereală a croitoresei şi de mutrele servitoarelor, rămase fără grai. Te satisface decolteul?

Rochia avea o tăietură atât de joasă încât exista probabilitatea ca sânii să-i iasă afară în orice moment.

- Pe deplin! (Marchizul se ridică într-un salt de pe scaun.) Va mulţumesc, doamnă Prichett. Hattie, dădu el din cap în direcţia servitoarelor. Cam asta ar fi pentru azi. Înainte de a pleca treceţi pe la domnul Longford, care vă aşteaptă pentru a rezolva partea financiară. (Şi cu aceste cuvinte, le conduse spre ieşire atât pe croitorese cât şi pe servitoare, cu mai multă politeţe chiar decât ar fi fost necesar.) Să nu apari în public cu rochia asta, murmură el un minut mai târziu, încuind uşa şi sprijinindu-se de ea. Dar e al naibii de incitantă pentru ceea ce am în gând acum.

- *Eu* sunt cea mai şocată. E concepută pentru o curtezană. Probabil că doamna Prichett nu a văzut bine modelul din catalog.

- Ai auzit-o, dragă, e ultima senzaţie la Paris.

- Eu tocmai vin de-acolo, şi mă îndoiesc că modelul ăsta provocator s-ar purta în afara bordelurilor şi a cabaretelor.

- Nu poţi nega, însă, faptul că-ţi vine de minune.

- Da, dar *nu* e făcută pentru mine, protestă ea, încercând să-şi tragă decolteul pentru a-şi acoperi sânii.

- Las-o aşa, murmură el. Îmi place această senzaţie de excitare.

Privi în sus spre el, cu sprâncenele arcuite de mirare.

- Te porţi de parcă nu m-ai mai fi văzut goală.

- Imaginea e prea provocatoare, rânji el. Arăţi foarte "nerăbdătoare".

- Ce te face să crezi că sunt "nerăbdătoare"? îl privi ea provocator pe sub gene.

- Nu am nicio îndoială, la cât de bine am început să te cunosc.

- Vrei să insinuezi că nu-mi pot controla dorinţele?

- Nu şi în prezenţa mea, zâmbi el arogant.

- E vreun pariu? îl privi ea întrebător.

- Dacă ar fi, l-ai pierde.

- Sau l-aş câştiga, depinde de cum vezi tu lucrurile.

- Şi eu gândeam la fel, spuse el, plecând de lângă uşă. Şi dacă tot nu poţi să porţi rochia asta în public, mă gândeam să ţi-o ridic deasupra picioarelor şi să fac dragoste cu tine în această splendoare mătăsoasă.

- Nu înainte de a plăti pentru aroganţa ta, spuse ea, uşor deranjată de aluziile conform cărora ea ar fi fost total dependentă de puternica lui sexualitate.

- Mă tachinezi acum?

- De ce nu aş face-o, într-o rochie ca asta? Oricum ai devenit prea îngâmfat! Mă gândesc să te fac să mă implori, înainte...

- Înainte de a te... hm...?

Cuvintele rostite în şoaptă pluteau prin aerul încălzit de fierbinţeala sexuală, amândoi fiind conştienţi de dorinţele ce intoxicaseră atmosfera.

- Înainte de orice... îl corectă ea cu delicateţe.

- Spune-mi cât mă costă. Nu-mi place să aştept, i-o întoarse marchizul lipsit de politeţe, nefiind obişnuit să implore pentru ceva.

- N-am nevoie de banii tăi!

- Însă eu am ceva de care tu ai nevoie. Poate că va trebui ca tu să mă implori.

Deodată aşii se aflau în manşeta celuilalt jucător.

- Asta rămâne de văzut? Hmm... Nu-i aşa? replică ea, începând să-şi desfacă şiretul negru de mătase, care îi ţinea decolteul atât de generos. Aşteaptă să-mi dau jos această rochie de curtezană, şi apoi vom vedea cum ai să te descurci.

- Mă voi descurca foarte bine.

Se opri lângă măsuţa cu băuturi pentru a-şi turna un pahar de coniac. După ce-l dădu imediat peste cap, îşi mai turnă unul.

- Nu e cam devreme să bei?

Se întoarse spre ea cu muşchii maxilarului încordaţi.

- Unele femei împing bărbaţii spre băutură.

- În timp ce unii bărbaţi sunt prea obişnuiţi să facă doar ce au ei chef.

- M-am descurcat foarte bine până acum.

- Poate că astăzi vei învăţa ceva nou. Să-ţi lărgeşti orizontul, cum spui tu.

- De la tine? Nu prea cred.

- Câtă insolenţă!... Probabil că din cauza tuturor femeilor care ţi-au căzut prea uşor în braţe, ai devenit atât de arogant!

- Cred că ai dreptate, spuse el, golind şi al doilea pahar, de parcă ar fi fost un medicament de care avea disperată nevoie.

- În timp ce eu a trebuit să ţin la distanţă vreo cincizeci de bărbaţi care doreau să-mi ofere inimile, banii şi toată averea lor. Cred că tu, realmente, vei avea de învăţat de la mine.

"Cincizeci de bărbaţi", gândi el, simţind cum ura i se ridică din stomac, amară ca fierea. Cum au îndrăznit să o implore, să o atingă... să o sărute... Mintea-i refuza orice imagine mai intimă decât sărutul. Altfel simţea că ar înnebuni.

- Sunt sigur că ai o grămadă de peţitori, scrâşni el, însă urmăreşte-mă cu atenţie: *eu nu mă însor!*

Vorbele rămase nerostite au făcut să-i crească şi mai mult nervozitatea.

- Cu o femeie de teapa mea!

- Nu. Nu mă acuza de o moralitate exagerată. Nu ma însor! Punct!

- Foarte bine! Nici eu nu am de gând. Credeam că stabilisem deja treaba asta.

- Ne-am înţeles, atunci. Acum ai de gând să-ţi dai rochia jos şi să mi-o tragi?

- Tonul ăsta nu prea seamănă a rugăminte.

- Nici nu o vei auzi de la mine vreodată!

- Atunci se pare că va trebui să găsesc alte mijloace de a mă satisface. Nu ai nişte "jucării" pe aici? se întoarse ea, căutând prin salon cu privirea.

- Foarte amuzant!

Îşi mai turnă un pahar de coniac, şi când se întoarse s-o privească, degetele i se crispară pe pahar.

Venus ţinea în mână un obiect din lemn lăcuit, de formă alungită ovoidală, prevăzut cu un mâner minunat sculptat.

- Sunt norocoasă, Hattie şi-a uitat aici trusa de cusut, spuse Venus zâmbind.

- Ce naiba e ăsta?

- Se pare că nu te prea pricepi la croitorie.

- Se pare că aşa e, pufni el.

- Nici eu, însă nu e prea greu de ghicit ce am de gând să fac cu acest minunat obiect.

- Şi eu va trebui să te privesc?

- Dacă vrei poţi să pleci, nu prea ai cu ce să mă ajuţi.

- Faci asta des?

- Nu am nevoie. "Am o grămadă de peţitori", ai uitat?

"Dacă aş capitula, aş putea să o am imediat, fără preliminarii", gândi el. Dacă dorinţa nu ar fi fost atât de puternică, ar fi plecat, din cameră, la fel de repede... În schimb, o întrebă:

- Cât percepi pentru un *aşa* spectacol? În general, curtezanele ştiu să-şi vândă trupul pe un preţ bun!

-Tu eşti expertul. Cine altcineva ar putea cunoaşte mai bine meseria asta?

- Mă enervezi cumplit!

- Dacă doreşti, pleacă!

Nu putea să plece, imaginea corpului rubensian de dinaintea sa era de-a dreptul irezistibilă: corsetul de dantelă al rochiei se deschisese până la talie, şi se mai ţinea doar în şiretul negru de mătase, în timp ce materialul de deasupra sânilor abia reuşeau să-i acopere curbele mai accentuate. Încătuşaţi de dantela prea strâns lucrată, globurile sânilor se reliefau mari şi rotunde, pe jumătate scăpate de sub mătasea de un alb impudic. Rochia, executată din fâşii, i se desfăcuse în faţă dezgolindu-i picioarele până aproape de coapse. Mânecile, în schimb, erau lungi şi strâmte, acoperindu-i complet braţele până la încheieturi.

Superbul ei corp era oferit în cel mai excitant mod privirilor lui, iar ea avea îndrazneala să-i ceară să plece!

Înşfăcând sticla de coniac, îşi trase un scaun în mijlocul camerei, tolănindu-se pe el.

- Arată-mi ce poţi face! Spune-mi cât vrei – atâta timp cât e vorba de bani.

- Poate că reuşesc să te fac să mă implori.

- Hai să vedem, ridică el o sprânceană, privind-o. (Înălţându-şi braţul, îşi scoase o mânecă a hainei, apoi trecând sticla în mâna cealaltă, reuşi să se dezbrace de tot.) Poate că tu mă vei ruga să te satisfac, îşi trecu el mâna peste umflătura evidentă din pantaloni.

- Poate că ne vom satisface singuri, amândoi, şopti ea începând să-şi desfacă şiretul de mătase neagră. Mmm, ăsta chiar e strâns...

Liniştea se lăsă peste cameră, doar sunetul mătăsii alunecând pe pielea ei se mai auzea, neobişnuit de tare. Sânii ei plini apărură încet la vedere, ducând erecţia lui Jack spre noi dimensiuni. Venus îl privi zâmbind, cunoscându-i parcă perfect, dorinţa, iar Jack bău direct din sticlă şi respiră adânc, încercând să se calmeze. Fusese singurul care rezistase odată, într-un bordel, unui spectacol asemănător dat de o târfă superbă. Iar dacă fusese mai puternic decât o duzină de bărbaţi, putea rezista şi acum.

- Lasă-mă să-ţi sug sfârcurile, şopti el, încântat să-i vadă sânii întărindu-se, ceea ce-l făcea să creada că şi ea trecea prin senzaţii asemănătoare.

- Poţi privi, însă nu poţi atinge, spuse, ea după câteva momente, cu o voce calmă şi seducătoare – deşi îi luase câteva momente bune spre a reuşi să-şi controleze vocea.

- Dacă plătesc destul pot, iubito.

- Nu ai tu atâţia bani, dragul meu!

Şiretul negru se desfăcu complet, lăsând să-i alunece dantela de pe sâni, şi ea-l aruncă leneş. Trecându-şi mâinile pe sub sânii goi, ridică globurile grele care fremătau sub privirea lui, invitându-l să le atingă:

- Când vei considera că vrei să mă rogi frumos, vom mai sta de vorbă.

- Pot să rezist.

- Serios? Şi eu care credeam că eşti întruchiparea adulterului...

- Iar tu – cea a desfrâului, replică el, încercând să păstreze un ton calm, în ciuda priveliştii înnebunitoare a sânilor îmbietori.

- Dacă tot am astfel de dorinţe, aş putea să mi le satisfac, spuse ea apucând instrumentul de croitorie.

- Am ceva care îţi poate oferi o satisfacţie şi mai mare.

- Al meu este mult mai "ascultător"!

- Îţi place să ai controlul asupra situaţiei?

- Nu neapărat. Ţie îţi place?

El nu răspunse.

- Mă gândeam eu, continuă ea cu ironie.

Apoi, strecurându-şi obiectul de lemn între picioare, şi-l introduse în vagin. Ochii i se închiseră de plăcere, iar Jack îşi încleştă dinţii.

Era o confruntare între doi oameni încăpăţânaţi, cu voinţe puternice, neobişnuiţi să cedeze, care avuseseră mereu lumea la pcioare.

Stătea în continuare nemişcat, strângând cu încheieturile albite braţele scaunului, în timp ce ea folosea instrumentul, urmărindu-i mişcările mâinii ce se mişca într-un du-te-vino necontenit. În scurt timp, extazul o absorbi şi uită complet de prezenţa lui. Îi contemplă unduirile coapselor, observând apoi cum obiectul sculptat dispare total în ea. Sânii îi atârnau ca nişte fructe coapte în timp ce se apleca pentru a împinge şi mai mult instrumentul. Când orgasmul o învălui, el cedă şi, răsturnând scaunul, începu să-şi descheie febril pantalonii. Nu

auzi zgomotul scaunului rostogolindu-se pe podea, nici rostogolirea nasturilor rupţi în graba sa – ştia doar că în câteva momente se va afunda în căldura ei.

Ridicând-o în braţe, o purtă de-a lungul coridorului spre dormitor, nepăsător la scâncetele orgasmului ei, perfect conştient însă de mirosul de transpiraţie sexuală a trupului ei, ca un animal care-şi târăşte femela în călduri.

O lăsă pe pat, îi scoase jucaria de lemn dintre picioare şi, urcându-se deasupra ei îmbrăcat, îşi ghidă erecţia către vaginul încins – singurul lucru care mai prezenta importanţă pentru el în univers. O va poseda acum, mai târziu, mereu, gândi el, pătrunzând-o cu o violenţă de necontrolat.

- Nu te mai juca cu mine! scrâşni el, împingându-se în ea din ce în ce mai puternic, căci nu ai nicio şansă!

- Am avut dreptate, nu te poţi controla, şopti ea, stând fără reacţie sub mişcările lui violente.

- Tu vorbeşti?

- Nu eu m-am năpustit asupra ta!

- Vrei să spui că nu-ţi doreai asta?

- Nu aşa, şopti ea.

- Sigur... şopti el, trâgând-o mai aproape, sfâşiind cu mâinile mătasea rochiei spre a-i descoperi vaginul. Ştiu cât de mult îţi place s-o faci!

Se opri pentru o clipă în ea pentru a o face să simtă întreaga lungime a penisului care o pătrundea, să aprecieze impresionanta dimensiune la justa valoare a ceea ce-i oferea el. Fiecare nerv aflat în contact cu tăria erecţiei lui îi exploda parcă, de plăcere.

"Nu", se gândea ea, "nu vreau să-i dau satisfacţie", simţind valurile frenetice ale orgasmului. Dar el, simţind-o, se mişcă delicat în interiorul ei, şi ceea ce era umed a devenit şi mai umed, ceea ce era fierbinte a devenit şi mai fierbinte, până când unduindu-se, a adus-o în pragul unui cutremur de extaz.

Ea îşi muşcă buzele, încercând să ignore plăcerea. Nu vroia să-l vadă jubilând.

- Nimeni nu mi se poate opune, şopti el, parcă ghicindu-i gândurile. Vrei să semnăm armistiţiul? spuse el, frecându-şi gura de a ei. Eu sunt de acord, dacă şi tu eşti...

Ei îi era imposibil să ignore pulsaţia dureroasă dintre picioare, şi realiză cât de puţin control avea asupra corpului ei, neputând evita explozivul extaz, în prezenţa lui. Iar el ştia asta.

- Bine... şopti ea. Desfrânat obraznic ce eşti!

Zâmbetul lui era neruşinat de răutăcios.

- Ne-am împăcat atunci, târfuliţa mea dragă!

- Ne-am cam pierdut raţiunea, murmură ea zâmbind discret.

- Total! fu el de acord.

Înainte de a fi săturaţi, sau satisfăcuţi, sau cel puţin împăcaţi pe moment în acea dimineaţa, rochia vişinie era complet distrusă – şifonată, sfâşiată, apoi abandonată pe covor.

- Tributul dragostei, spuse marchizul, ţinând o clipă rochia atârnând în mâna lui, înainte de a o lăsa să cadă pe un scaun.

- Tributul dezmăţului, rectifică Venus, cu o întindere uşoară, senzuală, privindu-l galeş printre colonadele patului.

- Cam acelaşi lucru, nu crezi?

- Nu mă întreba, nu mă pricep la acest subiect.

- Poate ar trebui să te învăţ câte ceva, spuse el, urcându-se lângă ea în pat.

- Acum?

- Când doreşti... răspunse el politicos de parcă ar fi invitat-o la o plimbare în parc.

- Încep să cred că soarta mi te-a scos în cale, îl privi ea pe sub gene.

- Foarte posibil...

- La ce te referi?

- La felul în care ne potrivim... şopti el, aplecându-se pentru a o săruta.

CAPITOLUL 13

- Vincenzo, poartă-te frumos, spuse Sarah alintându-se. Ştii că va trebui să mă căsătoresc în curând. Averea tatălui meu îmi permite să sper la orice bărbat din Londra.

Stătea întinsă lângă el, pe patul din mica şi sărăcăcioasa încăpere situată deasupra brutăriei, cu sprâncenele de un blond-cenuşiu apropiate într-o încruntare uşoară.

- Credeam că mă iubeşti, se răsti el, privind-o la rându-i încruntat şi prost-dispus.

- Bineînţeles că te iubesc, însă mă voi căsători cu marchizul de Redvers, pentru că este cel mai bogat şi mai vânat burlac, şi toate fetele-l doresc de bărbat.

- Îl voi provoca la duel! spuse acesta, prea tânăr sau prea naiv pentru a avea încredere într-o visătoare de teapa lui Sarah, care vedea lucrurile într-o lumină mai optimistă.

Părinţii ei nu îi spuseseră niciodată să se mărite cu cineva anume. Titlul lor nobiliar era recent căpătat, însă Sarah îşi făcuse o datorie din a ridica numele Palmer cât mai sus pe scara socială.

- Să nu faci asta! Pentru Dumnezeu, Vincenzo, îmi dai planurile peste cap, dacă te vei implica în viaţa mea.

- Sunt bun pentru a face dragoste cu tine, dar asta nu este destul pentru a te afişa cu mine, spuse înflăcăratul tânăr italian, supărat pe cutumele rigidei societăţi britanice.

- Bineînţeles, prostuţule, toată lumea ştie asta. Eşti un maestru al dansului, pentru Dumnezeu! (Vocea i se îndulci.) Hai, iubitule, sărută-mă şi nu te mai gândi la asta. (Aplecându-se, îi trecu braţul în jurul gâtului şi îi zâmbi.) Dar faptul că voi fi măritată nu înseamnă că nu ne vom mai vedea.

Vincenzo nu era de mult timp în Anglia, însă înţelesese rapid că viaţa aristocraţiei britanice semăna izbitor cu cea din Italia. Ştia că fidelitatea conjugală nu era un criteriu major într-o asemenea căsătorie. În general, după naşterea unui copil urmaş, femeia avea dreptul de a avea propriii amanţi.

- Dacă rămâi însărcinată cu mine?

- Nu voi rămâne.

- Şi dacă totuşi se va întâmpla?

- Atunci copilul tău va fi un foarte bogat Fitz-James.

- Nu va semăna cu marchizul.

- Haide, iubitule, lucrurile astea sunt total irelevane. Oricum nu voi rămâne însărcinată cu tine. Dacă nu ai mai vorbi, am găsi ceva mai plăcut de făcut. Observ că încă mai eşti interesat de joacă, şopti ea, atingându-i languros erecţia vizibilă.

- Ar trebui să te bat, *cara mia,* pentru că-mi eşti aşa de uşuratică, oftă el, simţind cum plăcerea îi inunda corpul.

- Nu am spus niciodată că *mi-ar displăcea,* iubitule, zâmbi ea sugestiv, lipindu-se de corpul lui fierbinte.

- Nu cred că te voi lăsa să te căsătoreşti cu el, şopti el, răsucindu-se iute şi ţintuind-o sub greutatea lui. Ce spui de asta?

- Cred că ar fi cazul să taci şi să faci dragoste cu mine. Trebuie să mă întorc acasă peste două ore.

- Vorbim mai târziu, atunci.

- Vincenzo... şopti ea, desfăcându-şi larg coapsele şi ridicându-şi pelvisul primitor. Nu mai vorbi.

El nu-i putu rezista. Ce alt bărbat aflat în locul lui ar fi putut?

♣ ♣ ♣

Toate discuţiile şi speculaţiile din următoarele două săptămâni se axau pe marele derby (№ V). Londra şi ţinuturile de provincie, barurile şi terasele din oraşe ca şi de la ţară, întreaga Anglie fremăta în aşteptarea marelui eveniment naţional. Microbul curselor de cai cuprinsese întreaga societate, indiferent de vârstă sau statut.

Întâlnirile de afaceri fuseseră reprogramate după marea zi de miercuri a săptămânii de la Epsom[8], iar Camera Comunelor îşi suspendase lucrările. Londra era pustie, locuitorii săi mutându-se pe dealurile sacre din Epsom.

Faptului că acest derby era mai important decât altele îi stăteau martore miile de pariuri făcute. Deşi majoritatea celor implicaţi nu văzuseră în viaţa lor o cursă pe viu, cunoşteau la perfecţie numele cailor, originea, performanţele, timpii de antrenamente sau chiar starea lor de sănătate şi temperamentul. În realitate, caii nu aparţineau stăpânilor, fiind mai degrabă o proprietate publică.

Jack şi Venus vizitaseră marţi grajdurile de la Lawley Mill, deşi caii marchizului nu participau la cursele din acea zi. Dar făcuseră acest lucru în strict secret, în ciuda invitaţiilor primite pentru a veni la Epsom preferând să rămână singuri, unul cu celălalt.

Venus nu mai adusese vorba despre plecarea ei imediat după derby, şi Jack păstra tăcerea în legătură cu acest subiect.

Cu ocazia evenimentului, camerista lui Venus îi adusese rochiile din Londra. Toaletele purtate la curse, spre deosebire de moda "de ţară" de la Castlereargh, erau adevărate bijuterii, şi Venus nu dorea să fie văzută în rochiile doamnei Prichett. Întotdeauna îmbrăcată de cei mai buni creatori de modă parizieni, Venus alese pentru această ocazie o rochie superbă din mătase, împodobită cu mărgele negre şi panglici de aceeaşi culoare.

Noua achiziţie a lui Jack, Fortune, era marele favorit al cursei de miercuri, şi o mulţime de pasionaţi îi întâmpinară cu urări de bun-venit. Jack le acceptă calm şi zâmbitor bunăvoinţa, înaintând greu prin mulţime din cauza celor care vroiau să-i vorbească.

- Eşti aproape la fel de celebru ca armăsarul tău, îi zâmbi Venus, în timp ce se apropiau de ţarcul în care Fortune dădea semne de nervozitate.

- Nu e vorba despre mine aici, spuse el. O mulţime de bani sunt băgaţi în această cursă. Aproape două sute de mii de lire, din câte mi-a spus prietenul meu de la agenţia de pariuri. Se pare că Fortune începe să simtă presiunea cursei, murmură el, privindu-şi armăsarul ce începuse să transpire de nerăbdare.

Salutându-şi jocheul şi antrenorul, marchizul schimbă câteva cuvinte cu ei, nimic însă important despre cursă, informaţii care ar fi putut fi auzite de mulţimea de pariori şi gură-cască de pe margine. Strategia cursei fusese deja stabilită în acea dimineaţă. Dacă Woods, jocheul marchizului, reuşea să evadeze pe un culoar favorabil din pluton, existau şanse ca el să câştige fără nicio problemă şi, de asemenea, dacă i se va lăsa frâul liber calului, pentru a galopa în voie.

Dimineaţă, cerul plumburiu dăduse semne că va picura în orice moment. Ploaia întârziase totuşi să apară în cursul zilei, iar rochia strălucitoare a lui Venus contrasta puternic cu vremea mohorâtă.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra frumuseţii sale izbitoare. Cei care erau deja la curent cu bârfele privind ultima cucerire a marchizului erau uimiţi să-i vadă încă împreună, după trei săptămâni de dispariţie. Era pentru prima oară când el manifesta un astfel de interes pentru o femeie.

Cu ocazia Marii Expoziţii, un mare număr de vizitatori străini rămăseseră până la data derby-ului, onorând această cursă. Puteau fi văzute personalităţi ca ducele şi ducesa de Nemours, Prinţul Henry al Olandei, ducele de Cambridge, Prinţul de Saxa-Weimar, lordul Waterford, lordul Worcester, lordul Stanley, lordul Eglinton, lordul Zetland, lordul Granville, lordul Glasgow şi lordul Enfield March, Sir J..Hawley, Sir W. Codrington, Sir H. Campbell, Sir R. Peel, Colonelul Peel. Cu toţii veniseră pentru acest eveniment.

Inclusiv lady Tallien şi întreaga familie Palmer.

Şi Trevor, de asemenea.

Ultimii doi cunoşteau perfect de bine neobişnuitul interes al marchizului pentru domnişoara Duras – şi fiecare, la rândul său, avea propriul plan pentru a-şi putea atinge infamul ţel.

♣ ♣ ♣

[8] Epsom = oraş în ţinutul Surrey, situat la 15 mile sud-vest de Londra, parte a comitatului Epson şi Ewell. Începând cu anul 1780, a fost gazda renumitului derby iniţiat de lordul Edward Smith-Stanley, al 12-1ea conte de Derby (1752-1834), şi are loc în luna iunie a fiecărui an, constând în 3 curse a câte 1,5 mile (2,4 krn), în fiecare dintre acestea alergând armăsari în vârstă de 3 ani, şi care poartă o greutate de 52,2 kg (126 uncii). Este considerată suprema victorie pentru un armăsar de rasă să câştige toate cele 3 curse consecutiv.

Împrejurimile cursei erau pline de spectatori. Pariurile erau încinse din cauza numărului record de cai – treizeci şi unu. Şi în ciuda faptului că existau favoriţi ce se detaşaseră în mod cât se poate de clar, cursa era considerată deschisă oricărui rezultat. Fortune se afla printre favoriţi, având şanse egale de a câştiga.

Semnalul de start se apropia pentru aceşti superbi armăsari de trei ani, antrenaţi în regim de viteză şi rezistenţă pentru a alerga o milă şi jumătate. Mulţi considerau aceşti pur-sânge ca fiind o ciudăţenie a naturii. Calul trebuie antrenat ori pentru viteză, ori pentru rezistenţă, nicidecum pentru ambele. Cu toate că cei mai buni jochei erau prezenţi aici, factorul imprevizibil putea surveni în orice moment, iar pariurile puteau fi date peste cap într-o asemenea întrecere dură.

Presiunea care atârna pe umerii lui Woods, jocheul lui Jack, era imensă. Calul său era antrenat la fel de bine ca al celorlalţi, însă poseda un avantaj în plus: nu fusese învins niciodată. Acest fapt îi indigna întotdeauna pe ceilalţi jochei, care se puteau alia împotriva sa pentru a nu-l lăsa să câştige, iar Woods ştia, bine asta. Existau chiar zvonuri despre o ofertă de zece mii de lire pentru a-l împiedica pe Fortune să câştige.

Ca de obicei, calul se liniştise în momentele de dinaintea startului. Când gărduleţele de start căzură, Woods trebui să-şi croiască literalmente drum, luptându-se pentru a se desprinde de pluton. Hernandez, calul lordului Enfield, preluă imediat conducerea, secondat de Fortune.

La Tattenham Corner, ordinea fu neschimbată, cei şapte-opt cai din frunte distanţându-se faţă de rest, în frunte cu Hernandez. Cursa luă apoi o turnură neprevăzută. Hernandez dădea semne de oboseală, clătinându-se, iar Woods, nevoit să-l depăşească, se trezi înconjurat în mijlocul celorlalţi cai care-l atacau pe exterior.

Zvonurile erau deci reale. Se coalizaseră împotriva lui. Nu putea însă decât să reziste, încercând să se distanţeze din nou de pluton. Înţelese totuşi că şansele i se micşoraseră vizibil, prins în grupul celorlalţi. Fortune va trebui să alerge ca vântul, dacă va putea evada. Ştia că puţini reuşiseră să câstige derby-ul, fără a conduce detaşat în panta de la Tattenham Corner şi, disperat, încercă să facă o breşă printre alergătorii care îl flancau. Fortune însă avu un moment de ezitare, dezechilibrându-se. Woods aproape se ridică în scări încercând şi reuşind să-l redreseze. Calul se avântă prin breşa formată, cu un imens curaj, trecând de pluton şi ajungându-i rapid din urma pe cei din frunte. Tribunele aproape explodară în momentul în care Fortune, accelerând vizibil, se apropia de poziţia fruntaşă a cursei. Dând frâu liber, Woods înţelese că nu îl mai putea struni. Cu urechile ciulite şi nările dilatate, calul alerga cu o viteză ameţitoare, ca o întruchipare a forţei, cu urechile ridicate, cu nările în vânt, plămânii şi puternicul său abdomen mişcându-se cu ritmul şi forţa unui tren expres.

Fortune câştigă cu aproape douăzeci de lungimi faţă de următorul clasat.

Uralele mulţimii de pe gazon atinseră un punct culminant, ajungând până la tribuna centrală şi la boxele cailor. Cel mai bun cal câştigase cea mai puternică întrecere a sezonului.

- Fortune mi-a adus o sumă frumuşică, spuse Venus cu faţa luminată de un zâmbet şi îmbujorată de ritmul frenetic al cursei în care strigase mai tot timpul.

- Amândurora ne-a adus, replică Jack, aplecându-se pentru a-i săruta obrajii trandafirii.

Se spunea mai târziu că marchizul câştigase în două minute şi cincizeci şi unu de secunde şaptezeci de mii de lire (№ VI).

- Vino acum, se ridică el grăbit, haide să-i felicităm pe Woods şi Fortune.

În ziua derby-ului, Epsom-ul semăna cu un uriaş picnic. Şi marchizul şi însoţitoarea sa trebuiră să lupte din greu cu umerii şi coatele spre a-şi face loc prin mulţimea care invadase pista.

- Bine lucrat, îl felicită Jack pe Woods pe un ton neutru. Date fiind circumstanţele, adăugă el cu precauţie.

- A fost o cursă cam dură astăzi, domnule.

- Tu şi Fortune v-aţi croit drum excelent.

- E un armăsar de clasă, domnule, un învingător, adaugă Woods cu mândrie. M-a solicitat serios şi pe mine, în cursă.

- Îţi plac provocările, nu? replică Jack zâmbind. Uite-i pe membrii Jockey-Clubului. Nu va mai dura mult, Fortune, spuse el, mângâindu-i gâtul lucios, în curând te voi duce departe de această nebunie.

- Şi pe mine, şopti Venus.

- În primul rând pe tine, o privi el, facându-i cu ochiul. Va trebui să sărbătorim diseară această victorie, adăugă el cu un ton insinuant.

- Singuri?

- Absolut!

- Atunci va trebui să fii nepoliticos cu mulţi dintre prietenii tăi, dădu ea din cap spre ocupanţii lojei regale, care îi făceau semne cu mâna.

- Priveşte şi învaţă, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Se purtă fermecător cu toţi demnitarii care veniră să îl felicite, manierele sale fiind ireproşabile, refuzând în acelaşi timp cu graţie invitaţiile prietenilor săi. Dacă doamnele protestară la auzul refuzului, bărbaţii se conformară, zâmbind complice. Niciunul nu ar fi avut chef de o ieşire în lume, cu o femeie ca delicioasa domnişoară Duras în braţe.

- Nu te voi invita la petrecerea noastră diseară, îi şopti Ned Darlington. Se pare că te distrezi mai bine decât noi toţi...

- Vizitează-mă la Londra săptămâna viitoare, îi răspunse acesta, înclinându-şi capul în semn de recunoştinţă.

O oră mai târziu trăsura îi ducea înapoi spre Lawley Mill.

Soarele ieşise dintre nori, scăldând câmpiile într-o strălucire caldă. Landoul se clătină alene pe drumul îngust de ţară, iar vizitiul fusese deja instruit să ignore sunetele râsetelor şi săruturilor din spate.

- Mă simt ameţită, deşi nu am băut nimic, chicoti Venus, acoperindu-şi jenată gura cu mâna. Scuză-mă, spuse ea, neputând să se abţină şi chicotind din nou.

- Eşti probabil ameţită de victorie, zâmbi Jack, fericit de a o vedea în braţele lui, dispus să-i tolereze chicotelile în acea după-amiază.

- Crezi? îl privi ea, arcuindu-şi întrebător o sprânceană. Sunt sigură că starea mea de bucurie e cauzată de prezenţa ta.

- Mă declar vinovat, zâmbi el.

- Eşti vinovat pentru toate. Absolut pentru toate, adăugă ea, scoţând limba la el.

- Nici chiar aşa, izbucni el în râs, am o reputaţie de apărat.

- Sper să ţi-o menţii diseară, şopti ea.

- Nu văd nicio problemă, *mademoiselle,* replică el pe un ton curtenitor. Spune-mi acum ce doreşti să mănânci diseară, continuă, încercând să canalizeze discuţia spre un subiect mai puţin fierbinte, cu tentaţia aflată prea aproape de el.

- Tu decizi, eu *înghit* orice, îl tachină ea, pusă pe şotii.

- *Orice?* ridică Jack din sprâncene aruncând o privire spre vizitiu.

- Poartă-te frumos, îl plesni ea în joacă, privindu-l provocator.

- Acum?

Ea încuviinţă, privind sugestiv spre vizitiul aflat la jumătate de metru distanţă.

- Şi după aceea? şopti el atingându-i urechea cu buzele.

- După aceea nu mai avem nevoie de maniere, murmură ea, zâmbindu-i atât de aproape, încât putu să-i simtă gustul buzelor.

- Mână mai repede, Sam! îşi scoase el deodată capul pe fereastră.

Şi în timp ce caii o luau la galop, el dezbătea delicioasele merite ale obsesiei sexuale.

CAPITOLUL 14

Trecuse de ora zece când un ciocănit în uşa dormitorului îi făcu să-şi întrerupă plăcuta activitate.

- Cred că a murit cineva, spuse Jack mirat, retrăgându-se din îmbrăţişarea ei şi privind spre uşă.

Servitorii n-ar fi îndrăznit în ruptul capului să-l deranjeze fără un motiv întemeiat.

- Ce este? strigă el, sărutând-o apoi uşor pe obraz.

- Un mesaj urgent din partea baronului Darlington.

Sărind din pat, se apropie de uşă, deschizând-o numai puţin, pentru ca Venus să nu fie văzută.

- Ar fi bine să fie ceva important, îl privi Jack încruntat,

- Servitorul de la hanul din Sutton a insistat să vă trezesc, răspunse majordomul înlemnit, conştient că nimeni nu putea supravieţui furiei marchizului, şi-i întinse un plic.

- Bine, lasă, nu ai nicio vină, spuse Jack morocănos şi, rupând plicul sigilat, extrase o foaie de hârtie. Din câte îl cunosc pe Ned, acum e ameţit şi vrea să...

O înjurătură cumplită îi scăpă printre dinţi. Biletul nu era de la Ned, ci de la Charles Burnham. Ned fusese grav rănit într-un duel.

- Pregăteşte-mi calul, spuse el imediat. Cobor în cinci minute.

Închizând uşa, se întoarse grăbit în cameră, îndreptându-se cu paşi lungi spre garderobă.

- Ned a fost grav rănit, explică el brusc. Mă întorc cât de repede pot.

Sărind din pat, Venus îl urmă în mica încăpere lambrisată.

- Ia-mă şi pe mine, îl rugă ea, am experienţă în îngrijirea bolnavilor.

Jack protestă dând energic din cap.

- Este la hanul din Sutton, în mijlocul unei orgii, fără îndoială. Cred că lucrurile au scăpat de sub control acolo, şi nu-i de mirare, cu temperamentul lui Ned. Burnham nu a dat prea multe detalii, dar sunt sigur că nu e locul potrivit pentru o doamnă.

- Am mai avut de-a face cu răni de gloanţe. Aş putea să te ajut.

- Nu! spuse el, trăgându-şi o pereche de pantaloni kaki în carouri.Voi găsi un doctor.

- Puţin probabil. Gândeşte-te că este destul de târziu şi că duelurile sunt interzise prin lege. Nu sunt o puştoaică răsfăţată care leşină la vederea sângelui, spuse ea, îndreptându-se spre şifonierul în care ţinea rochiile. Lucrez în fiecare zi cot la cot cu doctorii în spitalul meu.

- Nu aş vrea să te expun scandalului, se împotrivi el, trăgându-şi cizmele de călărie.

- Cam târziu te gândeşti la aşa ceva, după două săptămâni petrecute cu tine la ţară.

El înjură, vizibil descumpănit.

- Ar putea fi mult zgomot acolo. Te rog, iubito, aş prefera să nu vii, îi spuse încruntându-se.

Observă, încruntându-se, cum deja îşi încheia nasturii fustei de călărie.

- Dacă Ned are nevoie de îngrijiri?...

Jack zăbovi un moment, indecis, apoi înşfăcându-şi cămaşa şi haina, deschise uşa.

- Aştept cinci minute, mormăi el, după care plec.

În trei minute, ea cobora scările în salturi, zâmbind la vederea calului ei înşeuat, lângă armăsarul favorit al lui Jack.

Servitorii îi ascultau cu atenţie ordinele. Jack plănuia să-l aducă pe Ned la Lawley Mill într-o trăsură special amenajată.

Valetul o ajută să urce în şa, în timp ce Jack dădea ultimele instrucţiuni.

- Să ţii pasul cu mine, mârâi el, încălecând. Nu mă face să te aştept.

Privirea îi era însă apreciativă.

♣ ♣ ♣

Hanul era plin până la refuz de o mulţime veselă, care nu părea să dea prea mare importanţă duelului. Ştiind însă că duelul era interzis şi, deci, era necesar să se păstreze secretul asupra unui asemenea fapt, Jack se aştepta ca nimeni să nu ştie despre asta. Urcând împreună cu Venus la etaj, căută din priviri camera cu numărul douăzeci şi trei, indicată de Burnham în scrisoare. Apoi ducând-o pe Venus într-o nişă, o aşeză pe un scaun.

- Aşteaptă-mă puţin aici, spuse el, încercând să păstreze o voce detaşată, în ciuda teribilei îngrijorări pentru prietenul lui din copilărie. Ar putea fi nişte tipi destul de dubioşi acolo. Voi veni după tine, dacă lucrurile sunt liniştite.

Deşi supunerea nu era punctul ei forte, de această dată cedă, înţelegând că putea evita o situaţie neplăcută.

- Te voi aştepta aici, atunci. Cheamă-mă, dacă voi putea fi de ajutor.

El plecă aproape imediat, năpustindu-se pe holul slab luminat, în căutarea camerei lui Ned. O linişte stranie învelea camera şi, pentru o secundă, se temu că ajunse prea târziu. Murise oare Ned? Respirând adânc, răsuci clanţa uşii şi o deschise.

Camera era goală, deşi pe un scaun recunoscu haina de un verde strălucitor şi vesta brodată a lui Ned. Mirat, se apropie pentru a studia starea veşmintelor. Se întâmpla, foarte rar într-un duel ca adversarul să tragă mai

jos de mijloc. Ridicând vesta galbenă de mătase, o privi căutând urme de glonţ, fără a găsi însă. Nici haina nu prezenta urme ale unui posibil duel, şi posibilitatea unei farse, puse la cale de Ned, îi încolţi în minte.

Zgomotul unei uşi deschizându-se îi întrerupse gândurile, şi Jack se întoarse pentru a-l certa pe prietenul care-l târâse noaptea din pat pentru o goană nebună prin oraş. Încremeni însă la vederea lui Sarah Palmer intrând printr-o uşă laterală în dormitor. Complet goală. Zâmbind.

Şi realiză dintr-o dată pericolul capcanei în care intrase. Fără un cuvânt, se întoarse pentru a părăsi scena, şi ajunsese la câţiva centimetri de uşă, când o voce bărbătească răguşită îl întrerupse:

- Ce dracului se întâmplă aici?

Continuă să înainteze, sentimentul ambuscadei fiind atât de puternic încât îi dădea fiori pe şira spinării.

- Nu mişca, ticălosule, altfel te împuşc.

Grohăitul ameninţător fu acompaniat de zgomotul metalic al declicului cocoşului unui pistol ce reverberă în tăcerea din cameră. Chiar şi aşa, Jack dezbătu posibilitatea şanselor de a fi nimerit într-o cameră întunecată, când deodată uşa se dechise şi Bella apăru în faţa lui, cu un mic pistol cu plăsele de sidef în mână. Ştia că l-ar fi împuşcat fără niciun fel de remuşcare – şi se opri, cu ochii arzându-i de furie. Vocea, în schimb, îi era de gheaţă:

- Să te mai întreb ce doreşti?

- Nu e nevoie să risipim cuvintele. Ştii foarte bine ce doresc. Întoarce-te, sau voi fi nevoită să-ţi găuresc corpul ăsta superb, murmură ea în şoaptă.

- Nu vei scăpa cu asta!

- Ba da, dragule, atunci când am atâţia martori, replică Bella cu o voce dulceagă. Întoarce-te şi convinge-te.

Întorcând capul, el numără cinci oameni. Trei dintre ei erau, probabil, servitori plătiţi pentru a spune orice într-o instanţă de judecată. Ceilalţi doi, părinţii lui Sarah, se încruntau la el cu o furie perfect regizată pentru acest teatru de prost gust, gândi el. Tânăra lor fiică îşi acoperea goliciunea cu o rochie, fără a părea prea jenată de situaţie.

- Şi eu pot plăti martori, şuieră el cu o voce de gheaţă.

- Fiica noastră îţi poartă copilul, spuse mama lui Sarah cu o voce plângăreaţă. Eşti obligat să-ţi faci datoria faţă de ea.

- Nu este copilul meu.

- Ea spune că e al tău, izbucni baronul Palmer, dar se înfrână amintindu-şi că trebuie să afişeze un aer aristocratic.

- Atunci minte, spuse el, şi întorcându-se spre Sarah, o măsură cu o privire de gheaţă. Nu eşti genul meu.

- Tu eşti însă, dragul meu Jack, iar copilul tău o va dovedi, spuse aceasta, înţelegând clar că averea şi titlul marchizului necesitau o luptă grea – Bella nu trebuise să-i explice de două ori.

- Atunci dovedeşte-o!

Cuvintele sunau dispreţuitor, mascând furia abia înfrânată a marchizului.

- Nu va trebui, interveni Palmer, instanţa ne va da dreptate în baza declaraţiilor acestor martori. Mai avem şi alţii, Sarah mi-a spus că aţi fost văzuţi deseori împreună.

- Aţi terminat?

Vocea lordului Redvers era perfect calmă – liniştea dinaintea furtunii.

- Avocatul meu vă va contacta la Londra privind condiţiile căsătoriei.

- Atunci scuzaţi-mă, mi-aţi întrerupt planurile acestei seri, spuse marchizul, cu o eleganţă ce trăda cele douăzeci de generaţii de nobili ale familiei sale.

- Să nu crezi că sângele tău albastru te va scăpa de asta, Redvers, izbucni lordul Palmer, atins de tonul său dispreţuitor. Voi câştiga, te avertizez!

- Strămoşii mei nu au nimic de a face cu asta, Palmer! Pot lupta la fel de murdar ca şi tine. Cum crezi că au ajuns acolo unde sunt astăzi?

- Trăgându-i-o regelui, pufni acesta.

- Şi nu numai lui. Nu uita asta, atunci când devii prea lacom, Palmer!

Trecând pe lângă Bella, părăsi camera furios şi plin de ură, dornic să-şi verse năduful pe cineva.

- A fost o păcăleală, îi spuse el brusc lui Venus, atunci când o regăsi. Ned nu era aici. Hai să mergem, adăugă el cu o uşoară oboseală, înţelegând că această farsă grotescă în care fusese atras era preludiul unor mari probleme.

- Îmi pare rău. Cel puţin Ned e bine, spuse ea, încercând să-i liniştească furia ce i se citea pe figură.

- Aşa este, spuse el, forţându-se să zâmbească. Şi în cincisprezece minute vom fi acasă.

- Aerul nopţii e foarte plăcut.

- Eşti mult prea înţelegătoare, chicoti el luând-o de mână. Hai să plecăm dracului de aici!

Nu ajunseră bine la scări, când vocea maliţioasă a Bellei străbătu holul.

- Nu uita să-ţi contactezi avocatul în legătură cu aranjamentele premergătoare căsătoriei. Noapte bună, iubitule!

Privirea lui Venus îl fixă pe Jack înainte de a se întoarce. Distanţa şi întunericul reuşeau să camufleze personajul, însă tonul era mult prea familiar pentru a nu o recunoaşte pe lady Tallien.

- Nu-i răspunde, şuieră Jack, luându-i mâna şi ghidând-o pe scări.

- Nu aveam nicio intenţie să vorbesc cu ea, replică Venus, elberându-şi mâna din strânsoarea lui şi începând să coboare.

- E o ticăloasă, spuse el cu amărăciune, urmând-o. La fel ca toţi din această familie.

- Sunt sigură că nu este treaba mea

Vocea lui Venus era intenţionat calmă.

- Sau a mea, mormăi el. Naiba să-i ia pe toţi!

- Se pare că există o dispută legată de căsătoria ta.

- Se poate spune şi aşa, replică el nervos. Deşi mă va costa o avere pentru a-i cumpăra.

- De ce va trebui să-i cumperi? Lasă, nu vreau să-mi spui, se întrerupse ea brusc. Zău, chiar nu vreau să ştiu nimic.

- Iar eu nici nu vreau să mă gândesc la asta. Avocaţii mei vor descurca acest hăţiş de minciuni.

Venus fu de un calm remarcabil în timpul drumului către casă, iar Jack se stăpâni, enervat că va trebui să o liniştească pentru un lucru de care nu era vinovat.

- Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, i-o tăie scurt, atunci când el începu să-şi exprime planurile de răzbunare la adresa Palmer-ilor, odată ajunşi la Lawley Mill. Derby-ul s-a încheiat, şi oricum trebuie să plec la Paris, continuă Venus, zâmbind.

Zâmbetul însă nu-i era sincer, ci mai degrabă unul formal, de genul celui pe care îl foloseşti în societate, când vrei să te scuzi.

- Nu vreau să pleci.

- Nu aveam de gând să rămân prea mult timp. Ştiai asta.

- Nu trebuie să pleci chiar acum.

- Ar fi bine să evit oameni ca lady Tallien. Dacă tu ai legături cu ea, eu nu sunt obligată să o suport, suspină ea.

- Nu o vei mai vedea, îţi promit.

- *Trebuie* să mă întorc acasă, Jack. Poţi veni să mă vizitezi la Paris.

- Chiar vrei să pleci?

- Am o mulţime de responsabilităţi acasă, oameni care depind de mine precum şi o organizaţie caritabilă care necesită fonduri uriaşe. Am muncit din greu atâţia ani pentru a-i ajuta pe cei cu o soartă nefericită. Am lipsit deja prea mult.

- E din cauza Bellei, nu?

- Sincer, nu. Deşi Bella, aducându-mi aminte de stilul tău *colorat* de viaţă, m-a trezit la realitate.

- Cum pot să fac să te răzgândeşti?

- Nu vreau să faci nimic, Jack. Amândoi ştim că această distracţie trebuie să aibă un sfârşit.

- Distracţie?!

O inflexiune uşor ameninţătoare se strecurase în vocea lui.

- Doar nu vrei să pretinzi că esti implicat sentimental.

Ştia că nu putea să-şi permită să se lase pradă fanteziei. Realistă până la Dumnezeu, obiectivitatea fusese întotdeauna punctul ei forte.

- Nu ştiu ce simt, declară el brusc, ceea ce n-o ajuta cu nimic în clarificarea propriilor sentimente.

- Atunci îţi spun eu. Nu vrei să te căsătoreşti. Eu, la fel. Avem amândoi o viaţă plină de foarte multe ocupaţii. Iar această aventură a fost cea mai plăcută şi mai arzătoare a vieţii noastre. Nu te mai strâmba atât, dragul meu. Ştii că nu eşti dispus să-mi oferi mai mult.

- Şi dacă doresc să fiu egoist? suspină el.

- Dar eu sunt la fel de egoistă!

- Putem atunci negocia o întârziere a plecării tale?

- Poate, zâmbi ea.

- Încă două săptămâni.

- Două zile.

- Zece zile.

- Patru.

- Şase, cu promisiunea de a nu-i mai vedea niciodată pe cei din familia Palmer.

- Cinci – cu condiţia să nu ne întoarcem la Londra decât în ziua îmbarcării mele. Lady Tallien părea prea sigură pe ea, cu toată protecţia ta.

- Bine, se strâmbă el la acurateţea observaţiei ei. Adjudecat. Rămânem la ţară.

CAPITOLUL 15

Ploaia care ameninţa să cadă încă de ieri, izbucni în sfârşit, iar Jack şi Venus nu se aventurară afară din casă în acea zi. Dureros de conştienţi de sfârşitul vacanţei lor, stăteau în dormitor, ieşind doar seara pe terasă pentru a sta de vorbă, la un pahar de coniac. Ziua următoare însă, trebuiră să iasă în lume la o cursă celebră a sezonului, de la Oak, în care Fortune era înscris.

Ajunseră târziu pe pistă, şi dorind să evite orice contact, după ce-l felicitară pe Fortune pentru victorie plecară imediat, lăsându-l pe jocheul lui Jack să primească premiul. Timpul era mult prea preţios pentru a irosi vreo secundă şi, cum niciunul nu vroia să se gândească cât de greu vor suporta momentul despărţirii, preferau să stea deoparte de orice contact cu lumea.

Nevoia disperată de singurătate îl împinse pe Jack să-şi expedieze până şi vizitiul, astfel că mâna singur mica trăsură, întorcându-se la Lawley Mill. Nu aveau poftă de vorbă, fiind cuprinşi de un sentiment ciudat de claustrofobie, lumea părând să se sfârşească odată cu despărţirea, lor. Singurele zgomote erau copitele calului pe drumul de ţară şi foşnetul lin al pădurii.

Printre acestea, se auzi la un moment dat un sunet ciudat, iar calul îşi ciuli deodată urechile. Jack simţi un semnal de alarmă declanşându-i-se în creier.

- Apleacă-te, strigă el, privind în direcţia sunetului.

Zgomotul unei puşti detună prin liniştea pădurii. Venus se lipi de podeaua trăsurii.

- Rămâi culcată! spuse Jack, dând bice calului pentru a se îndepărta rapid şi privind scrutător înainte, nefiind sigur dacă pe drumul din faţa sa nu-i pândesc alţi atacatori.

"Cine ar vrea să o omoare pe Venus?" se întrebă el, chinuindu-se să înţeleagă."

Glonţul, făcuse o gaură în scaunul trăsurii, exact în locul unde stătuse ea.

Nu încetini până când nu ajunseră la Lawley Mill. Îngrijorat, dădu ordin ca porţile să fie încuiate şi baricadate în urma lor. Ducând-o pe Venus în casă, o instală într-o cameră cu faţa spre o grădină mărginită de un zid înalt şi aranjă ca o mică trupă înarmată să patruleze pe întregul domeniu.

Aflată încă în stare de şoc, Venus auzea ca prin ceaţă ordinele lui Jack. Deşi petrecuse mult timp în locuri, îndepărtate şi ştia foarte bine care sunt riscurile de a fi împuşcată, i se părea imposibil să fie atacată în decorul pastoral al Angliei, la ţară, la câteva mile de pista aglomerată de curse de la Epsom. Oricât s-ar fi gândit, nu putea găsi pe nimeni care să-i dorească moartea.

Jack îl văzuse destul de clar pe cel din spatele puştii şi, singuri fiind, o întrebă pe Venus despre duşmanii săi.

- Nu mă pot gândi la nimeni, răspunse ea. Nu crezi că glonţul te viza pe tine? Sau poate a fost cineva la vânătoare.

- Posibil, răspunse el evaziv, aşezându-se lângă ea pe sofa şi luându-i mâna într-a sa.

Văzuse însă bine ţeava puştii rezemată ferm de o creangă. Bărbatul înalt pe care îl zărise printre tufişuri avusese un afet[9] solid pentru armă şi destul timp pentru a ţinti. În ceea ce priveşte vânătoarea, singurele specii din acest district, atât de populat, erau vulpea şi ierunca[10], niciuna nefiind aflată la acelaşi nivel cu un scaun de trăsură.

- În aceste condiţii, ar fi mai înţelept să plecăm mai devreme la Londra.

- De ce nu mergem direct la Dover?

- E perfect, dacă doreşti, însă nu mă poţi părăsi încă, spuse el, strângându-i mâna. Ne-au mai rămas trei zile.

- Eşti foarte insistent, râse ea. De ce să nu rămânem atunci la bordul vasului meu? E mai în siguranţă acolo.

- Oamenii mei scotocesc tot ţinutul pentru a afla informaţii. Străinii sunt imediat recunoscuţi la ţară. Cineva tot trebuie să-l fi văzut pe cel care a tras în noi. Între timp, îţi sugerez să rămâi în casă şi să plecăm spre Dover odată cu lăsarea întunericului.

- Ar fi putut fi un accident?

- Cine ştie? ridică el din umeri. (Recenta înscenare a familiei Palmer, care-i vânau titlul şi averea, îi aduseseră aminte de cât de periculoasă poate fi lăcomia.) Dar de ce sa riscăm?

- Sunt de acord. Ce vom face însă până diseară? şopti ea zâmbind slab.

- Nu te poţi sătura, nu? se întoarse el cu un surâs leneş, simţind perspective mai plăcute plutind în aer.

- De tine, nu!

- Din această cauză, cred, te ador!

Întinsă pe canapeaua special făcută pentru dimensiunile unui bărbat, părea fragilă şi palidă, cu păru-i cenuşiu strălucind în umbrele camerei lambrisate.

- Arăţi încântător, spuse el.

Într-o poziţie languroasă, cu capul rezemat de catifeaua cafenie a tapiţeriei, singura mişcare era doar cea a genelor ei lungi ce i se zbăteau ca aripile unor fluturi – până când mâna îi coborî pentru a-şi ridica încet fusta indigo de mătase până deasupra genunchilor.

- De ce nu încui uşa? şopti ea, alunecând uşor pentru a se sprijini de braţul canapelei şi desfăcându-şi larg coapsele.

- Cu plăcere, replică el, ridicându-se grăbit. Deşi mi-ar plăcea să te încui *pe tine* undeva.

- Nu poţi, spuse ea zâmbind şi mişcându-şi ca un copil buza de jos.

- Mai vedem noi, o privi el.

- Dacă vei face asta, tatăl şi fratele meu vor veni să mă salveze.

El încuie uşa şi se sprijini de ea cu spatele, privind-o adânc.

- Asta dacă vor putea să te găsească.

♣ ♣ ♣

- Cum adică nu ai nimerit-o? Cum ai reuşit să nu o nimereşti? Erau probabil singurii oameni care treceau pe acel drum de ţară!

Furia aproape îl sufoca pe Trevor Mitchell. Faţa îi era purpurie, iar mărul lui Adam îi urca şi cobora din cauza ţipetelor, ca o marionetă trasă de păpuşar.

- Blestematul de Redvers m-a văzut şi a ferit-o! izbucni solidul bărbat care de obicei nu-şi rata ţinta, acesta fiind şi motivul datorită căruia un prieten din dubiosul anturaj al lui Trevor i-l recomandase.

Nu părea atât de supărat şi nici nu avea de gând să-şi exprime părerea de rău. Cu o expresie impasibilă, stătea aşezat la o masă ferită a hanului de ţară, strângând o halbă în pumnul său puternic.

- Atunci va trebui, să mai încerci odată, la naiba! Te-am plătit pentru a o ucide!

---

[9] Afet = Suport pe care se fixează ţeava la unele arme de foc.

[10] Ierunca = Pasăre de talia unei ciori, cu moţ pe cap şi cu penaj roşiatic punctat, vânată pentru carnea ei gustoasă.

- Ţi-am spus că m-a văzut. Găseşte pe altcineva. Nu vreau să-l mai întâlnesc încă o dată. Omul e foarte periculos, e printre cei mai buni ţintaşi din Anglia. Berty Wells te poate ajuta, are disperată nevoie de bani.

- Vrei să spui că te retragi? Cine naiba te crezi?

- Mă cred un tip care te poate bate până te lasă lat şi apoi îţi aruncă hoitul unde nimeni nu-l va găsi. Ai ceva de comentat? spuse el, golind halba şi ridicându-se ameninţător în picioare.

Trevor părea să se micşoreze pe scaun, tremurând în tăcere.

- Noapte bună, prietene, spuse bărbatul, tragându-şi şapca pe ochi.

- Spune-i lui Berty... (Trevor făcu o pauză pentru a-şi drege gâtul uscat.) Spune-i să mă caute în Londra.

Trevor primi o încuviin ţare tăcută din cap şi uşa se închise în urma asasinului plătit.

♣ ♣ ♣

A doua zi în, Londra, alţi oameni, ce aveau aceleaşi scopuri – banii lui Jack – discutau aprins. Palmer şi avocatul său conturau deja contractul marital care, în viziunea primului, îi va servi drept unealtă a răzbunării sale. Împreună cu lady Palmer, Bella făcea cam aceleaşi lucruri, aplecată asupra unei cești de ceai, în timp ce mult mai "înţeleapta" Sarah stătea întinsă lângă iubitul ei Vincenzo, savurând urmările unui orgasm.

- Cu ce mi-ar sta mai bine în păr, cu flori de portocal sau de trandafir? întrebă aeriană Sarah, strâmbând gânditoare din nas. Dar crezi că ar fi bine să-i punem pe lordul şi lady Balliol în capul mesei, la banchetul de nuntă? Of, iubitule, nu-ţi poţi închipui cât de obositoare este această afacere...

- Îmi înfigi un pumnal în inimă, *cara mia,* mormăi dojenitor partenerul ei.

- Te voi angaja doar pentru mine, îi promise Sarah. Nu va mai trebui să lucrezi pentru toţi acei parveniţi şi fiicele lor grase şi urâte.

- Soţul tău nu-mi va permite.

Rănit de nunta ei iminentă, Vincenzo părea nervos şi agitat.

- Marchizul va face tot ce-i va spune tatăl meu. Nu l-am mai văzut niciodata pe *papa* atât de furios.

- De ce? întrebă acesta ridicându-i bărbia şi privind-o în ochi, pătrunzător. (Tânăr, însă deloc naiv, învăţase cum să se descurce singur prin lume.) De ce l-ar asculta marchizul Redvers pe tatăl tău?

- Îl ascultă, şi gata, Vincenzo. Şi nu mă mai privi aşa. Căsătoria va conveni tuturor, inclusiv ţie. Nu-ţi doreşti un apartament drăguţ, numai al tău? Nu vrei să nu mai fii nevoit să predai lecţii de dans puştoaicelor prostuţe? Voi avea grijă de tine. Bella spune că nu-i nimic în neregulă să am propriul meu amant.

- Tot nu mi-ai spus de ce lordul Redvers – care nu ascultă de nimeni şi de nimic – l-ar asculta pe tatăl tău, care nu este decât un baron al berii.

Vocea sa căpătase tonul unui inchizitor.

- Ce necioplit eşti! spuse ea bosumflată, rostogolindu-se de lângă el şi rezemându-se pe nişte perne.

- E din cauza copilului? spuse el cu o voce rece.

- De unde ştii? se înroşi ea, făcând ochii mari.

- Nu ai mai avut ciclu de câteva luni, *cara mia,* spuse el fixându-i burta cu privirea.

- Atunci de ce mai întrebi dacă ştii deja?

- Nu eram sigur de ce anume i-ai spus tatălui tău sau, mai exact, de ce i-a spus el marchizului.

- Nu cred că este treaba ta, se bosumflă ea şi mai tare.

- Înainte de a fi amantul sau profesorul tău de dans, sunt bărbat, *cara mia.* Aşa că-mi pasă de copilul meu.

- Nu e copilul tău!

- Atunci al cui este, dacă în urmă cu puţin timp erai virgină? Sau ai de gând să mă minţi şi în legătură cu asta?

Ochii lui întunecaţi o pătrundeau ca nişte lame.

- Ştii foarte bine că nu mă pot căsători cu tine, iubitule, spuse ea linguşitor, mângâindu-i obrazul. Nu ţi-ar plăcea ca fiul tău să se nască purtând un titlu nobiliar?

- Tatăl tău are acest titlu, şi familia mea este destul de acceptabilă ca poziţie pentru un baron al berii. Tatăl meu a fost doctorul curţii guvernatorului austriac din Verona.

- Nu-mi pasă de asta.

Enervată de încăpăţânarea amantului său, ea se încruntă la el.

- *Papa* mi-a spus că-l va obliga să se căsătorească cu mine, iar eu îmi doresc să fiu marchiză. Nu înţeleg cum poţi fi atât de egoist, încât să încerci să mă faci să mă răzgândesc.

- Chiar dacă nu îl iubeşti?

- Vincenzo, te rog, îl admonestă ea fluturându-şi genele. Aranjamentele sociale şi dragostea nu merg deloc mână în mână. De asta voi avea nevoie de tine, adăugă ea, zâmbind. Vom avea tot timpul din lume pentru a ne iubi.

- Cred că supraestimezi toleranţa marchizului.

- Cui îi pasă? Bella mi-a spus că ea mă poate învăţa cum să manipulez un soţ.

- S-a găsit cine să te înveţe. Soţul ei îi cheltuie puţinii banii pe pariuri.

- Soţul meu nu va face aşa, deoarece el are mai mulţi bani decât oricine în Anglia. Ascultă, nu mai vreau să ne certăm în legătură cu asta! Dacă nu mă iubeşti, spune-mi, şi gata!

- Ştii că nu e adevărat, *cara mia,* însă oricum ai lua-o, părinţii tăi te pun să-ţi sacrifici viaţa.

- Nu e un sacrificiu! Voi locui într-o casă mare din Londra, cu propria mea trăsură şi proprietăţi în toată ţara! Să nu îndrăzneşti să încerci să mă faci să mă simt prost pentru că îmi doresc să mă căsătoresc cu un om bogat.

Vincenzo amuţi.

- Şi să nu crezi că mă impresionezi cu mutra asta tristă, indiferent cât de bine ai arăta.

- Nu te-ai gândit că nu voi mai dori să fiu amantul tău după căsătorie?

- Bineînţeles că vei dori.

- Eşti sigură?

- Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti, Vincenzo!

- Probabil că voi găsi o altă tânără doamnă, fără gânduri de îmbogăţire.

- Nu vreau să mă îmbogăţesc de una singură! Faci să pară totul atât de vulgar...

- Păi este vulgar!

- Te-ai gândit că nu sunt singura fată care doreşte această căsătorie?

- Nu eşti corectă! (Tânărul sări din pat, străbătând cu paşi lungi covorul ponosit al dormitorului.) Mă duc să mă plimb.

Şi, ridicându-şi pantalonii de pe scaun, dădu să se îmbrace.

- Ba nu te duci nicăieri! Îţi interzic! Vincenzo!!

- Îţi doresc o căsnicie fericită cu bogatul tău soţ!

Trăgându-şi o pereche de pantofi în picioare, Vincenzo înşfăcă nervos cămaşa de pe podea, acolo unde fusese aruncată în graba întâlnirii de mai devreme. Se îndrepta deja spre uşă, când auzi zgomotul paşilor care-l urmăreau. Ezită, cu mâna pe clanţă – şi două braţe îl cuprinseră pe după gât, iar un trup fierbinte şi nud se lipi de al lui.

Şi furia lui Vincenzo se topi într-un sărut adânc.

♣ ♣ ♣

Întâlnirea cu avocatul nu decurgea prea bine pentru Palmer. Obişnuit să comande o uriaşă afacere, baronul se aştepta ca totul să fie o simplă formalitate şi el să dicteze termenii contractului prenupţial. Descoperi însă că se înşelase, şansele ca marchizul să fie constrâns fiind nu doar puţine, ci chiar imposibile.

- Chiar şi audiind martorii, s-ar putea ca judecătorul să nu fie de acord cu punctul dumneavoastră de vedere, domnul meu, îi repetă avocatul pentru a zecea oară în acea zi, încercând să-l convingă pe bogatul său client de faptul că vechii nobili aveau întotdeauna mai mare influenţă decât noii îmbogăţiţi.

- Dar ticălosul de Redevers mi-a necinstit fata, lua-l-ar dracul! izbucni acesta.

- El va contesta acest lucru. Cum să vă spun, din câte se aude, marchizul este un om total imprevizibil. Un bărbat cu banii şi numele lui poate aduce în instanţă acelaşi număr de martori, sau chiar mai mulţi decât ai dumneavoastră. Şi fiţi sigur că o va face!

- Spuneţi-mi, judecătorul acestui caz se confruntă cu *lipsuri* financiare?

- Ce vreţi să insinuaţi? spuse avocatul, compunându-şi cea mai solemnă mină.

Deşi acceptase de multe ori banii lui Palmer fără prea multe scrupule, avea un cui împotriva celor care credeau că banii puteau cumpăra orice.

- Ce ați auzit! i-o trânti Palmer fără politețe. Este judecătorul acestui caz într-un impas financiar sau – să o spunem de-a dreptul – este cumva lacom de bani?

- Nu am de unde să ştiu asta, domnule.

- Atunci ar fi bine să afli! Astfel, marchizul de Redvers nu mă va mai privi de la o asemenea distanţă!

- Aroganţa marchizului i-a deranjat pe mulţi, dacă asta vă consolează cu ceva.

- Singura mea consolare, Symington, ar fi dacă mi-aş vedea fiica marchiză de Redvers. Ai grijă ca totul să meargă bine. Nu mă interesează cât costă.

- Nu vă pot garanta nimic, cu un bărbat de o asemenea forţă şi aroganţă, domnul meu.

- Dacă nu eşti în stare, spune-mi acum, voi găsi pe altcineva.

George Symington îşi cunoştea foarte bine limitele. Nu avea nevoie de nimeni să-i recunoască valoarea, şi oricum ştia că era cotat ca unul dintre cei mai buni avocaţi din Londra.

- Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, domnul meu, însă dacă hotărâţi că puteţi găsi pe altcineva mai bun decât mine pentru acest proces dubios, nu ezitaţi să-mi spuneţi! i-o întoarse el calm.

- Foarte bine atunci, George, se domoli el, ştiindu-i foarte bine valoarea, unul din factorii care-l convinseseră că Symington ar fi cel mai bun pentru asta. Fă cum ştii mai bine, şi câştigul dumitale va fi în proporţie egală cu succesul nostru.

- Sper că vom câştiga, însă vă previn, domnule, că Redvers va fi un adversar foarte periculos.

♣ ♣ ♣

În drum spre Dover, Jack se opri pentru foarte puţin timp în Londra, trecând doar câteva ceasuri pe la avocatul său.

Îi explicase lui Venus ce se întâmplase în acea seară la han şi vroia să pună la cale o strategie de apărare împotriva celor din familia Palmer. Prevăzător, preferase ca întâlnirea să aibă loc acasă la Austin Watts, avocatul său, de teamă că reşedinţa sa din Londra poate fi urmărită.

În timp ce Venus lua ceaiul cu Hellen, soţia lui Austin, Jack îi schiţa acestuia, cu lux de amănunte, întâlnirea sa cu Palmer-ii.

- Ştii totul, acum, încheie el. Încearcă să nu se ajungă la proces, dacă poţi. Capcana pe, care mi-au întins-o este prea evidentă, însă dacă au curaj să mă cheme la proces, în fond reputaţia fiicei lor va avea de suferit. A mea e de mult istorie.

- Avocatul lordului Palmer este Sygmington, spuse Austin.

- E vreo problemă cu asta?

- Nu, însă dacă vor deschide proces, Symington va şti cum să pună problema în instanţă.

- N-are decât. E a treia oară când o familie încearcă să-mi forţeze mâna să le iau fiica de soţie, când eu nici măcar nu mă uit după puştoaice, adăugă el cu dezgust. Nu trebuia atunci să rezolv situaţia în afara instanţei de judecată.

- Tu ai vrut asta, din câte îmi aduc aminte. Ţii minte că te-am avertzat că, până la urmă, tot acolo vei ajunge? zâmbi vechiul său prieten.

- Aşa este, fu Jack de acord. Spune-mi, există vreo şansă pentru a încheia rapid această poveste?

- Nu-mi place să promit ceva, atunci când îl am pe Symington adversar.

- Fă tot ce poţi pentru a-i încolţi. Am mare încredere că mă vei scoate rapid din această încurcătură.

- Unde te pot găsi dacă voi avea nevoie de tine?

- Zilele următoare voi fi în Dover, deşi din motive evidente eşti singurul care ştie. Mă voi întoarce apoi la Londra.

- Ai dori să-ţi asigur o escortă până la Dover? îl întrebă Austin, ştiind că fuseseră atacaţi la întoarcerea de la Epsom.

- Mulţumesc, însă am oamenii mei!

- Prin urmare, îmi dai mână liberă în războiul cu cei din familia Palmer...

- Absolut! Comunică-i lui Symington că nu vom cădea la nicio înţelegere.

- Sunt nerăbdător să mă lupt, în sfârşit, în instanţă, rânji Austin, netezindu-şi haina verde de catifea.

- Foarte bine, zâmbi Jack relaxându-se. Să-mi dai de ştire dacă te pot ajuta cu ceva. Dacă ai nevoie de mine aici, valetul meu ştie unde sunt şi mă va anunţa.

- Nu îl iei cu tine?

- Nu, care e problema? îl întrebă amuzat.

- Ai dispărut complet luna asta. Gurile rele vorbesc...

- Ai dori să mă întrebi ceva? întrebă marchizul cu o voce tărăgănată, privindu-l cu o mină zâmbitoare.

- Tot oraşul ar dori, dădu el din cap. Cât de serioasă e aventura asta?

- Destul de serioasă, din moment ce am dispărut o lună.

- Domnişoara Duras e superbă!

- E una din multele ei calităţi.

- Atunci de ce pleacă?

- Încerc să o conving să mai rămână, însă Venus munceşte. Un concept nou pentru o femeie bogată. Având în vedere atacul asupra ei, aş fi un ticălos s-o mai expun pericolului.

- Vei suferi după ce va pleca?

Proaspăt căsătorit, Austin era conştient de intensitatea iubirii.

- Bună întrebare. Îţi răspund după câteva săptămâni.

- Ai un ton cam nepăsător, Jack.

- Dacă asta vroiai să auzi, află că nu mi-am schimbat părerea în legătură cu libertatea mea personală.

- Atunci când iubeşti, libertatea, nu mai e o problemă.

- Atunci cred că nu sunt îndrăgostit, având în vedere că încă mai ţin la libertatea mea.

- În cazul acesta, îţi doresc un sejur plăcut la Dover.

- Asta şi intenţionez.

- Şi îi vei informa pe Palmer-i că nu se vor înrudi prea curând cu familia Fitz-James.

- Îţi mulţumesc, Austin, spuse Jack, ridicându-se.

- Hai să vedem dacă doamnele, au terminat ceaiul, replică acesta, ridicându-se.

După o oră, Jack şi Venus încă nu părăsiseră reşedinţa familiei Watts, conversaţia care urmase ceaiului transformându-se într-o aprinsă discuţie, despre ultimele legi reformatoare ale Parlamentului. Helen Watts era o militantă activă a unui grup care promova educaţia copiilor săraci din Londra. În ciuda faptului că Jack nu făcea publice interesele caritabile, Venus află că el era un donator generos al acestei şcoli.

Marchizul, însă, îşi consulta mereu ceasul şi, după scurt timp, se ridică punând capăt discuţiei.

- Nu ştiam că eşti implicat în probleme sociale, îl privi ea surprinsă, în momentul în care se aşeză în trăsură.

- Secretarul meu are grijă de aceste aranjamente. Din când în când mă informează asupra rezultatelor pe care le obţinem. Lui Harry îi place să îmi reamintească mereu că un om bogat ca mine trebuie să înapoieze o parte din bani celor care au mai multă nevoie de ei.

- Mă îndoiesc serios că din cauza lui eşti atât de generos.

- Am mai mulţi bani decât trebuie. De ce să nu fac un lucru bun cu ei?

- Nu prea eşti ceea ce pari a fi, murmură Venus.

- Mă cunoşti la fel de bine ca toţi ceilalţi, iubito.

- De ce îţi cultivi atunci imaginea asta de desfrânat? îl privi ea gânditoare.

- Nu fac asta, însă nici nu mă prea obosesc s-o dezmint. Un bărbat poate avea mai multe preocupări.

- Majoritatea cred că a ta e numai viciul.

- În timp ce tu ştii cât de "domestic" pot fi, rânji el.

- Nu mă tachina! Ştii că ai foarte multe calităţi – în afara dormitorului, desigur. Eşti un proprietar de pământuri generos cu oamenii săi, un binefăcător al săracilor şi ctitor al bisericilor de pe domeniile ce-ţi aparţin.

- Ai uitat de caii mei de curse. Şi cu ei mă port frumos, spuse el ironic.

- Nu te prea simţi bine când te laudă cineva.

- Sunt doar realist. Nu sunt întruchiparea virtuţii.

- Bine atunci, să vorbim de ceva mai puţin periculos. Vino la Paris pentru a-mi vizita noul spital. Fără niciun angajament, dragule, adăugă ea imediat, observându-i privirea la pândă.

- Aş fi încântat.

Nu adăugă nimic acestor cuvinte, şi ea o luă drept o ieşire elegantă din situaţie. Şi tot restul călătoriei Venus păstră un ton banal şi detaşat, vorbind despre fleacuri făcând ca, la scurt timp, Jack să se relaxeze.

Venus nu ştia însă că fusese subiectul discuţiei dintre Jack şi Austin, discuţie care stârnise în Jack o mulţime de întrebări şi sentimente confuze, cu care se confrunta pentru prima oară. Oricât ar fi dorit Jack să ignore această ambiguitate a sentimentelor sale, simplul fapt că acestea existau era deja un semnal de alarmă pentru liniştea sa.

♣ ♣ ♣

Grăbit să-l găsească pe Berty Wells, Trevor ajunsese în Londra cu o zi înaintea celor doi. Din fericire pentru el, Berty avea o nevoie disperată de bani pentru a-şi plăti agenţii de pariuri, fiind dispus la orice i-ar fi propus Trevor.

Fiecare zi petrecută de Jack împreună cu Venus îl aducea pe Trevor în pragul disperării, văzându-şi planurile destrămate. Nu putea permite ca Jack să se însoare cu aceasta şi să aibă copii.

Situaţia sa financiară se înrăutăţise şi creditorii îl presau din ce în ce mai mult. Risca să fie aruncat, în orice moment, în închisoarea datornicilor, iar gândul că vărul său trăia într-un asemenea lux îl învenina.

Nu încercase niciodată să fie mai econom cu banii pe care Jack i-i dădea. Ar fi putut trăi foarte bine cu aceşti bani dacă nu ar fi fost atât de risipitor, însă un asemenea gând nu-i trecuse vreodată prin cap. Gelozia cu care îl privise atâţia ani se transformase acum într-o ură feroce.

"Berty Wells o să fie instrumentul răzbunării mele", gândi el aşteptând cu nerăbdare veşti, în apartamentul său din Chelsea.

CAPITOLUL 16

Târziu în noapte, ajunseră la Dover, unde o barcă îi transportă la bordul vasului *Morea,* ce aparţinea familiei Duras. Jack îşi cază oamenii la unul din hanurile de pe mal, nedorind ca aceştia să-i urmeze pe vas, unde oricum riscurile erau minime. După o scurtă discuţie de complezenţă cu bătrânul căpitan, Venus îl duse pe Jack în cabina ei.

Chiar prin lumina difuză a lămpilor care fuseseră aprinse, luxul cabinelor era evident. Podeaua ceruită din lemn de tec era acoperită cu splendide covoare turceşti în nuanţe aprinse de purpuriu şi albastru, mobila chinezească, prinsă de podea cu aplice din alamă şi patul de plasă din colţ, creau o splendidă atmosferă orientală.

- Călătoreşti confortabil, murmură Jack cu o urma de gelozie în voce.

- Peggy mi-a spus că iahtul tău e la fel de luxos, replică ea, plimbându-se prin cameră. Zicea ceva parcă de o pivniţă pentru răcirea vinului şi de o piscină... Eu îţi fac concurenţă cu o baie din cupru şi câteva sticle de rom.

- *Touche,* zâmbi el, urmând-o. Totuşi această cabină arată ca fiind special concepută pentru distracţii.

- Sunt sigură că a văzut multe, (Venus se lăsă să cadă, obosită, pe un fotoliu mare capitonat.) Fratele meu preferă acest vas când călătoreşte. Eu, în schimb, călătoresc pentru afaceri, nu pentru plăcere.

- Sunt sigur, răspunse el, sprijinindu-se pe un birou de abanos şi privind-o cu atenţie, încercând parcă să vadă dacă nu cumva glumeşte.

- Te simţi mai bine acum?

El dădu din umeri, confuz încă de sentimentele sale.

- Cum se descurcă oamenii cu gelozia? E îngrozitor!

- Ceva nou pentru tine, iubitule?

- Îmi displace profund.

- În curând te vei întoarce la viaţa ta liberă şi vei uita de existenţa acestui cuvânt.

- Gândul ăsta parcă nu mă linişteşte complet.

- Sunt sigură că te vei reobişnui. Obiceiurile vechi nu se uită repede.

- Tu ce vei face?

- Voi munci, voi munci şi apoi iarăşi voi munci, zâmbi ea. Nu mă privi aşa uimit. Îmi place foarte mult ceea ce fac. E o satisfacţie enormă să ajuţi oameni care depind de tine pentru a supravieţui.

- Te voi vizita în curând. (Surprins de vorbele sale, se gândi să adauge o dată îndepărtată în timp, însă se răzgândi.) Te voi duce la curse la Longchamps, adăugă.

- Mai degrabă te voi duce eu, sugeră ea. Şi să ştii că nu eşti obligat să-mi cunoşti familia. Dacă vrei, putem, închiria o lojă închisă.

- Arăt eu atât de speriat de întâlnirea cu familia ta?

- Da!

- E atât de evident? rânji el.

- E greu să-ţi schimbi obiceiurile, dat fiind experienţele avute.

- Mai ales cele de luna asta.

- În concluzie, spuse ea, nu voi plânge tot timpul la Paris, gândindu-mă că nu te voi mai vedea niciodată.

- Nici eu.

- Asta înseamnă că ne vom putea bucura din plin de aceste două zile.

- Eşti obosită?

- Depinde...

- De ce?

- De ce ai de gând...

- Nimic prea extenuant. Mă voi ocupa eu de tot.

- Şi nu va trebui decât să stau întinsă şi să mă simt bine?

- Da!

Zâmbetul ei era o invitaţie certă.

- Cum ar putea o fată să refuze aşa ceva?

El începu să o dezbrace cu încetinitorul, scoţându-i fiecare piesă de îmbrăcăminte. Rând pe rând căzură rochia şi juponul, cămaşa, ciorapii de mătase albaştri, asortaţi cu pantofii ei mici perlaţi. Aşezând-o comod pe nişte perne, îi aduse apoi un pahar de coniac.

- În caz că vei dori vreodată să ajungi valet, voi pune o vorbă bună pentru tine, murmură ea în glumă, închinând paharul în direcţia lui.

- Vă mulţumesc, *mademoiselle,* spuse el, înclinându-se ceremonios. Vă aştept cu nerăbdare ordinele, zâmbi cu ochii lucindu-i ştrengăreşte.

- În ce problemă? intră ea în joc. Cum te numeşti? Nu te-am văzut pe aici până acum.

- Ma numesc John Thomas[11], şi mă aflu aici pentru a vă satisface orice doleanţă, rânji el.

- Înţeleg, îl privi ea superior. Văd că eşti direct.

- Am descoperit că toate stăpânele mele de până acum preferau la rândul lor o abordare directă.

Sprâncenele ei se ridicară a mirare.

- Preferau o astfel de abordare?

- Aşa mi s-a spus. În timp ce altele îmi spuneau că sunt de "neinstruit". Presupun că era un compliment.

- Interesant... La ce mă pot aştepta, dacă te voi angaja? spuse ea, sorbind o gură din pahar.

- Am recomandări foarte bune. Dacă doriţi, vi le pot arăta.

- Nu doresc, spuse ea, încruntându-se dezaprobator.

- Scuzaţi-mă, *mademoiselle.* Unele doamne preferă bărbaţii care au scrisori cu bune recomandări.

- Scrisori?

- Da, *mademoiselle,* vi le pot arăta.

- În acest caz accept, John Thomas.

- Foarte bine, stăpână.

---

[11] John Thomas = denumire ironică, în regatul Marii Britanii, pentru organul sexual masculin. Termenul derivă de la personajul masculin cu acelaşi nume din romanul lui D.R. Lawrence, Amantul doamnei Chatterley, care-şi denumea astfel propriul său organ. Cartea a devenit celebră prin procesul obscen intentat în anul 1950 editurii "Pinguin Books" (editura care a tipărit-o). (n.r.)

Introducând mâna în buzunarul hainei, scoase patru cutii de prezervative pe care le depuse ceremonios pe marginea patului.

- Nu cred că apreciez o asemenea obrăznicie, Thomas. Ţi-am spus eu să le pui acolo?

- Să le iau de-acolo?

Un infinit moment de mulţumire se consumă.

- Voi trece cu vederea impertinenţa ta de acum, spuse Venus cu un ton plin de condescendenţă.

- Vă mulţumesc, stăpână. Nu se va mai întâmpla.

- Cer să fiu ascultată în casa mea!

Jack se strădui intens să nu zâmbească.

- Înteleg, *mademoiselle.*

- Acum, dezbracă-te! Vreau să-ţi alegem o livrea pe măsură.

- Doriţi să mă dezbrac complet, *mademoiselle?* Unele doamne doreau să mă dezbrac de tot pentru a...

- Nu vreau să te mai aud de alte doamne. Da! Dezbracă-te complet. Cum altfel îţi pot aprecia "măsura"?

Începu să se dezbrace leneş, lăsându-se relaxat în voia jocului, după atâtea zile de nelinişti şi îngrijorări dorind-o cu aceeaşi pasiune ca întotdeauna.

- Mmm... foarte frumos, murmură Venus privindu-l din cap până în picioare, zăbovind cu privirea asupra erecţiei impresionante. (Stătea politicos în faţa ei, de parcă s-ar fi dezbrăcat dintotdeauna pentru ea. Venus simţea o căldură familiară deja invadând-o la vederea virilităţii lui.) Recomandările tale sunt superbe, Thomas, spuse ea, încercând cu greu să-şi păstreze un ton detaşat.

Bău grăbită dintr-o singură înghiţitură tot coniacul din pahar, simţindu-şi dorinţa pulsând puternic în interior.

- Vă mulţumesc, stăpână. (Sfârcurile ei erau atât de tari, încât aproape-i putea simţi mirosul corpului excitat.) Sunt fericit că sunteţi mulţumită.

- Mai toarnă-mi un pahar, porunci ea, simţind nevoia să echilibreze balanţa.

- Imediat, stăpână, spuse el după un moment de ezitare, plecând să aducă sticla de coniac, retrăgându-se cu o mică plecăciune.

Întinse paharul pentru a fi servită, iar el scoase dopul şi-i turnă puţin.

- Mai mult, te rog.

Zvâcnirile dintre picioare i se intensificară simţind mirosul de colonie şi căldura trupului lui încins.

- S-ar putea vărsa.

- Nu se va vărsa.

- S-ar putea totuşi vărsa, şi cum nu aveţi haine pe dumneavoastră...

- Te asigur că nu se va întâmpla asta, Thomas.

- Nu aveţi nevoie de un pahar plin, dacă vă voi da asta.

Aplecându-se repede, îi introduse dopul sticlei în vagin.

Ochii i se închiseră, fiind cuprinsă de o febră violentă. Degetele lui Jack îi împingeau adânc dopul, umplând-o. Exact la timp, cealaltă mână a lui Jack îi luă paharul din degetele tremurânde, aşezându-l pe masă. Se aplecă pentru a-i săruta sfârcurile tari ale sânilor, plimbându-şi moale limba în jurul lor, închizând gura şi sugând încet până când vibraţia trupului ei se armoniză cu cea din interiorul vaginului, unde degetele sale îi împingeau micul obiect.

- Ai nevoie de mai mult, nu-i aşa? şopti el.

Degetele ei se încolăciră în părul lui creţ, ridicându-i capul pentru a-l privi adânc în ochi.

- Nu vreau să mai aştept, şopti ea.

- *Mademoiselle* e cam grăbită. Majoritatea stăpânelor mele preferau o apropiere mai domoală.

- Fă cum ţi-am poruncit!

Un muşchi îi zvâcni pe obraz. Nu suporta să i se poruncească, nici măcar în joacă.

- Sunteţi cam nervoasă, *mademoiselle,* spuse el, scoţându-şi degetele din vaginul ei fierbinte.

- Nu, Jack. ..!

Îi acoperi gura cu gura lui, presându-i umerii cu mâinile lui puternice, într-un sărut sălbatic şi pasional, încât ea rămăsese pentru un moment mută. Iar când el se ridică, ea-şi reaminti cât de mult obţinea atunci când îi făcea pe plac.

- Dacă domnişoara s-ar abţine să-mi poruncească pe acest ton, ne-am înţelege destul de bine, o privi el.

Violenţa vibraţiilor trupului ei o mai îmblânzi puţin.

- Iartă-mă! şopti Venus dintr-o răsuflare.

- Cu siguranţă, stăpână.

Privirea îi rămase fixată pe erecţia lui, ce se ridica semeaţă prin părul pubian.

- Pot să te ating? îl întrebă.

Tonul ezitant al vocii ei îi întări şi mai mult mădularul.

- Desigur. Mai târziu, o vei avea în întregime.

- Nu mă face să aştept prea mult, şopti ea, mângâindu-i încet penisul.

- Nu destul de mult, spuse el, apucându-i mâna şi ridicând-o încet. Să vedem mai întâi dacă eşti pregătită.

- Dar sunt pregătită...

Pulsaţia dintre picioare era atât de puternică, încât fiecare gest accentua mişcarea dopului din interiorul ei, ca un preludiu pentru fulminanta erecţie a lui Jack.

- Mai aşteaptă câteva minute... întotdeauna e mai bine... dacă ai răbdare.

Golind sticla de coniac în paharul ei de pe masă, îi depărtă coapsele, trecând încet gâtul sticlei peste labiile ei fremătânde. Înţelegând ce avea de gând, un fior intens o străbătu.

- Nu mişca! E de sticlă, o avertiză el, introducând gâtul sticlei în vaginul ei umed.

Un mic vârtej se porni în interiorul ei, în timp ce sticla dură o pătrundea încet. Un delir febril se transformă într-un ţipăt, în timp ce plină, satisfăcută, tremura de dorinţă. Când gâtul sticlei atinse dopul, un al doilea ţipăt se făcu auzit.

- Nu e chiar atât de adânc, şopti el. Nu cred că mă poţi primi încă.

Ea nu răspunse, extazul care o învăluia făcând imposibilă articularea cuvintelor.

- Crezi că poţi? întrebă el, în timp ce mâna îi mişca înainte şi înapoi sticla, împiedicând-o să se concentreze.

Nu simţea decât acea delirantă senzaţie.

Lipindu-şi palma fierbinte de sânii ei, Jack îşi trecu degetele peste globurile pline, mişcându-le încet în jos, strângându-i apoi pe rând sfârcurile, parcă pentru a testa cât de pregătită este.

- Va trebui să-mi răspundeţi, *mademoiselle,* altfel nu voi şti dacă veţi mai avea nevoie de serviciile mele.

Venus îl privi ca prin ceaţă, încercând din răsputeri să-i răspundă. În zadar însă, dorinţa era prea puternică pentru a putea vorbi. Ridicându-şi mâinile, el o apucă de bărbie, fortând-o să-l privească.

- Mă vei putea primi?

- Da, daa...

- Ce drăguţ din partea dumneavoastră, *mademoiselle,* zâmbi el.

Venus îi întoarse zâmbetul binevoitor, frumoasă şi pregătită întru totul să-l primească. Poate prea pregătită, gândi el, întrebându-se dacă ea mai experimentase vreodată aşa ceva.

- Te-a mai servit vreun valet astfel? o întrebă el.

Zâmbetul îi fusese prea binevoitor, gândi el brusc, dându-şi seama că e posibil să nu fi fost primul care făcea asta. Tonul brusc al vocii sale o trezi la viaţă şi, prin valurile dorinţei, pofta sa de independenţă se aprinse.

- De ce aş face asta? murmură ea cu o voce calmă, privindu-l pe sub gene.

- Te-ai întors la viaţă, râse el încet. Vrei să îmi spui dacă ai mai făcut asta?

- Bineînţeles ca nu.

- Chiar trebuie să te forţez să-mi spui adevărul?

- Nu cred că ai îndrăzni.

- Aş putea totuşi încerca.

- Ar fi interesant. Mă tem că va trebui să ajung mai întâi la orgasm.

- Sau poate că nu vei ajunge, spuse el încet, extrăgând sticla din vaginul ei adânc.

- Mă pot descurca şi singură, spuse ea, întinzându-se după sticlă.

- Spune-mi acum despre servitorii tăi, ordonă el ajungând înaintea ei la sticlă şi ţintuind-o de pat.

- Sunt atât de mulţi, replică ea, încât nu ştiu dacă mi-i pot aminti pe toţi.

- Aminteşte-ţi-i doar pe cei care ţi-au tras-o.

- De ce aş face asta?

- Dacă vrei să ai un orgasm astă-seară, ar fi bine să te supui.

Aplecându-se, îi extrase şi dopul din vagin apoi îl aruncă.

- Dintr-o dată ai devenit prea dominant...

- Răspunde-mi la întrebare.

- Nu ştiu dacă mai ţin minte...

- Încearcă totuşi.

- S-ar putea să nu-ţi placă răspunsul.

- Vreau totuşi să ştiu, spuse el, inspirând adânc şi încercând să-şi tempereze furia subită.

- Apoi voi avea ce-mi doresc?

El încuviinţă.

- Tu eşti primul, John Thomas, tu, ciudatul meu valet!

- Eşti o mincinoasă.

- Vroiai un răspuns.

- Nu este un răspuns satisfăcător.

- Fii serios, iubitule, ce vroiai să-ţi spun? Dacă ţi-aş fi spus că m-am culcat cu unii din servitorii mei, ai fi fost furios?

- Cu unii...? se încruntă el.

Ea dădu din umeri a resemnare, nedorind să-l convingă că experienţele sale sexuale nu incluseseră niciodată servitori.

- De ce să ne pierdem timpul cu aceste prostii şi să nu petrecem o seară plăcută? zâmbi ea. Te doresc foarte mult, la fel de mult ca de obicei şi, cu riscul de a te umfla iar în pene, află că eşti singurul de până acum. Aşa că, te rog, fă dragoste cu mine, îşi împreună ea mâinile într-o rugăminte. Hai, te rog, te rog...

- Singurul?

- Da, eşti singurul, absolut. Consideră-te marea plăcere a vieţii mele.

Ridicând mâna, îi cuprinse erecţia şi îl trase spre ea.

- Nu te mai întreb ce vrei, o tachină el, urcându-se peste ea.

- Câteodată eşti greu de convins.

- Sunt doar gelos.

- Ştiu. Ţi se pare un lucru bun sau rău să simţim asta?

- Lucrul bun e că suntem aici, împreună. Restul poate să se ducă naibii.

- Şi eu gândesc la fel, şopti ea. Sărută-mă acum, dragul meu Jack, deoarece am nevoie de un orgasm şi doar tu mă poţi ajuta...

- Sunt al tău, spuse el fără ezitare, de această dată fără fricile şi gândurile obişnuite.

- Îmi place cum ai spus-o, replică ea mângâindu-i bărbia.

- Şi, în mod straniu, nu am mai simţit spaimă în suflet, replică el, rânjind.

- E cu siguranţă un progres. Vorbind de asta, crezi că mai poţi "înainta"?... spuse ea, încolăcindu-i şoldurile cu picioarele şi lipindu-şi gura de a lui, într-un sărut dulce. Înţelegi ce vreau să spun...

El înţelesese, desigur.

- Cred că îmi va plăcea această slujbă, *mademoiselle,* şopti el trecându-şi buzele peste ale ei.

- O să am grijă să ai mereu ceva de făcut, Thomas. Nu suport ca servitorii mei să stea degeaba.

- Sunt un bărbat foarte harnic, stăpână, replică el, strecurându-se în fierbinţeala ei. Nu vă va părea rău dacă mă angajaţi.

♣ ♣ ♣

Soarele se înălţase demult pe cer în momentul în care se trezi după o noapte albă. În cabină plutea un aer cald, prea fierbinte pentru acea dimineaţă târzie.

- Mi-e foame, mormăi Jack, rostogolindu-se pe spate şi frecându-şi ochii. (Ridicându-se în coate, o privi pe Venus care se întindea leneş.) Cred că am sărit peste cină aseară, spuse el, privind prin cabină. În bolul acela sunt struguri?

- Chem imediat bucătarul, mormăi Venus, încă adormită.

- Până vine bucătarul, voi mânca strugurii. (Aruncându-şi picioarele peste marginea patului, se ridică, îndreptându-se spre masă.) Să îl chem eu? întrebă, urcându-se înapoi în pat, cu castronul cu struguri în braţe.

- Mai bine îl chem eu, răspunse ea. E cam temperamental...

- Şi asculta doar de tine?

- Ceva de genul ăsta. Fratele meu se plângea mereu de el, însă eu am reuşit să-l împac de fiecare dată.

- Hmmm... (Aşezat pe marginea patului, Jack o privi pătrunzător.) *Pariez* că relaţia ta cu bucătarul e mai strânsă decât cu fratele tău. Mă iei drept un idiot?

- De ce privesc bărbaţii mereu relaţiile interumane doar din perspectiva sexului?

- Din acelaşi motiv pentru care femeile adoră să vorbească doar despre sentimentele lor.

- Dacă ai poftă de ceartă, nu voi mai chema bucătarul, iubitule.

- Mii de scuze pentru grosolănia mea, dragă. Cheamă bucătarul înainte să leşin, zâmbi el dezarmat. Am terminat strugurii, aşa că fac tot ce vrei tu.

- Aşa e mai bine, zâmbi ea. Nu mă confrunta cu realitatea aşa devreme.

- Dar nu e devreme, dragă. Soarele e al naibii de aproape de mijlocul cerului. Stai să îţi caut o rochie.

- Eşti întotdeauna aşa insistent?

Îl privea cum îi răscolea prin şifonier.

- Doar când mor de foame. Dacă îţi aduci aminte, micul dejun ne-a fost servit la Castlereagh, doar la zece minute după ce ne-am trezit. Ah, uite, am găsit! exclamă el, întorcându-se cu o rochie. Alexander ar prefera să fii îmbrăcată.

- Cred că Alexander ar dori ca şi tu să fii îmbrăcat.

- Atunci mă va vedea îmbrăcat.

Trăgându-şi iute pantalonii, începu să se îmbrace.

- Pe viitor voi ţine minte ca în cazul unei dispute să te ţin flămând, remarcă Venus veselă, îmbrăcând o rochie albă.

- Şi eu ştiu câteva lucruri care te pot îndupleca. Sunt anumite contexte în care şi tu eşti la fel de nerăbdătoare. Le-aş putea specula...

- Ai putea fi atât de crud? întrebă ea cu vocea amuzată.

- Depinde de cât de repede voi lua micul dejun, spuse el, rânjind. Mai avem încă o zi în care te pot face să te simţi bine – asta bineînţeles dacă vei coopera.

- Nicio problemă în privinţa asta.

Deschizând uşa, ea strigă după bucătar.

Alexander era mult prea tânăr, gândi Jack înciudat, când acesta apăru – pe lângă faptul că părea prea nerăbdător să-i satisfacă dorinţele stăpânei sale. În plus, privirea aruncată marchizului era ca şi cum acesta ar fi fost un intrus.

- Sper că nu te deranjează mâncarea grecească, îi spuse Venus, după ce bucătarul aprobase fiecare fel de mâncare pe care ea îl sugerase.

- Dimpotrivă. Aş dori totuşi o cafea imediat.

Alexander replică ceva în limba sa natală cu o expresie dezaprobatoare. Venus îi răspunse cu un ton împăciuitor, dar greaca învăţată de Jack în şcoală îi era insuficientă pentru a-l ajuta să înţeleagă, deşi era evident faptul că încerca să-l tempereze pe tânărul bărbat.

Cafeaua apăru însă imediat şi, la vederea cornurilor cu miere şi dulceaţă de lămâie, supărarea lui Jack dispăru ca prin farmec. Talentele culinare ale tânărului bucătar erau fantastice.

- Cred că am murit şi am înviat, mormăi el cu gura plină, iar cafeaua... chiar dacă a otrăvit-o, este extraordinară. Voi muri fericit.

- Alex nu m-a mai văzut împreună cu vreun bărbat până acum.

- Era destul de evident. Credeam că mă va provoca la un duel pentru un loc în patul tău.

- Ai înţeles greşit, iubitule. Ne întâlnim doar când eu călătoresc.

- Pentru a citi împreună?

- Cum de ţi-ai dat seama?

- Ce vârstă are, şaptesprezece, optsprezece ani?

- Optsprezece.

- Şi tu câţi ani ai?

- Ştii deja asta!

- La fel o ştie si el. Aşa că înţelegi, iubito, Alexander al tău nu ştie cum să te abordeze în pat. E însă greu de crezut că va renunţa la compania ta.

- Imposibil!

- Bine! Fie cum spui tu, însă nu am de gând să mă duelez cu el, aşa că încearcă să-l ţii sub control.

- Te înşeli oricum, astfel că nu va fi o problemă.

- Bine! Dă-mi puţin zahăr! spuse cu o voce calmă.

Jack îl privi cu atenţie când acesta se întoarse. Bucătarul se purta însă cu atâta respect, încât Jack crezu că Venus îi atrăsese atenţia mai devreme. Oricum, tânărul grec o va avea înapoi destul de repede, gândi el înnegurat. Mai aveau doar o zi de petrecut împreună.

♣ ♣ ♣

Jack ieşi pe punte, a doua zi de dimineaţă, pentru a verifica dacă barca ce avea să-l ducă la ţărm venise. La întoarcerea în cabină, peste câteva minute, marchizul înlemni la vederea unui vizitator. Mic de statură, cu părul cărunt, acesta îi sorbea nestingherit din ceaşca de cafea, stând la masă cu Venus. Imaginea părea totuşi neverosimilă, în decorul somptuos al cabinei.

- Jack, vino să ţi-l prezint pe domnul Berty Wells, spuse ea calmă. Tocmai ne-am înţeles asupra unui acord financiar, continuă ea amabilă. Spune-i marchizului care-i motivul prezenţei tale aici.

- Sunteţi sigură, domnişoară? spuse acesta, lăsând ceaşca jos.

Un tic nervos i se zbătea pe obraz.

- Te asigur că nu vei păţi nimic, replică încurajator Venus.

- Nu va păţi nimic? spuse Jack ameninţăator, închizând uşa fără a-şi lua ochii de la el.

- Nu fii îngrijorat, iubitule! Domnul Wells este destul de receptiv privind schimbarea angajatorului său, pentru o sumă destul de generoasă în schimb.

- Ce dracului se întâmplă? tună Jack interpunându-se între bărbat şi Venus.

- V-am spus eu că şeful se va "zborşi", dădu bărbatul speriat înapoi.

- Stai liniştit, Jack. Domnul Wells a fost trimis pentru a mă speria de către vărul tău.

- "Speriat" nu e chiar cuvântul potrivit, domnişoară.

- Lasă, domnule Wells, sunt sigură că marchizul de Redvers a înţeles scopul vizitei dumitale.

- Trebuia să o ucizi pe domnişoara Duras? întrebă Jack, privindu-l în ochi. Ar fi bine să nu mă minţi!

- Dacă ar fi trebuit, înălţimea voastră, răspunse acesta înfricoşat. Mitchell mi-a zis că trebuie s-o dau gata!

"Ar fi trebuit să-mi dau seama", blestemă Jack în sinea lui. "Ticălosul de Trevor, desigur!"

- Tu ai tras în noi la Epsom?

- Nu, sefu', nu eu!

- Tot vărul meu e responsabil de asta?

- Nu ştiu sigur, însă eu am fost recomandat pentru treaba asta de un prieten care se ocupă tocmai cu aşa ceva.

- Un tip masiv, cu părul gălbui?

- Se poate, şefu'. Nu vreau să-l înfund pe acest prieten al meu, aşa că nu mai spun nimic.

- Ţi-a spus cumva domnul Mitchell de ce doreşte moartea domnişoarei Duras?

- Eu nu pun întrebări, şefu' , e mai bine.

Jack era uşurat de faptul că Venus scăpase cu bine de planurile criminale ale vărului său.

- Ar trebui să ridici ancora chiar acum, spuse neăabdător să o vadă în siguranţă. Mă ocup eu de el.

- Totul e în regulă, îi spuse Venus. Am trimis pe cineva la bancă pentru a-i plăti onorariul domnului Wells, şi imediat după aceea vasul va ridica ancora.

- Eu mă voi ocupa de partea financiară. Trevor e problema mea, nu a ta.

Uimit de atitudinea ei, Jack se străduia cu greu să nu-l calce în picioare pe intrus. "Sau mai bine pe vărul meu", gândi el.

- Ce-ar fi să-l încredinţăm pe domnul Wells echipajului meu, până eşti gata de plecare? propuse calmă Venus.

- În regulă. Haide, Wells! spuse tăios marchizul. Îţi poţi primi banii şi în altă parte.

♣ ♣ ♣

Ticălosul fu încredinţat oamenilor de pe punte, iar Jack se întoarse răvăşit în cabină.

- Acum spune-mi ce dracului s-a întâmplat! tună el, privind-o pe Venus. Cum a intrat aici?

- Nici eu nu ştiu mai multe decât tine în privinţa asta. Era imposibil să intre aici. Cât priveşte ceea ce s-a întâmplat, am reuşit să-mi iau pistolul în timp util, şi câtă vreme şi el îl avea pe al lui aţintit asupra mea, am ajuns la o înţelegere. Cu bărbaţii de teapa lui nu e prea greu de negociat. Ceea ce nu înţeleg este faptul că *eu* eram ţinta. Nu ar fi mai profitabil pentru vărul tău dacă tu ai muri?

- Probabil că ştie că m-aş întoarce din morţi pentru a-l ucide, scrâşni Jack. Ceea ce şi am de gând să fac, imediat ce voi ajunge la Londra. Iartă-mă că te-am băgat în povestea asta, spuse el încet. Trevor va plăti pentru asta, îţi promit. Al naibii fel de a ne despărţi!... zâmbi el amar.

- Ciudat, ca întreaga noastra relaţie, îl tachină Venus.

- Nu te-a prea afectat povestea asta. Omul era hotărât să te...

- De mici am fost învăţaţi să ne ascundem frica, iar locurile periculoase în care am crescut ne-au ajutat foarte mult. Cred că Wells era mult mai înspăimântat decât mine când a văzut arma din mâna mea. Apropo, sunt o foarte bună ţintaşă.

- Continui să mă uimeşti. E ceva ce nu poţi face?

- Eram cea mai netalentată la croşetat! Guvernanta era disperată din cauza mea.

- Însă poţi foarte bine să negociezi cu asasinii. Asta pentru a nu mai spune cât îmi vei lipsi. Ce mă voi face fără tine?

- Îmi vei uita numele într-o săptămână?!

- Nu cred asta!

-Vino mai repede în Franta, şi nu mă mai chinui cu această despărţire. Nu-mi plac despărţirile!

- Ar fi mai bine să plec, oftă el. Cu cât pleci mai degrabă, cu atât vei fi mai în siguranţă. La revedere, iubito! spuse aplecându-se să o sărute. (Se aplecă să o sărute, atingerea delicată a buzelor ei dulci facându-l să simtă deja gustul amar al despărţirii.) Mă voi gândi la tine... la Castlereagh şi Epsom...

- Şi la cabana de la râu...

- Sigur nu vrei să mai rămâi? spuse el, privind-o îndurerat.

Ea îşi scutură energic capul, ştiind că Jack Fitz-James nu era omul în care să te încrezi, în ciuda lacrimilor care ameninţau să-i inunde obrazul.

- Ştii că trebuie să plec, spuse ea încet.

- Îţi mulţumesc pentru... tot, şopti el mângâind-o.

Ea dădu din cap cu aceeaşi resemnare, neputând articula vreun sunet.

Cu o umbră de tristeţe, el se întoarse şi o sărută pentru ultima oară.

Uşa se închise cu un zgomot sec în urma lui, iar ea se prăbuşi pe un scaun, cu picioarele moi, încercată de o tristeţe nemaiîntâlnită. Sunetul paşilor lui, urcându-se în barcă, o urmări.

El plecase.

Cum avea să mai trăiască fără el?

CAPITOLUL 17

Trevor Mitchell se trezi brusc din somn, scăldat de sudori. Terorizat, ascultă sunetul unor paşi urcând scările, conştient de faptul că nimeni nu cunoştea camera sa secretă din Chelsea. Nu putea fi decât un intrus, la această oră târzie, gândi el înspăimântat. Ridicându-se din pat, întinse mâna căutând pistolul încărcat de pe noptieră, când o lovitură puternică răsună în uşă. Broboane de sudoare i se adunară pe frunte şi, cu mâna tremurândă, ridică arma în direcţia zgomotului.

Cizma lui Jack mai izbi o dată, cu putere, în uşa masivă de stejar. Cu dinţii încleştaţi, acesta lovi până ce balamalele începură să cedeze. Mânat de furie, nu mai avea decât un singur gând: să-l facă pe Trevor să plătească! O ultimă lovitură, şi zăvorul uşii sări într-o ploaie de aşchii de lemn.

O viziune terifiantă apăru în faţa ochilor îngroziţi ai lui Trevor, când Jack se năpusti plin de ură şi dorinţă de răzbunare în cameră. Ignorând avertismentul gâtuit al acestuia şi clinchetul metalic al pistolului, marchizul auzi o bubuitură şi simţi o arsură atingându-i tâmpla. Scuturându-şi capul, de parcă ar fi alungat o muscă, era o secundă mai târziu peste Trevor, smulgându-i pistolul din mână şi aruncându-l cu forţă, încât arma lăsă o gaură în locul unde se izbi de perete. Apucându-l de gât, îl propti pe perete cu atâta furie necontrolabilă, încât strigătul său de groază umplu încăperea.

Respiraţia lui Jack era sacadată, după efortul depus pentru a pătrunde în cameră. Luptând pentru a frânge rezistenţa disperată a lui Trevor, el îşi încleştă până la urmă degetele în jurul prăzii sale, strângându-i puternic gâtul.

- Suntem doar noi doi acum, spuse el printre dinţi, strângând din ce în ce mai tare, cu fiecare muşchi al corpului, încordat la maxim. Cum te simţi acum, ticălosule... fără asasinii tăi plătiţi... fără protecţia lor?

Faţa lui Trevor devenise albăstruie, iar ochii îi erau congestionaţi în orbite, în urma efortului de a respira. Încercările zadarnice de a-l împinge pe Jack nu-i provocaseră acestuia decât mici zgârieturi.

- N-ar fi trebuit... să încerci să o ucizi, scrâşni Jack printre dinţii încleştaţi ca ai unui lup în atac, privind nemilos în ochii plini de groază.

Lăsându-se cu toată puterea peste el, strânsoarea se înteţi asupra gâtului muribundului.

- Ea este... specială pentru mine!

Trevor cedă presiunii menghinei de oţel şi, cu un icnet, corpul vlăguit se prăbuşi fără viaţă.

"Nu te juca cu mine sau cu femeia pe care o iubesc!" îşi spuse cu brutalitate în gând, dându-i drumul la podea şi privindu-l cu ură. În fierbinţeala nebuniei sale, nu realiză pe deplin ce spusese, simţurile fiindu-i copleşite de o furie devastatoare. Privind surprins în jur, realiză, în sfârşit, unde se află. Camera sordidă, cu tapetul ei murdar, îl aduse la realitate, începând uşor să înţeleagă unde se afla.

Stătu un moment mirat de cruzimea sa de a ucide un om cu atâta sânge rece. Scutură însă energic din cap, alungându-şi gândul, şi observă şocat picături de sânge scurgându-se pe podea ca o ploaie purpurie. Atingându-şi uşor fruntea cu mâna, descoperi o rană, şi primele zvâcnituri ale durerii îl treziră complet.

Ştergându-şi sângele de pe faţă, marchizul blestemă încet.

Un geamăt înfundat răsună în încăpere şi, privind trupul inert al vărului său, observă cum pieptul i se mişca uşor. O dezamăgire scurtă îl cuprinse, dar care fu rapid înlocuită de uşurare.

La urma urmei, nu ucisese un om cu sînge rece, gândi el. Poate cândva va ajunge să simtă satisfacţie făcând aşa ceva.

Părăsi grăbit camera, îndreptându-se spre casa avocatului său. Dacă Trevor trăia, atunci trebuia să se asigure că va sta după gratii mult timp de acum înainte.

După o goană nebună, marchizul bătea la uşa lui Austin, până când servitorii se treziră şi-i deschiseră. La câteva momente, Austin coborî şi el scările surprins, legându-şi în grabă halatul.

- Vreau să mă ajuţi să transport un om în seara asta, spuse Jack.

- În seara asta?

Marchizul încuviinţă, şi stropii de sânge săriră din nou pe jos.

- Dumnezeule, sângerezi! spuse Austin, strigând după menajera sa.

- Nu e nimic grav, mulţumesc oricum pentru grijă, spuse Jack, acceptând o batistă şi presând-o pe rană.

- Hai la mine în birou, îl invită Austin. Adu cafea şi spune-i menajerei să vină cu apă caldă şi bandaje, ordonă el unui servitor. Pe aici, Jack.

Ascultă cu atenţie povestirea marchizului.

- Vreau ca poliţia să ajungă la apartamentul lui Trevor înainte ca el să-şi revină. Trimite acum acest mesaj, ordonă el, deşi mă îndoiesc că ticălosul o să-şi revină prea curând. Restul poveştii poate aştepta!

În timp ce menajera lui Austin, îi bandaja rana, prietenul său plecă să dea ordinele necesare.

- Ar trebui să te vadă un doctor, îl sfătui Austin când se întoarse.

- De acord, de îndată ce vărul meu va fi arestat. *Va fi arestat,* nu-i aşa?

- Nu va fi nicio problemă. Din câte se pare, a încercat să te ucidă.

- De fapt eu speram să fiu eu cel care îl ucide. Ticălosul a mai trimis un asasin pentru a o omorî pe Venus.

- E teafără? întrebă Austin îngrijorat.

- A reuşit să-şi ameninţe atacatorul cu o armă, şi apoi l-a convins să-şi schimbe "angajatorul", zâmbi Jack.

- O femeie puternică, spuse Austin, ridicându-şi sprâncenele a mirare.

- Foarte puternică! replică Jack privind ceasul. Trebuie să fi ajuns la Paris, de-acum, departe de intrigile lui Trevor. Apelează la toate sursele tale, Austin, nu mă interesează cum, dar îl vreau pe vărul meu plecat din ţară cât mai curând. Îi voi păstra renta lunară nenorocitului, însă nu vreau să mai ştiu nimic de el. Trimite-l cât mai departe. Insula Van Diemen ar fi cea mai indicată.

- Stai liniştit, Trevor va părăsi imediat Anglia.

- Încă nu sunt sigur dacă nu trebuia să-l omor.

- Foarte bine ai făcut. E deja destul scandal în viaţa ta.

- Ce vrei să spui? îl privi Jack scrutător.

- Palmer-ii. Îţi voi explica atunci când te vei simţi mai bine.

- Toarnă-mi un coniac şi spune-mi veştile proaste acum, dădu Jack din mână. Am de gând să dorm zile întregi, odată ce voi pleca de aici.

Luându-şi câte un coniac, cei doi se lăsară înapoi pe scaune, şi Austin îl puse la curent cu ultimele evenimente.

- Mă tem că lordul Palmer insistă să ajungem în instanţă. Se pare că a crezut minciunile fiicei lui, şi insistă că tu eşti tatăl copilului.

- Nici nu m-am atins de ea.

- Din păcate, ea spune altceva şi, cu reputaţia ta, vom avea ceva probleme în instanţă.

- Palmer nu vrea să ajungem la o înţelegere?

- Are destui bani. Nu urmăreşte decât titlul tău.

- Ce urmează acum?

- Îmi voi trimite oamenii să-i descoasă pe servitorii lor. Să vedem ce vom afla cu privire la relaţiile ei amoroase – cele care trebuie să existe, cu adevărat. De asemenea, voi continua discuţiile cu Palmer. Îl voi ameninţa cu numele tău, relaţiile tale şi riscurile de a pierde un proces, etcetera, etcetera...

- Se pare că vom ajunge până la urmă în instanţă.

- Aşa este. Îmi pare rău, aş fi vrut să am veşti mai bune.

- Stai liniştit. Singura veste cu adevărat bună este că Venus se află în siguranţă. Palmer nu mă va deranja prea mult, doar nu crezi că voi fi obligat să mă însor cu Sarah?

- Nu ştiu exact ce urmăresc ei. Symington nu vrea să dezvăluie nimic din planurile lor.

- Crezi că ar trebui să vorbesc eu însumi cu Sarah?

- Sub nicio formă! Evită orice contact cu ea. Totul ar putea să se întoarcă împotriva ta la proces.

- Nu crezi că aş putea să o intimidez?

- Din câte mi-ai povestit din acea noapte la han, nu cred.

Jack vru să se încrunte, însă durerea îi schimbă grimasa.

- Ai dreptate, nu poate fi intimidată. Dă-mi de ştire imediat ce Trevor părăseşte ţara. Mă duc să dorm acum. Deşi a fost o vacanţă minunată, mă simt extenuat, zâmbi el slab.

- Te vei reîntâlni curând cu domnişoara Duras? Helen a plăcut-o foarte mult, iar eu nu pot să spun decât acelaşi lucru. E superbă şi inteligentă, spre deosebire de celelalte combinaţii ale tale.

- I-am spus că voi merge în Paris, la curse, spuse el confuz.

Tonul lui era atât de echivoc, încât sprâncenele lui Austin se ridicară, întrebător:

- Şi te vei duce?

- Probabil că nu, dădu el din umeri.

- Ea ştie asta?

- Nu ştiu, repetă el gestul de mai devreme. Dumnezeule, simt cum îmi explodează capul!

- Du-te acasă, am eu grijă de Trevor.

- Fii sigur că munca îţi va fi răsplătită.

- Nu te gândi la asta.

- Sunt norocos să am un prieten atât de bun, spuse Jack zâmbind. Din câte buclucuri m-ai scăpat până acum?

- De când eram la colegiu, la Eton?

- Ţi-am salvat şi eu pielea de câteva ori acolo, recunoaşte!

Mult mai solid decât acesta, Jack îl salvase de multe ori pe firavul său prieten de la bătaie.

- Ştiu, şi îţi sunt recunoscător. Mai ţii minte "ingineriile" noastre financiare, cu pariurile?

- Eram o echipă bună, chicoti Jack.

- Eram cei mai buni! Du-te acum! Arăţi epuizat. Voi avea eu grijă de tot.

♣ ♣ ♣

Bella se trezi târziu.

"Bine că s-a trezit", gândi Sarah nervoasă de atâta aşteptare, intrând în dormitorul acesteia şi închizând uşa în nasul menajerei care îi aducea obişnuita ciocolată caldă de dimineaţă.

- Credeam că nu te mai trezeşti! exclamă ea agitată.

- Trage, te rog, draperia, draga mea. Alice crede că dă cineva doi bani pe răsăritul soarelui, sărmana!

- Aştept de mult timp să vorbesc cu tine, spuse Sarah trăgând draperia. E aproape amiază!

- Lordul Courtenay a fost foarte "atent" cu mine. Nu m-a lăsat să plec decât foarte târziu.

- Soţia sa îţi va aprecia interesul. Umblă vorba că ar avea o relaţie cu lordul Simon. Nu vreau însă să vorbim despre asta. Am propriile mele probleme!

- Spune-i mătuşii tale ce te apasă, draga mea, grăi ea, ridicându-se, în timp ce îşi aranja o suviţă rebelă platinată peste ureche. Ce este atât de important, încât te face să tremuri de nervi, atât de devreme?

- Sunt mai gravidă decât v-am spus vouă şi, din cauza faptului că marchizul tergiversează căsătoria, mă tem că va fi prea târziu.

Bella se prăbuşi înapoi pe pat, oftând adânc.

- De ce nu mi-ai spus asta până acum?

- Deoarece nu voiam să afle nimeni, de ce crezi? mormăi Sarah, stând la picioarele patului mătuşii sale şi privind-o îmbufnată. Credeam că *papa* va aranja căsătoria noastră imediat.

- Nu fii supărată, dragă, murmură Bella, în mintea ei deja făcând şi desfăcând planuri. Rezolvăm noi într-un fel problema. Stai jos, îi indică ea un scaun, şi vom vedea ce avem de făcut.

- Vincenzo a început şi el să mă preseze, mormăi ea lăsându-se să cadă într-un scaun, într-o poziţie cam nedemnă pentru o domnişoară.

- Bărbaţii nu sunt niciodată o problemă, dragă. Voi vorbi eu cu el, pentru a-l face să înţeleagă unde îi este locul.

- Spune că familia sa e la fel de bine situată ca a noastră. Tatăl lui e doctorul de curte al...

- Foarte importantă poziţie! pufni ironică, Bella. Tatăl tău e un om mult mai imporant decât un doctoraş. Lasă-l în seama mea. Să ne întoarcem la lucruri serioase acum. În ce lună eşti?

- Cred că într-a patra.

- Poate că ar fi mai bine să vorbesc cu tatăl tău, spuse Bella gânditoare, înţelegând că timpul era prea scurt.

- Nu face asta! Va ţipa la mine şi-mi va spune că i-am distrus numele şi planurile, iar mama, ca de obicei, va plânge. Cu ce ne-ar ajuta asta? Nu-l *putem face* pe marchizul de Redvers să se căsătorească cu mine?

- Poate că ar trebui să vorbesc cu el.

- Vrei să faci asta? Ştiu că tu-l poţi convinge.

- Unde mi-e ciocolata caldă? izbucni Bella, iritată de iminentul dezastru care bătea la uşă. Alice ştie că trebuie să mi-o aducă în momentul în care mă trezesc.

Bella avea nevoie de o minte limpede pentru a analiza noile probleme, iar capul îi era încă înceţoşat de şampania de aseară.

- Dacă vei rezolva această problemă, îţi voi fi veşnic îndatorată, Bella, declară cu o voce plângăreaţă nepoata ei.

- Bine că ai apărut – într-un final! spuse aceasta sarcastic, la vederea servitoarei cu tava de ciocolată.

Sorbind o gură, se porni asupra ei cu o ploaie de reproşuri, până când aceasta izbucni în plâns. Dând-o afară din cameră, se tolăni din nou pe perne privindu-şi nepoata cu atenţie.

- Niciodată nu trebuie să-ţi laşi servitorii să-şi facă de cap, draga mea. (Mai sorbi o gură şi lăsă ceaşca deoparte.) Marchizul va fi foarte greu de convins de către tatăl tău... mă întreb dacă nu ar fi mai bine să încercăm noi să-l convingem să coopereze...

♣ ♣ ♣

În timp ce Jack dormea, epuizat din cauza oboselii şi a rănii, iar cele două femei îşi concepeau planul final de a-l duce la altar, Venus se pregătea să-şi înceapă prima zi de lucru la spitalul Montmartre.

Nu reuşise să doarmă prea mult în acea noapte, gândurile ei fiind pline de imaginea lui Jack, în timp ce dorul arzător o trezise, atât de intens arzând-o, încât părăsise patul înainte de a răsări soarele, renunţând la orice perspectivă de a se odihni.

Deşi avea propriul apartament în Paris, hotărâse să ia micul dejun acasă la părinţii săi. Cu o seară înainte se eschivase să-i vadă, invocând oboseala drept scuză. Ştia că va trebui să-i viziteze astăzi, însă fără a le dezvălui nimic despre motivul vacanţei prelungite în Anglia. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a discuta despre Jack cu ei.

Din fericire, celelalte rude ale sale nu erau acasă în acea dimineaţă, angrenaţi fiind în alte activităţi, aşa că trebui să-şi înfrunte numai părinţii. Doar sora sa mai mică mai locuia cu ei, Caroline, dar şi ea era plecată la curse. Fratele ei vitreg, Chris, era plecat în China, în timp ce Merimée, căsătorită şi aşteptând cel de-al doilea copil, era la ţară. Avu parte de o primire călduroasă din partea servitorilor.

- În sfârşit v-aţi întors, domnişoară Duras! exclamă Dumont, majordomul, radiind de bucurie.

- Vremea superbă din Anglia m-a reţinut câteva zile în plus, replică ea. Ce face Yvette?

- Va alerga din nou, în curând. Doctorul i-a scos ghipsul săptămâna trecută.

Fetiţa familiei Dumont căzuse din copac şi îşi rupsese piciorul, fiind tratată la clinica lui Venus.

- Ne bucurăm că v-aţi întors, domnişoară, zâmbi şi valetul luându-i mănuşile şi pălăria.

- Îţi mulţumesc, Jean-Claude. S-a hotărât logodnica ta asupra datei nunţii?

- Da, domnişoară, se înroşi acesta. Ne-am hotărât să facem nunta în această vară.

- Felicitări, Jean-Claude! Ştiam că abia aşteaptă, zâmbi ea.

- Tatăl dumneavoastră a spus că poate lucra aici.

- Atunci părinţii mei sunt nişte norocoşi. Marie e cea mai bună croitoreasă pe care am întâlnit-o.

Venus avusese întotdeauna grijă de familiile servitorilor ei, aceştia iubind-o în schimb foarte mult. Cunoştea în detaliu ce se întâmpla în viaţa lor, în timp ce părinţii ei o tachinau spunându-i că servitorii îi cunosc mai bine decât ei programul zilnic.

- Bucătarul a pregătit brioşe de ciocolată special pentru dumneavoastră, în onoarea reîntoarcerii, spuse Dumont, conducând-o în salon.

- Brioşele lui Gabriel merită un drum atât de lung până la Paris. Mă simt deja mult mai bine, zâmbi ea.

Melancolia i se mai topi, zărindu-şi părinţii la masa din salonul care dădea spre grădină.

- Draga mea! strigă Trixi ridicându-se într-un foşnet de mătase galbenă ca să-şi îmbrăţişeze fiica. Pasha, s-a întors fiica noastră! exclamă ea voioasă.

Pasha înconjură grăbit masa, întâmpinând-o fericit, cu un zâmbet larg.

- Se pare că peisajele din Anglia te-au fascinat efectiv, dacă te-au făcut să stai atât de mult timp departe de noi, o îmbrăţişă el.

- Tatăl tău ştie motivul, însă vrea să te necăjească puţin, spuse Trixi, zâmbind.

Având posibilitatea de a primi mesaje prin telegraf nu numai la birou, ci şi acasă, Venus anticipase că zvonurile aventurii vor ajunge înaintea ei acasă.

- Am avut o vacanţă superbă, spuse ea, zâmbind către ei în timp ce se aşeza pe un scaun. Am terminat însă trândăveala şi m-am întors la lucru.

- Vezi, Pasha, ţi-am spus eu! E mult prea deşteaptă pentru a cădea în plasa unei idile.

- Credeam că-ţi plac idilele, zâmbi Pasha soţiei sale.

Prima lor întâlnire, cu mult timp în urmă, fusese tot una neconvenţională.

- Nu şi în cazul fiicei mele. Şi nu mă mai privi aşa! În cazul ei e cu totul altceva.

- Ceea ce mama ta încearcă să-ţi spună, este că alegerea ta e şi alegerea noastră.

- Ştiu, papa, şi îţi mulţumesc pentru asta. Îmi pare bine să fiu din nou acasă. Ai aflat ce am cumpărat din Anglia?

Vasul fusese descărcat cu o zi înainte, imediat ce acostase.

- Da, iubito, am trimis toată încărcătura la spital în această dimineaţă. Munţii de lăzi te aşteaptă acolo.

- Este incredibil! spuse ea, aplecându-se entuziasmată. Am cumpărat atâtea instrumente noi, unele absolut fantastice! Va fi o oportunitate uriaşă în tratamentul bolnavilor. Noile instrumente chirurgicale vor realiza o creştere evidentă a şanselor bolnavilor noştri. Şi nu ai văzut încă noul bloc operator pe care l-am adus. Becurile sunt alimentate de baterii pe bază de zinc, deşi funcţionarea lor neîntreruptă e foarte costisitoare. Dar atunci când se efectuează operaţii... Spitalul nostru va fi cel mai bun din ţară, se lăsă ea satisfăcută pe speteaza scaunului.

- Voi veni acolo cu tine după micul dejun, spuse tatăl ei. Se pare că ai descoperit o adevărată comoară ascunsă.

-Voi veni şi eu împreună cu sora ta, interveni Trixi, imediat ce se întoarce de la curse. Mâine, însă, va trebui să vii cu noi acolo, declară mama sa. Caii tatălui tău se bat pentru primul loc la cursele de mâine.

Discuţia luă o altă turnură, iar Venus fu informată despre activităţile rudelor sale, reuşind să uite pentru câteva momente de bărbatul pe care-l lăsase în Anglia.

CAPITOLUL 18

Jack se trezi după-amiază târziu şi primul lucru pe care-l auzi fu vocea naşei sale.

- Începusem să cred că ai o comoţie cerebrală, spuse Peggy.

Uimit, se uită în jur, recunoscând vocea ei şi camera în care se afla. Întorcându-se pe partea cealaltă, încet pentru a-şi proteja rana, o zări aşezată pe un scaun, lângă pat, cu un pahar în mână.

- E trecut de cinci. Ai dormit mai mult de douăzeci de ore. Ţi-e foame?

- Bei cumva coniac? Mi-ar face bine un pahar.

- Nu ar fi mai înţelept să-ţi întreb doctorul întâi?

- Chiar dacă l-ai întreba, nu ar îndrăzni să mă contrazică. Toarnă-mi jumătate de pahar, mormăi el.

Doctorul îl consultase şi îi pansase rana, imediat ce Jack ajunsese acasă.

- Hmm! pufni Peggy ridicându-se. (Îl cunoştea totuşi pe doctorul Litton şi ştia că Jack avea dreptate.) Ar trebui să mănânci întâi ceva, spuse ea de lângă măsuţa cu băuturi.

- Mai târziu, prefer să mă "anesteziez" mai întâi.

- Am auzit că Trevor a vrut să te ucidă.

- Din fericire, nu a fost niciodată un ţintaş bun.

Peggy umplu un pahar – mai mult de jumătate – şi se îndreptă spre pat.

- Eşti un bărbat puternic, spuse ea, întinzându-i paharul. Apropo, Austin ţi-a trimis un bilet. L-am citit, deşi valetul tău s-a luptat din răsputeri, nepermiţându-mi să-l citesc fără aprobarea ta.

- A fost o luptă nedreaptă, rânji Jack, luând paharul din mâna ei.

- Şi eu am spus asta. Am făcut ce am dorit timp de şaptezeci de ani şi nu era el omul care să mă oprească tocmai acum. Bea-l încet, să nu te ameţeşti, îl avertiză ea, aşezându-se. Dacă te interesează, Trevor e în drum spre Van Diemen, spune Austin, împreună cu o sumă considerabilă de bani, care-i va permite să trăiasca pe picior mare de acum încolo. Asta dacă are pe ce să-i cheltuie acolo.

- Ai aflat şi faptul că Trevor angajase asasini pentru a o ucide pe Venus?

- Merita să fie ucis pentru asta! Eşti prea generos, şi probabil vei regreta că nu ai scăpat definitiv de el. Nu sunt sigură că va rămâne acolo, din câte îl cunosc eu.

- Cel puţin va fi plecat pentru o vreme, oftă Jack uşurat, propriul creier avertizându-l asupra faptului că Trevor, probabil, se va întoarce cândva.

- Să sperăm că pentru totdeauna... Spune-mi, însă, e adevărat ce am auzit despre căsătoria ta cu puştoaica Palmer?

Jack aproape că se înecă cu coniacul pe care îl sorbea.

- Iisuse, Peggy, avertizează-mă înainte de a mă şoca!
- Este adevărat sau nu?
- Bineînţeles că nu!
- Asta i-am spus şi eu lui Addie Bucham, care s-a jurat că a văzut contractul prenupţial, cu ochii ei.
- E o neînţelegere!
- Ca atunci când ai păţit-o cu cei din familia Paget sau Wadington?
- Da!
- Însă familia Palmer nu se va lăsa cumpărată.
- Nu e chiar aşa, iar Austin mi-a confirmat.
- Ticălosul de Palmer vrea altceva, nu banii tăi. Titlul tău i-ar curăţa numele de izul de bere proverbial, ştii asta?
- Se înşală amarnic, însă. Cu toate astea, va trebui să mă confrunt în tribunal cu el.
- Te va costa ceva...
- Un preţ pe care sunt dispus să îl plătesc fericit, decât să mă însor cu fiică-sa.
- Ai cumva alte planuri de căsătorie? îl privi ea pieziş.
- Îţi pierzi timpul cu aceste întrebări, Peggy. Venus, ca şi mine, nu doreşte să se căsătorească. Ţi-am spus de la început să nu faci pe peţitoarea.
- Nu poţi învinui o bătrânică pentru că încearcă să-şi facă cea mai apropiată rudă fericită, suspină ea teatral.
- Uite cum stau lucrurile, Peggy, sunt dispus să te las în pace, însă încearcă o altă variantă de căsătorie, chicoti el.
- Însă mie îmi plăcea Venus, replică ea.
- Păcat, atunci, că nu te poţi căsători cu ea!

Tăcerea ei fu încă un motiv de îngrijorare pentru Jack.

- Nu te mai băga în viaţa mea, Peggy, te previn!
- Am făcut eu asta vreodată? i-o întoarse ea pe un ton inocent.
- De cel puţin zece mii de ori, însă te previn, Peggy, nu şi de data asta, vorbesc serios!
- Cum doreşti tu, dragule, replică ea dulce.
- Când te aud spunând asta, mă îngrijorez şi mai tare. Acum însă nu ai cum să mă dirijezi.
- Ai desigur, dreptate!
- Chiar *am* dreptate!
- Bine, dragul meu!

Ultimile cuvinte sunaseră, însă, ca un avertisment clar. Va trebui să vorbească urgent cu Austin şi chiar cu toţi servitorii casei pentru a-i preveni să nu facă vreun comision în numele lui, dacă ea-i roagă. Chiar şi aşa, naşa sa era un pericol public, la care trebuia să fie foarte atent.

♣ ♣ ♣

Toată săptămâna care urmă, Jack fu prins în activităţi "specifice" burlacilor suferinzi de îndoială.

Negă cu seninătate zvonurile privind iminenta sa căsătorie cu Venus sau Sarah Palmer, refuză invitaţiile mondene, petrecându-şi majoritatea timpului prin bordeluri. Cel mai mult îi plăcea la madame Robuchon, unde de regulă putea fi găsit după ce părăsea jocurile de cărţi de la Brookes, şi deşi descoperi că nu mai putea dormi ca înainte, sta la taclale pe una din canapelele de mătase roz ale lui Lucy, întâmpinându-i cu saluturi graţioase pe cei ce-şi căutau plăcerile în acel lăcaş, ziua în amiaza mare.

După prima noapte la Lucy, când îşi alungase curtezana favorită după doar câteva sărutări, toată lumea înţelesese că nu se afla acolo pentru femei. Locul era un mic paradis în care putea scăpa de întrebările celor care erau prea curioşi – sau de propriile lui întrebări.

Imaginea lui Venus se estompa încet în memoria lui, după o săptămână de băutură. Ned venea din când în când pentru a-i ţine companie, iar Austin îi dădu de urmă trimiţându-i hârtii de semnat, în vederea procesului. Nu căuta compania nimănui, vroia doar să se cufunde în uitare. Lucy, de vârstă mijlocie şi ocrotindu-l cu o grijă

maternă, avea grijă de el, dându-i să mănânce, certându-l când nu vroia, invitându-l în apartamentele ei pentru a dormi, atunci când rămânea peste noapte.

Spre sfârşitul săptămânii, într-una din serile când nu mai găsise drumul înapoi spre reşedinţa Redvers, se trezi pe un fotoliu, în camera de zi a lui Lucy. Nebărbierit şi iritat, se aplecă după sticla de coniac de pe masă. Aşezată la biroul ei, Lucy îl privi îngrijorată. "Ar trebui să-i chem servitorii pentru a-l duce acasă", gândi ea.

- Nu crezi că ai "clocit" prea mult timp într-un loc? îl întrebă ea.

- Nu am "clocit", mormăi Jack, ridicând spre ea sticla în semn de salut. Sunt doar al naibii de plictisit.

- Probabil că va trebui să schimbi decorul.

- Mă dai afară, Lucy? După atâţia ani de prietenie? îi oferi el unul din zâmbetele sale de mare cuceritor.

- Du-te la ţară, respiră nişte aer proaspăt şi scapă de ceea ce te preocupă!

- Nu e o idee prea bună, dădu el energic din cap. Abia am fost împreună acolo!

- Dacă duci dorul unei femei, să ştii că nu o vei găsi în interiorul sticlei!

- Poate că nu vreau să o găsesc!

- Eşti sigur?

- Asta e o întrebare grea! spuse el, ridicând sticla şi luând o gură zdravănă.

Reacţia lui Jack la gândul unei relaţii serioase nu era ceva nou pentru Lucy. Văzuse de multe ori această imagine la tinerii burlaci care-i călcau pragul, dar să bei încontinuu, timp de zile întregi, nu era soluţia cea mai fericită.

- De ce nu te duci la pescuit? îi sugeră ea.

Toată lumea ştia că era înnebunit după acest sport.

- Nu pot. Şi acolo am fost împreună.

- După cum se pare, va trebui să-ţi construieşti nişte case noi.

- Bună idee... mormăi el.

- Vrei să-ţi chem trăsura să te ducă acasă?

- Ne cunoaştem de ceva timp, nu? o întrebă Jack absent, ignorându-i întrebarea.

Ea aprobă în tăcere.

- Şi am cheltuit o grămadă de bani aici.

- Ai fost întotdeauna cel mai generos client al meu.

- Atunci, spune-mi tu, Lucy, ce se întâmplă cu mine? Nu mai pot să ating o altă femeie!

- Vrei să fiu sinceră, sau amabilă?

Ochii i se închiseră şi pentru o clipă Lucy crezu că adormise.

- Nu ştiu dacă *vreau* să cunosc adevărul, spuse în şoaptă, privind-o atât de direct încât ea se sperie.

- Oricum ţi-l voi spune, pentru că ceea ce faci tu acum se numeşte sinucidere şi, sinceră să fiu, e păcat...

- Nu! spuse el ridicându-şi mâna, brusc.

- Du-te şi găseşte-o, spune-i că o iubeşti, însoară-te cu ea şi întemeiază-ţi o familie. Vei avea astfel cu cine să te duci la pescuit, iar eu voi scăpa de tine, de aici.

- Nu eşti foarte drăguţă spunându-mi asta.

- Au fost destule momente frumoase între noi în ultimii zece ani. E vremea acum să găseşti altceva mai bun de făcut.

- Bun sfat, n-am ce zice, spuse cu o voce tărăgănată.

- Îmi vei mulţumi într-o zi pentru asta, replică ea, apăsând butonul soneriei.

- Mă dai afară?

Instantaneu, uşa se deschise şi un bărbat enorm intră în cameră. După cum arăta, putea face faţă unui întreg regiment.

- Nu, te trimit la nuntă.

- La care dintre ele? rânji marchizul.

- Nu la cea din familia Palmer, cu siguranţă. Oricum, i-am interzis accesul lordului Palmer. Omul e abject până în măduva oaselor.

- Aşa se pare. Şi foarte lacom.

- Aştept să îmi trimiţi o invitaţie la nuntă, zâmbi Lucy. Deşi, nu-ţi face probleme, nu voi veni. Fetele, însă, vor fi încântate să o vadă.

- Mai uşor, Lucy, o temperă el. Nici măcar nu ştiu ce zi e azi!

- Sully îţi va spune, în drum spre casă. Nu pleca până nu te asiguri că intră în casă! îi ordonă ea acestuia.

- Ţi-e teamă că voi intra în următorul bordel?

- Mai transmite-i valetului marchizului Redvers că stăpânul său se pregăteşte de însurătoare, se întoarse ea spre garda sa de corp.

Ea şi valetul lui Jack, Maurice, erau vechi prieteni după atâţia ani de escortă, în care-şi dăduseră împreună concursul pentru ca Jack să ajungă cu bine acasă.

- Ce te face să crezi că îţi voi urma sfatul? Pot sta şi singur în picioare, Sully! îl împinse marchizul pe acesta. Şi oricum, ea nu doreşte să se mărite, adăugă aplecându-se graţios în faţa ei. Aşa că nu fi atât de sigură că îţi vei primi invitaţia.

- Dacă m-ar fi preocupat pariurile, ceea ce nu e cazul, aş fi pariat pe tot ce am că doamna va fi de acord.

- Trebuie să o întreb însă, mai întâi.

- Atunci pleacă repede de aici şi întreab-o.

- Eşti cumva mama mea?

- N-ar fi fost exclus, dacă tatăl tău nu ar fi fost o asemenea brută ticăloasă. Din fericire, sângele lui nu curge prin venele tale...

- Îţi mulţumesc pentru încurajare, şi să ştii că ai fi fost o mamă mult mai bună decât cea pe care am avut-o.

- Îţi mulţumesc, dragul meu. Şi să nu uiţi, îţi aştept invitaţia! Să fie dintr-acelea mari, cu chenar aurit.

Pentru prima oară, după o săptămână, Jack izbucni în râs.

- Bine, Maurice se va ocupa de asta. Apropo, chiar nu am nevoie de Sully, pot să ajung singur acasă, spuse el, ieşind.

Ea însă făcu un semn scurt din cap bodyguard-ului, şi solidul bărbat îl urmă imediat.

♣ ♣ ♣

- Aveţi un vizitator în bibliotecă, spuse Maurice, imediat după ce Sully îi livră mesajul stăpânei sale. I-am spus că nu sunteţi acasă şi nici nu ştiu când vă întoarceţi, însă nu a vrut sub nicio formă să plece. V-am trimis un bilet la madame Robuchon, pentru a vă informa, domnule. Aţi dori să faceţi o baie şi să vă schimbaţi mai întâi? Pot să fiu primul care vă felicită pentru vestea cea bună?

- Nu! spuse marchizul, dând enervat din mână. Cred că ţi-am rătăcit pe undeva biletul. Cine este acel bărbat, şi ce doreşte?

Orice urmă de ameţeală îi dispăruse din voce. Jack era un băutor de forţă.

- Un vizitator aducător de noroc pentru dumneavoastră, domnule, căci are de-a face cu tânara Sarah Palmer. Este profesorul de dans al acesteia, spuse Maurice, ridicându-şi insinuant sprâncenele. Informaţiile sale vă vor bucura, cu siguranţă.

- Adu cafea în bibliotecă! Voi merge chiar acum să vorbesc cu el.

- Prea bine, domnule. Dacă va fi nevoie, să îl chem pe domnul Watts?

Sprâncenele lui Jack se ridicară a mirare la auzul numelui avocatului său.

- Sunt chiar atât de bune veştile?

- Cred că dezvăluirile sale vor fi foarte îmbucurătoare, domnule.

- Cum îl cheamă? întrebă Jack, pornind către bibliotecă.

- Domnul Vincenzo Dossi, spuse Maurice, încercând să ţină pasul cu marchizul.

- Şi o cunoaşte pe Sarah?

- Cât se poate de intim, domnule.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Jack.

- Nu mai spune...

- E foarte nerăbdător să vă mărturisească acest lucru, domnule.

- Ce vrea, bani?

- Cred că este îndrăgostit, domnule.

Râsul lui Jack umplu tot holul.

- Sărmanul... spuse deschizând uşa.

♣ ♣ ♣

Vincenzo sări în picioare, privindu-l cu un aer agresiv. Ochii îi fierbeau de furie.

- În primul rând îţi mulţumesc că ai venit, spuse Jack amabil.

Moralul îi crescuse simţitor după discuţia cu Maurice.

- Nu am venit pentru dumneavoastră!

- Înţeleg. Ia loc, te rog. Maurice ne va aduce cafeaua. Spune-mi ce doreşti, rosti Jack, indicându-i să se aşeze pe un scaun de lângă fereastră.

- Nu vreau nimic de la dumneavoastră! spuse acesta furios şi indignat că fusese luat drept şantajist.

- Să reformulez, atunci. Cu ce te pot ajuta? Şi n-ar strica să te aşezi. Până când nu-mi beau cafeaua, nu mă pot concentra.

- Nu o poţi avea, e a mea! proclamă Vincenzo, trântindu-se pe scaun, cu o expresie încruntată întipărită pe faţa lui frumoasă.

- Lămureşte-mă puţin. Despre cine este vorba? Foloseşte numele! Nu vreau să înţeleg greşit... ceva atât de important... gândi Jack, fericit de această întorsătură a lucrurilor.

- Vorbesc despre Sarah Palmer. Nu te poţi căsători cu ea! Îmi poartă copilul în pântece.

- Eşti sigur?

- Foarte sigur! Cu toate acestea, ea intenţionează ca fiul meu să vă poarte titlul.

- Îţi sunt extrem de recunoscător pentru această informaţie. Vei putea să repeţi asta într-o instanţă de judecată?

- Va împiedica asta căsătoria?

- Desigur!

- Atunci o voi face! (Suspinul de uşurare a lui Jack fu evident.) Pentru că doresc să mă căsătoresc cu ea.

- Sarah ce crede în legătură cu asta? întrebă Jack diplomatic, deşi mai mult ca sigur cunoştea răspunsul.

- Spune că mă iubeşte, replică tânărul. (Tonul i se înăspri imediat.) Familia ei, în schimb, nu vrea să audă de...

Maurice intră cu o tavă plină de ceşti, întrerupându-l.

- Maurice mi-a spus că eşti profesor de dans, reluă Jack amabil conversaţia, odată ce valetul ieşi.

- Este o meserie onorabilă, afirmă Vincenzo sfidător. Familia mea este una respectabilă, la fel de nobilă ca cea a lui Sarah.

- Bănuiesc că lordul Palmer nu este de acord cu acest lucru.

- Nu am vorbit cu el încă, dar Sarah mi-a spus că nu urmăreşte decât o căsătorie bănoasă şi titlul de marchiză pentru fiica lui. Mi-a mai spus că pot fi în continuare amantul ei, odată ce vă veţi căsători.

- Da? întrebă marchizul cu un ton periculos de calm.

- Am avertizat-o că voi refuza!

- Şi nu şi-a schimbat punctul de vedere?

- Nu ştiu, spuse, acesta necăjit. Singurul ei vis este de a se îmbogăţi.

Cântărind rapid în minte costurile unui proces şi o eventuală compensaţie financiară pentru Palmer, Jack hotărî că Vincenzo reprezenta un mod mult mai avantajos de a-şi investi banii.

- Crezi că Sarah va fi interesată de o căsătorie cu tine, în cazul în care îţi voi oferi un venit de... să zicem zece mii pe an?

Vincenzo aproape că scăpă din mână ceaşca de cafea. Inspirând adânc pentru a-şi reveni, îl privi uimit.

- Zece mii *de lire,* domnul meu?

- Da. Dacă mi-o vei lua de pe cap, aş fi nu recunoscător, ci chiar foarte fericit...

- Îi voi propune, desigur, dar ea este puternic influenţată de către familie, şi mai ales de mătuşa ei, lady Tallien.

Jack ştia foarte bine că averea lui era mult mai tentantă pentru Bella, decât o sumă de zece mii de lire pe an.

- Dacă îi vei spune lui Sarah de noul tău venit, şi mai ales dacă ea te iubeşte cu adevărat, s-ar putea răzgândi, spuse el. În plus, aş fi fericit să vă ofer ca dar de nuntă vila mea din Florenţa.

Ochii lui Vincenzo se umplură de lacrimi la auzul ofertei. Jack îi înţelegea în întregime emoţiile. Şi el mai avea puţin şi plângea de bucurie.

- Generozitatea dumneavoastră este copleşitoare, *my lord.*

- Sunt doar egoist. Să nu crezi că aş fi fost atât de generos, fără a avea propriile motive.

- Îi voi cere mâna lui Sarah chiar în această după-amiază, când ne întâlnim.

- Îţi doresc succes!

- Chiar dacă mă va refuza, tot voi depune mărturie pentru dumneavoastră la tribunal. Şi eu sunt egoist, zâmbi Vincenzo.

- Dă-mi de ştire imediat ce afli răspunsul, replică Jack. Banii îţi vor sta la dispoziţie în orice moment, iar actele de proprietate pentru vilă vor fi semnate imediat după căsătorie.

- Mă şi văd în faţa altarului! exclamă Vincenzo, ridicându-se de pe scaun cu o săritură şi aplecându-se în faţa lui Jack. Mi-aţi dat speranţe noi...

- Înţeleg, replică Jack, înclinându-se şi el politicos. Simt că povara de pe umeri mi se va uşura.

- Bănuiesc că nu aţi fost niciodată îndrăgostit, exclamă Vincenzo, fericit. Vă dă senzaţia că viaţa merită trăită, continuă el cu ochii strălucindu-i.

- Sau te poate face să te simţi mizerabil...

- Văd că ştiţi... însă de acum înainte, nu mă voi mai simţi mizerabil. Cu voia Domnului, vreau să plec împreună cu Sarah şi copilul meu, cât mai departe de aici.

"Cu voia lui Palmer, mai degrabă", gândi Jack când tânărul entuziasmat plecă. Cu Dumnezeu ar fi fost mult mai simplu...

♣ ♣ ♣

La scurt timp după ce tânărul plecase, plutind pe norul său de fericire, Maurice îi aduse vestea unui nou vizitator.

- Sunteţi acasă, domnule? întrebă acesta.

În tonul său calm se citea dezaprobarea.

- Ce vrei să spui, Maurice?

- Vă caută lady Tallien, domnule. La fel de arogantă ca de obicei. Să-i spun să plece?

- Dimpotrivă, îmi face o deosebită plăcere să o văd! Vincenzo mi-a garantat că va depune mărturie în instanţă.

- Foarte bine, domnule, spuse Maurice, îngăduindu-şi un zâmbet scurt.

- Condu-o aici, însă ai grijă să eliberezi culoarele. Presimt că nu va sta mult, şi ne va părăsi într-un mod foarte zgomotos.

♣ ♣ ♣

- Văd că încă mai ai valetul acesta obraznic – pufni Bella, intrând indignată în cameră. Eu l-aş fi concediat de mult – continuă, de parcă Maurice ar fi fost invizibil, nu la câţiva paşi de ea.

- Te poţi retrage, Maurice, murmură Jack privindu-l cum iese închizând uşa. Te-ai trezit devreme în această dimineaţă, îşi întoarse el privirea către ea.

Se ridicase în picioare atunci când ea intrase, însă în mod deliberat nu o invită să ia loc.

- De vreme ce nu ai trecut o săptămână pe acasă, m-am gândit să profit de ocazie, replică ea, aruncând o privire plină de gelozie hainelor lui de seară. Să presupun că ţi-ai mutat garderoba la Madame Robuchon?

- M-ai spionat cumva? Şi ca să-ţi răspund la întrebare, da, mi-am mutat garderoba acolo! La fel ca soţul tău, de altfel.

- Nu am chef de ceartă, Jack. Am încercat să dau de tine toată săptămâna pentru a rezolva problemele noastre. Nu mi-ai răspuns la scrisori.

- Din motive evidente, Lucy nu mi-a dat scrisorile tale.

- Să înţeleg că ştie să citească? replică ea ironic.
- E foarte cultă, dacă te interesează. Poezia greacă o fascinează.
- Ce interesant, murmură ea sarcastic. O târfă educată...
- Spre deosebire de târfele needucate din aristocraţie, care nu ştiu să lege două vorbe.
- Tu ştii asta cel mai bine.
- Aşa este. Şi-acum treci, te rog, la subiect. Nu am dormit bine săptămâna asta şi sunt destul de nervos.
- Ţi-e dor de ultima ta cucerire?
- Oricum nu ţi-aş spune ţie asta. Zi-mi ce vrei, şi îţi doresc de pe acum o zi bună.
- Niciodată nu ai fost atât de bădăran, şopti ea.
- Prezenţele feminine nu mi se mai par atât de încântătoare, replică el.
- Probabil fiindcă trebuie să te însori.
- Nu ştiam că eşti atât de amuzantă.
- Bineînţeles că sunt, ceea ce îmi aminteşte scopul vizitei mele aici. Am venit pentru a discuta despre căsătoria ta cu Sarah.
- De ce ai venit personal, Bella? Nu vrei să-i laşi pe avocaţi să-şi câştige şi ei o pâine?
- Am venit pentru a exercita nişte... presiuni, să zicem, din partea nepoatei mele.
- Înţeleg, replică el calm. Ce se întâmplă dacă nu cedez presiunilor ei?
- Atunci va trebui să fac public faptul că ai un copil din flori cu Lily Darlington. Asta va dărâma, cu siguranţă, pe viaţă planurile ei de a avea o căsătorie. După spectacolul oferit la primul ei bal, lumea va crede totul!
- E o lovitură murdară, Bellal Ai fi în stare să-i distrugi viaţa cu atâta seninătate?
- Mai corect spus, tu i-o vei distruge, dădu ea teatral din cap. Haide, Jack, îşi îndulci ea vocea, tot va trebui să te însori într-o zi! Sarah va fi o soţie minunată. În plus, sărmana fată este îndrăgostită nebuneşte de tine.
- Nu numai de mine, din câte am auzit.
- Nu-mi dau seama ce vrei să spui, replică ea.
"Niciun muşchi nu i s-a mişcat pe faţă", gândi Jack, admirându-i sângele rece.
- Vreau să spun că are un amant, anunţă el calm.
- Imposibil!
- Cineva a lăsat-o gravidă, iar acela nu am fost eu.
- Ea s-a jurat că tu ai fost acela.
- Nu ai fost niciodată sinceră, Bella, de aceea presupun că eşti părtaşă la minciunile ei, oftă el uşor. Chiar ai crezut că mă vei păcăli cu planul tău?
Nările ei fremătară. Toate visele de izbândă îi erau în mare pericol.
- Te previn, Palmer te va târî în instanţă.
- Nu prea cred.
- Atunci te înşeli! izbucni ea, căci chiar asta se va întâmpla.
- Ai auzit cumva de un tânăr Vincenzo Dossi? o întrebă el.
- Nu, niciodată, spuse Bella cu o voce rece.
Ochii însă i se goliseră.
- Atunci înseamnă că Sarah are secrete faţă de tine. Deşi mă cam îndoiesc de asta, din moment ce te afli aici în rolul mesagerului ei. Tânărul Vincenzo mi-a spus că el este tatăl copilului lui Sarah.
- Va trebui să dovedeşti asta!
- Vincenzo tocmai a plecat de aici, spuse el simţindu-se aproape vinovat de atâta plăcere care-l invada, văzându-i privirea perplexă.
- Nu te cred!
- Ai face bine să mă crezi. Apropo, tocmai mi-a spus că vrea să depună mărturie în instanţă că el este tatăl copilului.
- L-ai mituit! îl acuză ea.
- Dimpotriva, el şi-a oferit voluntar serviciile. Se pare că nu doreşte să-şi vadă iubita măritată cu mine.
- Javra dracului! izbucni ea.
Jack nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

- M-aş fi luptat oricum cu voi în instanţă, până când aş fi câştigat. Spune-i lui Palmer că poate să-l privească pe Vincenzo ca pe viitorul ginere.

- Ticălosule! Nemernic arogant! Ştiai de la început toate acestea!

- Mi-am permis doar puţină distracţie, spuse el, înfrânându-şi cu greu un zâmbet. Îţi doresc o zi minunată, draga mea. Cel puţin la fel de minunată ca a mea, completă el, aplecându-se ironic spre ea şi ieşind din cameră.

Simţea cum lumea devenise dintr-o dată roz. Austin va fi încântat să audă că procesul se va scurta simţitor. Era mai presus de toate fericit de faptul că îşi recăpătase vechea viaţă înapoi. Pentru prima oară, în acea săptămână, nu simţea nevoia să bea. Făcu o baie, apoi mâncă, după care îşi citi corespondenţa, în aşteptarea lui Austin. Când acesta veni, îşi expedie dintr-un gest servitorii, invitându-l să se aşeze.

- Te-a înştiinţat Maurice de veştile bune? Bei o cafea? întrebă el.

- Da, la ambele întrebări, zâmbi Austin aşezându-se. Vreau însă mai multe detalii.

Când Jack termină de relatat conversaţia sa cu Vincenzo, Austin se rezemă de spătarul scaunului, concluzionând:

- Bravo, ai scăpat de o groază de cheltuieli. Symington nu s-ar fi mulţumit niciodată cu atât de puţin, aşa că ai scăpat ieftin cu Vincenzo.

- Ar trebui să ne preocupe siguranţa lui Vincenzo? întrebă Jack. Cu toate intrigile lui Trevor din ultima vreme...

- Poate că ar fi mai bine să-i găsim o altă locuinţă, în eventualitatea că va fi nevoit să depună mărturie. Deşi mă îndoiesc că, la experienţa lui, Symington va continua procesul. Ar mai exista şi posibilitatea ca tânărul să fugă cu Sarah.

- N-aş fi atât de sigur de asta. Dă-mi totuşi de ştire despre mersul evenimentelor. Eu plec acasă, la Castlereagh.

- Ai încetat să te mai sinucizi cu băutura?

- Ar fi bine, rânji el. Cu Trevor alături...

- Ai nevoie de un urmaş, Jack... pentru orice eventualitate.

- E o idee bună!

- De ce nu pleci la Paris să o ceri de soţie?

- Pentru că nu ştiu dacă vreau asta. Nici ea nu doreşte, te asigur.

CAPITOLUL 19

Ziua fusese un triumf. Caii familiei Duras câştigaseră toate cursele de la Longchamps din acea după-amiază, şi acum membrii familiei şi prietenii apropiaţi sărbătoreau victoriile în grădina conacului.

Venus nu avea chef de petrecere, privindu-i singură din casă, prin uşile glisante ale terasei. Era prietenă cu toţi invitaţii şi de obicei era în mijlocul petrecerii, discutând şi comentând cursele.

Dar acum atmosfera animată de afară nu o atrăgea prea tare, după cum nici cursele nu o fascinaseră ca de obicei. Nici chiar munca de la spital – cu toate noile echipamente despachetate şi instalate – nu reuşise să o scoată din această stare. Unul dintre doctori se declarase de-a dreptul îngrijorat de apatia ei, recomandându-i mai multă odihnă.

Nu oboseala era însă cauza lipsei ei de interes, la spital sau la curse. Dormea chiar mai mult decât de obicei, băgându-se devreme în pat şi trezindu-se târziu după o noapte agitată, în care îl visa invariabil pe Jack.

Firea ei realistă o împiedica să admită că suferea din dragoste. Nu ar fi ajutat-o oricum, cu nimic, dacă recunoştea că era îndrăgostită de un bărbat ca Jack. Un om ca el dispreţuia constanţa femeilor faţă de un bărbat, noţiunea de iubire şi dragoste fiindu-i total străine. Ar fi trebuit să fie prea naivă ca să-şi închipuie că scurta lor întâlnire i-ar fu putut schimba radical felul de a fi.

Imaginea mamei sale venind din grădină spre casă îi întrerupse meditaţiile. Venea, fără îndoială, pentru a o chema afară, gândi ea, ştiind că absenţa ei fusese prea îndelungată pentru a nu stârni bănuieli. Ridicându-se în picioare, se privi în oglinda aurită aşezată deasupra sofalei, forţându-şi buzele să zâmbească. Rezultatul fu o grimasă atât de caraghioasă încât, fără să vrea, izbucni în râs.

- Se pare că te simţi mai bine, remarcă Trixi plăcut surprinsă, intrând chiar atunci în cameră.

- Da, minţi Venus întrebându-se dacă va reuşi să se prefacă până la plecarea ultimului invitat. Tocmai vroiam să ies afară.

♣ ♣ ♣

Târziu în noapte, după ce petrecerea se încheiase, Pasha şi Trixi ieşiră la un pahar în balconul dormitorului lor.

- Trebuie să facem ceva în legătură cu Venus, spuse Trixi scoţându-şi cerceii şi asezându-i pe o mică măsuţă metalică.

- Nu ne va permite să intervenim în viaţa ei, spuse Pasha, cu mâna care ţinea paharul de coniac nemişcată în aer – nu dorea, parcă, să tulbure imaginea catedralei Notre-Dame, încremenită sub lumina lunii.

Trixi strâmbă din nas, încercând să-şi desfacă încuietoarea brăţării.

- Nu mai e la fel de când s-a întors din Anglia. Nu suport să o văd atât de tristă.

- Ce ai vrea să fac? întrebă Pasha, aşezând paharul pe masă.

- Nu ai putea să vorbeşti cu el? Cu Redvers, vreau să spun.

- Şi ce ai dori să vorbesc cu el, dragă? Nu e un bărbat care se îndrăgosteşte atât de uşor.

- Dar Venus se simte atât de groaznic... murmură ea, oftând. Cred că ar trebui să facem totuşi ceva.

- Ai vorbit ceva cu ea?

- Am încercat, însă de fiecare dată a schimbat subiectul. Ai observat că nu o mai interesează nici cursele? La petrecere, a trebuit să o scot chiar eu afară din casă. Mi se rupe inima când o văd aşa, spuse Trixi jucându-se gânditoare cu brăţara. Ce-ar fi să-i propunem să mearga cu noi în Maroc? Va veni şi Vincent cu noi...

- L-a plăcut dintotdeauna pe Vincent, nu-i aşa? spuse el înveselindu-se. Eşti atât de inteligentă, iubito! O călătorie în Maroc ar fi exact ceea ce i-ar trebui.

- Călătoria îi va abate gândurile, cel puţin.

- Iar atunci când ne vom întoarce, îl va fi uitat complet pe Redvers.

♣ ♣ ♣

Venus însă nu fu atât de uşor de convins.

- Am prea mult de lucru la spital, se opuse ea.

- Nu vom lipsi mai mult de două săptămâni. Întotdeauna ţi-a plăcut Tanger-ul.

- Merimée are nevoie de mine, în aceste zile.

- Dar ea va pleca împreună cu Gaspard la ţară, până în iulie.

- I-am promis şi lui Felicie că vom merge săptămâna viitoare la Trouville.

- Nu vrem să fii nefericită, dragă, atâta tot, replică mama ei. Ai dori ca tatăl tău să vorbească cu marchizul de Redvers?

- Nu, pentru Dumnezeu, mamă! Nici măcar nu te gândi la asta! Aş fi cât se poate de umilită. Tată, promite-mi că nu vei face asta! îl somă ea.

- Mama ta, ca şi mine de altfel, este îngrijorată de starea ta, Venus!

- Promite-mi, tată! insistă ea, privindu-l hotărâtă. Chiar acum!

- Bineînţeles că nu voi face asta, dacă nu doreşti.

- Cu siguranţă, nu doresc! exclamă ea. Mă bucură faptul că aveţi atâta grijă de mine, însă lucrurile sunt în regulă, spuse pe un ton mai domol. Voi merge la Trouville pentru câteva zile de soare şi mare, aşa că nu vă îngrijoraţi, nu voi ajunge să mă izolez de societate. Felicie are întotdeauna casa plină de musafiri, şi vă promit că nu voi sta singură.

- De ce nu plecăm în Maroc mai târziu? se întoarse Trixi, neliniştită, spre soţul ei. Treburile tale de acolo mai pot aştepta, nu-i aşa, iubitule?

- Nu amânaţi plecarea din cauza mea, mamă. Vorbiţi cu Felicie, dacă nu mă credeţi. Plec împreună cu ea joi.

- Joia asta?

- Peste patru zile, mamă.

Trixi zâmbi mai liniştită. Dacă Venus avea să plece cu Felicie, lucrurile stăteau mult mai bine. Felicie avea întotdeauna o groază de invitaţi, iar inima sfărâmată a lui Venus se va mai vindeca acolo, gândi ea. Venus sigur se va distra acolo.

- Iartă-ne, iubito! murmură ea. Tatăl tău şi cu mine eram doar îngrijoraţi.

- Vă mulţumesc pentru grijă, repetă ea, însă totul merge bine. Aţi auzit că noua aripă a spitalului va fi inaugurată luna viitoare?

- Felicitări, zâmbi tatăl ei. Ai primit vreo donaţie?

- Una foarte generoasă, din partea preşedintelui Bursei. E prieten al contesei de Fleury, una din susţinătoarele noastre.

"Şi unul din prietenii mei cei mai buni", zâmbi Pasha în sinea sa, dar cu voce tare se mărgini să zică:

- E o veste bună. Ribot a făcut un act de caritate oportun.

♣ ♣ ♣

A doua zi, Pasha şi Trixi, împreună cu un mic număr de prieteni, se îmbarcară pe un vapor cu destinaţia Maroc, iar trei zile mai târziu, Venus şi Felicie plecară spre Trouville.

Mica staţiune mondenă de pe malul Atlanticului devenise recent locul, de întâlnire al celor bogaţi, în timpul verii. Ţărmul era străjuit de adevărate palate, cu terase ce ofereau o privelişte minunată asupra oceanului, în timp ce grădinile în aer liber erau preferate de toată lumea mondenă pentru a vedea şi a fi vazuţi, a discuta sau a schimba bârfe.

Plajele erau pline de vizitatori ce se plimbau prin nisipul fierbinte. Decorul superb al naturii era pigmentat de femei în rochii largi, colorate, şi umbreluţe de soare dantelate, însoţite de bărbaţi în costume de in şi pălării de pai, în contrast cumva cu exuberanţa vestimentară a însoţitoarelor. Spre deosebire de englezi, care înotau în apele reci ale Atlanticului, francezii preferau să-l admire de la distanţă.

Lumea buna a societăţii se mutase aici, nerăbdătoare de distracţii şi fericită să scape de arşiţa oraşelor. Venus, mai ales, dorea să se distreze aici cu orice preţ.

♣ ♣ ♣

Exilul lui Jack la Castlereagh reuşise să-i aducă singurătatea mult dorită, fără însă a-i linişti amintirile prea recente. Venus îi umplea în fiecare clipă visele şi gândurile, oricât s-ar fi străduit să se implice în tot felul de activităţi. Începuse să facă plimbări lungi prin pădure, însă indiferent de cât de epuizat se întorcea, nu se putea gândi decât la ea. Nici băutura nu-i mai oferea alinarea de altădată, iar Maurice nu se mai trezea noaptea pentru a-i împrospăta porţia de coniac. Nu-şi putea imagina că acel tumult interior care îl răscolea ar putea aparţine iubirii.

Capacitatea de a recunoaşte acest sentiment aproape că i se atrofiase în aceşti ani în care fusese lipsit de el. Continuă totuşi să sufere în tăcere, neştiind cum să o alunge din gând.

Intrând într-o seară în casă, obosit sufleteşte şi trupeşte, observă în hol o mulţime de valize din piele roşie, ce aveau gravate emblema ducesei de Groveland. Nici măcar o persoană atât de apropiată ca Peggy nu era binevenită în aceste momente, gândi el încruntat. Îi era greu, chiar imposibil să fie amabil acum cu cineva sau să tăifăsuiască despre cine ştie ce prostii. Toate discuţiile păreau lipsite de sens pentru el.

Ştia însă foarte bine, cât de hotărâtă era naşa sa. Cunoscând şi faptul că nu-i plăceau călătoriile, înţelese că prezenţa ei aici se datora unei misiuni foarte importante, din moment ce venise tocmai de la Londra.

Auzind zgomot de paşi, Jack privi în sus, zărindu-l pe Maurice cum cobora scările.

- Spune-mi că nu va sta mult...! tună Jack.

- Ducesa mi-a spus că va sta, domnule.

- Şi-a adus bagaj pentru o lună.

- Întotdeauna călătoreşte aşa. Cantitatea bagajelor ducesei nu este proporţională cu timpul vizitelor sale, spuse Maurice. Am condus-o în camera Reginei, întotdeauna i-a plăcut să doarmă în patul Reginei Elisabeth. I-am spus că sunteţi plecat şi că o veţi întâlni la cină.

- Mai am atunci destul timp să mă pregătesc pentru lamentările ei.

- Se pare că ducesa are întotdeauna o listă lungă, domnule.

- *Întotdeauna,* Maurice, îl aprobă Jack. Bănuiesc că drumul cu trenul a fost la fel de plictisitor ca de obicei.

- Fără îndoială, vă va umple tot timpul cinei cu plângerile sale, domnule. În cursul scurtei noastre conversaţii am constatat că are şi de data asta acea listă foarte lungă. Mi-am permis să mut cu o jumătate de oră cina, neştiind când vă veţi întoarce.

- Mulţumesc, Maurice, ai mare grijă de mine.

- Încercăm, domnule.

♣ ♣ ♣

Peggy fusese într-o dispoziţie foarte bună pe tot parcursul cinei, chiar mai amabilă, decât de obicei, fapt demonstrat de rezerva cu care povesti călătoria cu trenul. Nemulţumirile sale erau moderate şi exprimate cu tact. Vremea fusese frumoasă, ajunseseră la timp, iar Molly nu uitase nimic de această dată.

- Aveţi o staţie minunată aici, la Castlereagh, încheie ea încântată, sporindu-i alarmant îngrijorarea lui Jack.

- Mulţumesc, spuse Jack cu un ton agresiv.

- Cu plăcere, replică ea amabilă. (De parcă schimbul ei de politeţuri, era cel mai normal lucru.) Îţi aduc nişte veşti bune. Sarah a fugit, se pare, cu profesorul ei de dans. (Făcu o scurtă pauză surprinsă de tăcerea lui.) Ştiai asta!

- Ştiam, doar eu l-am plătit să facă asta. (Privirea i se îngustă.) Nu ai bătut, însă, atâta drum pentru a mă pune la curent cu ultimile bârfe! spuse el, expediind cu un gest nervos servitorii care aduceau cina. (Masa îi era oricum stricată de tensiunea în care aştepta ca ea să-i dezvăluie adevăratele motive ale vizitei.) Spune-mi de ce ai venit, Peggy şi apoi vom putea mânca liniştiţi, spuse el.

- Maurice mi-a spus că ai început să faci plimbări lungi...

- E vreo problemă?

- Nu te porţi ca de obicei, dragul meu...

- Nu văd care ar fi problema, dacă mă plimb.

- În plus de asta, nu mai bei aproape deloc, continuă ea cu o voce îngrijorată.

- Asta te deranjează?

- Dar tu nu eşti aşa, Jack. Din câte am auzit, duci o viaţă de călugăr. Recunosc, asta mă îngrijorează cel mai mult.

- Îmi pare rău dacă noua mea viaţă lipsită de vicii te-a speriat, murmură el ironic.

- Unii spun că ai fi bolnav.

- Atunci *unii* se înşală. Sunt perfect sănătos.

- Ţi-e dor de ea, nu-i aşa?

- Nu am voie să-mi fie dor de ea?

- Nu cu atâta disperare, Jack şi mai ales izolându-te de oameni! La naiba, Jack, izbucni ea, nemaiputându-se controla, chiar trebuie să fac eu totul?

- Cred că deja ai făcut mai mult decât trebuia, replică el rece. Viaţa mea este distrusă din cauza "intervenţiilor" tale.

- Venus este în Trouville, spuse ducesa, ignorându-i complet acuzaţiile.

- De unde ştii? întrebă el, încruntându-se. Nu-mi spune că mai nou, corespondezi cu ea!

- Nu, dar am o mulţime de prieteni în Paris. A plecat acum o săptămână pe ţărmul oceanului.

- Atunci sper că se distrează de minune, replică el, enervat de intrigile ei.

- Cunoştinţele mele din Trouville spun altceva...

- Dacă ai pus să fie urmărită, îţi jur, Peggy, că am terminat-o cu tine!

- Nu te prosti, dragul meu! De ce aş avea nevoie de spioni când am atâţia prieteni, şi telegraful funcţionează de minune? Ah, era să uit, am trimis vorbă ca iahtul tău să fie pregătit de plecare...

- La dracu! Ai mers prea departe de data asta. Nu vreau să te amesteci în viaţa mea! tună el, ridicându-se fierbând de mânie. (Cu un gest nervos al capului, alungă servitorii din cameră şi se întoarse apoi spre ea,

clocotind.) Ai depăşit orice limită, de data asta, la naiba! Nu crezi că dacă aş fi dorit, aş fi mers eu însumi acolo?! Nu crezi că...

- Du-te atunci! izbucni Peggy, întrerupându-l nervoasă. E clar ca lumina zilei de ce plângi ca un copil prost! Iar dacă nimeni nu ţi-a spus cauza, ţi-o voi spune eu!

- Să presupun că tu ştii de ce, spuse el cu o voce calmă.

- Pentru că o iubeşti, idiotule! De ce crezi că eşti atât de deprimat, după o lună fără ea? De ce crezi că ţi-ai respins prietenii, te-ai izolat de toţi şi, mai ales, de ce crezi că nu te mai poţi uita la o altă femeie? Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, doar tu şi poeţii îndrăgostiţi fac plimbări atât de lungi...

- Ştii şi asta, deci... spuse el cu o voce de gheaţă.

- La vârsta mea, dragule, le-am văzut pe toate, spuse ea răbdătoare. Venus este nefericită la Trouville, tu te simţi mizerabil aici. De ce nu te duci în Franţa măcar pentru a vorbi cu ea? Ce aperi cu atâta înverşunare?

- Libertatea mea!

- Şi îţi place cum te simţi acum?

El se îndepărtă, sunetul paşilor lui răsunând în larga încăpere. Se opri la fereastră, privind nervos imaginea râului curgând în noapte. Luna era plină în acea seară, răspândindu-şi lumina peste peisajul încremenit. Râul cu meandrele sale părea o panglică sclipitoare peste pământurile scăldate, parcă, de lumina argintie a globului ceresc. Cât vedea cu ochii – peste zece mii de acri de pământ – totul era al său. La ce îţi foloseşte atâta bogăţie, auzi el parcă o voce, dacă eşti singur? Deodată singurătatea îl izbi ca un pumn. Liniştea îngheţată a camerei care-l înconjura, izolarea în care trăise până acum în case ca aceasta, îl făcură să înţeleagă că nu avusese niciodată un loc unde să se simta acasă. Întorcându-se, Peggy i se păru mai mică, aşezată în capătul mesei din lemn de mahon. Fusese întotdeauna singurul său sprijin, unica persoană pe care putuse conta şi, cu toate că se băgase de nenumărate ori în viaţa lui, ştia că Peggy îl iubea necondiţionat.

Venind spre ea, simţea cum o undă de speranţă îi ridică încet voalul negru al gândurilor sale.

- Cred că, dacă ţi-aş urma sfatul şi aş porni mâine spre Trouville, nu ţi-ai mai încăpea în piele de bucurie, spuse cu un zâmbet mijindu-i în colţul gurii.

- Aş fi ceva mai mulţumită, replică ea calmă. Vreau doar să fii fericit – şi cu ea poţi fi!

- Nu-ţi garantez nimic, spuse el. Mi-ar putea, foarte bine, refuza cererea în căsătorie. Spre deosebire de toate domnişoarele al căror scop unic în viaţă este măritatul, Venus duce o viaţă foarte activă.

În ochii ducesei se aprinse o luminiţă de interes.

- Aş putea paria ceva pe răspunsul ei, zise ea.

- Eşti în stare să pariezi pe orice!

- Doar atunci când sunt foarte sigură de ceva. Dacă am dreptate, petrecerea de nuntă va fi la mine acasă! îl privi ea.

- Încă nu a acceptat...

- Iubitul meu băiat, după atâţia ani în care ai fermecat femeile, poţi cu siguranţă să obţii ce vrei de la cineva – *dacă vrei* .

Zâmbetul lui reflectă o plăcere aproape naivă.

- Dacă pui problema aşa, voi încerca să fac tot ce-mi va sta în putere, replică el.

- Bine, atunci ne-am înţeles. Apropo, căpitanul vasului te aşteaptă mâine după-amiază pentru a pleca. Putem mânca acum? Sunt moartă de foame! Mâncarea adusă de Molly era total nepotrivită pentru o călătorie cu trenul, iar zgomotul şi fumul îmi fac rău la digestie... Asta fără a mai pomeni de veşnica întârziere dintre Londra şi Oxford, care mă enervează cumplit. Ţi-am spus ce s-a întâmplat când ne-au dat biletele pentru alt tren decât trebuia şi...

Chemându-şi înapoi servitorii, Jack ordonă ca cina să fie în sfârşit servită şi, printre înghiţituri şi feluri de mâncare, fu răsplătit cu întreaga poveste a teribilelor căi ferate britanice.

Odata ce misiunea fusese îndeplinită, ducesa de Groveland era din nou în formă.

CAPITOLUL 20

Vasul marchizului acostă la Trouville pe la ora opt. Valurile agitate provocaseră o oarecare întârziere, însă după ce închirie o locuinţă, făcu rapid o baie şi îşi schimbă hainele, pornind apoi spre casa contesei de Casse. O cunoştea pe tânara femeie de la o petrecere de anul trecut şi fusese impresionat de amabilitatea şi farmecul ei.

Un inel de logodnă cumpărat din Londra, în drumul spre Dover, îi atârna în buzunarul hainei, şi pe drum repetă în minte cuvintele cererii în căsătorie, care îl tot obsedaseră. Inima însă îi bătea puternic, fără a şti dacă din cauza temerilor de a fi refuzat sau, la fel de bine, de a fi acceptat. În ciuda argumentelor convingătoare ale lui Peggy din ziua precedentă, lumea reală îi apăruse brusc înaintea ochilor. Era pe cale de a face un pas final şi irevocabil.

Şi dacă Venus ar fi acceptat, va fi încătuşat pentru toată viaţa. Banalul gând îl încremeni, obligându-l să se oprească în plină stradă. Trecătorii îl ocoleau miraţi, în timp ce el privea fix oceanul, parcă aşteptând ca valurile să-i aducă la mal un răspuns. Dar nicio creatură mitică nu răsări din valuri, pentru a-l îndruma cu înţelepciunea ei, şi marchizul simţi cum raţiunea ia încet locul fricii. Săptămânile care trecuseră fără ea fuseseră un adevărat iad. Se afla aici, deoarece fericirea îl părăsise în ziua în care ea plecase. O vroia înapoi!

Ajuns în faţa luxosului conac în stil baroc al contesei, fu uimit când văzu o mare de oameni ce petreceau. Seratele din sezonul estival nu erau de obicei atât de protocolare, însă în această seară contesa primea vizita unui înalt oaspete, un ambasador rus, după cum îl informă valetul, împreună cu alţi două sute de oaspeţi. Trimise valetul cu un mesaj, dar în loc de Venus apăru în uşă cu braţele deschise, şi fluturându-şi rochia largă contesa.

- Venus încă se îmbracă, dar va coborî în scurt timp, spuse ea, oferindu-i o îmbrăţişare parfumată. De ce nu vii să te alături petrecerii, până atunci? Va fi o surpriză extraordinară pentru ea, adăugă contesa.

- Dacă nu te deranjează, aş vrea să vorbesc cu ea mai întâi.

- Dumnezeule, pentru ce să mă deranjeze!? Cina va fi servită destul de târziu. Ambasadorul încă mai ţine toasturi cu invitaţii, şi ştii cât dureaza asta la ruşi. Haide, alătură-te!

Politicosul refuz îi ieşi din gură fără niciun efort, date, fiind nenumăratele eschivări din ultimul timp.

- Nu am de gând să te las să-mi scapi aşa uşor, insistă contesa, recunoscând o uşoară ezitare în vocea lui. Se pare că eşti singurul care-i mai poate aduce înapoi zâmbetul lui Venus. Am înţeles că eşti exclusiv vinovat pentru starea ei. Să-ţi fie ruşine! zâmbi ea, atingându-i în joacă obrazul cu evantaiul.

- Atunci, va trebui să-i prezint scuzele mele, asta dacă îmi veţi spune unde se află.

- Ei, ei, lord Redvers... încă se îmbracă...

- Nu îmi pasă de asta.

- Vei năvăli peste ea? îl tachină contesa.

- Promit să bat mai întâi la uşă. Şi-acum fi amabilă şi spune-mi în ce cameră se află, iar eu voi fi scutit de neplăcerea de a deschide toate uşile de la etaj.

- Iisuse, chiar *eşti* hotărât, îi oferi ea un zâmbet de cunoscător. (În faţa sa se afla un bărbat a cărui inimă fusese capturată definitiv.) Este în apartamentul din nord, cel cu vedere spre mare. Succes, dragul meu marchiz!

Jack urca deja scările, când ea încă nu încetase să-i dea indicaţii, şi el întoarse capul pentru a-i prinde ultimele cuvinte:

- Nu uita să-i spui cât de mult o iubeşti, înainte de a o cere în căsătorie. Femeile adoră asta!

- E atât de evident? zâmbi el.

- Foarte evident, dragă Redvers! Coboară mai târziu, şi vom sărbători evenimentul.

♣ ♣ ♣

Nervozitatea îl cuprinse atunci când urcă scările şi intră pe coridor. Aşa simţeau oare toţi bărbaţii în acel moment, ca şi cum ar fi prinşi între speranţă şi frică? Siguranţă, şi totuşi nesiguranţă, atunci când îţi vei schimba de mâine viitorul? Respiră adânc, încercând să-şi domolească ezitarea, reamintindu-şi puritatea, veridicitatea acelui sentiment care îi călăuzise inima pe tot parcursul călătoriei până aici. Strângându-şi pumnii de parcă s-ar fi pregătit pentru o lupta, înaintă decis.

♣ ♣ ♣

"Mi-este imposibil să mai suport încă o petrecere", gândi Venus Cum ar mai putea zâmbi o seară întreagă, cum s-ar mai putea preface că participă la conversaţie, când nu-i păsa de absolut nimic? La câte petreceri, dansuri şi întâlniri mondene interminabile participase oare de când sosise aici, la Trouville, fără a simţi nicio plăcere? De ce nu se putea simţi şi ea bine ca toţi ceilalţi, când avea atâtea distracţii estivale ca tenisul, crichetul, plimbările pe mare, ceaiurile sau spectacolele muzicale?

Minţise cu seninătate astă-seară, încercând să-şi justifice întârzierea la petrecerea lui Felicie, dând vina pe un cal care şchiopătase tot drumul. Adevărul era că nu mai dorea să vadă niciodată pe nimeni. Hoinărise pe plajă, aşezându-se pe dunele de nisip pentru a privi până târziu valurile care se spărgeau de ţărm, venind din cealaltă parte a Canalului Mânecii. Gândul îi era numai la Jack. Luptându-se din greu cu dorinţa şi gelozia, îşi impunea să nu se mai gândească la faptul că se întorsese la modul lui de viaţă, la toate femeile care erau acum fericite în prezenţa lui. Încercă, în schimb, să-şi focalizeze gândurile spre toate aspectele pozitive ale vieţii sale, la actele de caritate, la spita... Lucruri care-i umpluseră întotdeauna viaţa de bucurie. Dar mintea-i trădătoare îi întorcea întotdeauna gândurile la Jack şi la zilele petrecute împreună. Amintirile o invadau, neputând să le oprească, la fel cum nu putea opri valurile care spălau ţărmul.

Când soarele dispăruse complet în mare, frigul serii o trezise din reverie, grăbind-o spre casă pentru a nu întârzia prea mult la petrecerea lui Felicie.

Îmbăiată şi îmbrăcată de seară, îşi expedie camerista, găsind imposibil faptul de a coborî şi zâmbi încă o seară. Stând la fereastră şi contemplând marea, se străduia să găsească un motiv bun de a evita acest supliciu. O migrenă nu ar impresiona-o probabil pe Felicie prea mult. Ce boală subită ar putea găsi între timp? Ar fi de ajuns o glezna luxată?

Un ciocănit în uşă îi întrerupse gândurile de salvare.

- Cobor imediat! strigă ea, încruntându-se.

La sunetul uşii deschise, Venus se răsuci, pregătită de a se scuza pentru întârziere. Dar cuvintele-i muriră în străfundul gâtului.

Intrând în cameră, Jack închise uşa în urma sa. Îmbrăcat de seară, arăta atât de familiar, cu înfăţişarea sa înaltă, puternică, cu frumuseţea sa întunecată atât de masculină... Astfel că inima începu să-i bată în acelaşi vechi ritm frenetic.

- Cum m-ai găsit?

- Peggy, desigur... zâmbi el o un zâmbet atât de cunoscut ei.

- Te-a obligat să vii aici?

"Nu ar trebui să fiu atât de aspră", gândi ea. "Rolul unei femei sensibile m-ar prinde mai bine."

- Peggy nu mă poate obliga să fac nimic.

Pulsul i se se acceleră, inima bătându-i într-un ritm nebunesc.

- Aşadar, te-ai decis să vizitezi Trouville-ul?

Guvernanta ar fi certat-o mai mult ca sigur pentru lipsa ei de diplomaţie.

- Doar atunci când am aflat că eşti aici. Arăţi minunat, atât de naturală, bronzată şi strălucitoare. Mi-ai lipsit foarte mult, adăugă el încet.

- Şi eu m-am gândit mult la tine...

- Bine atunci, pentru că vreau să... (Jack se opri, inspirând adânc, un zâmbet trist arcuindu-i gura.) M-am gândit de o mie de ori, în timp ce traversam Canalul, cum să-ţi spun asta, însă acum am uitat toate acele vorbe frumoase. Aşa că te voi întreba direct. (Respiră brusc.) Vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Pari destul de nesigur.

- Nici macar nu mai ştiu cum mă cheamă... Creierul nu-mi mai funcţionează aproape deloc, iar tu arăţi chiar mai bine decât îmi aminteam, şi asta spune multe. De asemenea, e prima oară de săptămâni întregi când mă simt fericit – zâmbi el ca un copil ştrengar – aşa că spune da!

- Este o ofertă foarte tentantă...

Expresia chipului său se schimbă, iar ochii i se întunecară.

- I-am spus eu lui Peggy că vei refuza!

- Nu am refuzat!

- Însă nici nu ai acceptat, spuse el, nemişcat lângă uşă.

- Mă îngrijorează... se opri ea, ezitând. (Sprâncenele lui se ridicară.) ... trecutul tău, reputaţia ta, tot modul tău de viaţă.

- Sunt altfel acum. Iar asta din cauza ta. Întreab-o pe Peggy. Ea a fost cea care a insistat să vin, îngrijorată de viaţa mea de pustnic.

- Bănuiam eu ca ea te-a obligat să vii.

- Nu! dădu el încet din cap. Nimeni nu m-ar putea forţa vreodată să fac ceva împotriva voinţei mele. Peggy era doar îngrijorată de noua mea viaţă de călugăr.

- De călugăr?

Cuvintele îi dădeau un nou sens vieţii, şi un zâmbet îi apăru, pentru prima dată, în colţul gurii.

- În absolută pustnicie! Dar tu? întrebă el, apucându-i imediat mâna. Iartă-mă, nu e problema mea, spuse.

- Nu te deranjează dacă m-am culcat cu cineva? ridică ea mirată din sprâncene.

- Bineînţeles că mă deranjează, însă trecutul tău nu e treaba mea, replică el, încercând să-şi înăbuşe un zâmbet. Deşi mi-ar plăcea să ucid toţi bărbaţii care te-au atins.

- Cu riscul de-aţi alimenta ego-ul, deja prea mare, află că m-ai lecuit de prezenţa altor bărbaţi.

Brusc, el se mişcă de lângă uşă înaintând spre ea, parcă primind prin cuvintele ei asigurarea de care avea nevoie. Ajungând lângă ea, îi lua mâna şi îngenunche.

- Căsătoreşte-te atunci cu mine, şi întregeşte-mi viaţa. Mi-e dor de tine în fiecare secundă a zilei, iar noaptea îmi domini visele. Cred că e vorba de iubire, adăugă el cu ochii săi de ţigan sclipind obraznic.

- Dacă te înşeli? replică ea. (Tonul vocii lui i se păruse prea încântător, prea cavaleresc.) Cred că niciunul dintre noi nu ştie în ce se bagă.

- Eu ştiu

- Uşor de spus. Niciunul dintre noi nu a mai fost îndrăgostit. Gândeşte-te doar la pierderea libertăţii fiecăruia.

- Este înspăimântător, ştiu, crede-mă. Am băut ceva coniac, gândindu-mă la asta. Din punctul meu de vedere, lucrurile stau destul de simplu. Ne simţim groaznic atunci când suntem despărţiţi, şi fericiţi atunci când suntem împreună.

- Nu cred că va fi atât de simplu. "Va trebui să regândim relaţia noastră", parcă aşa ai spus odată. Şi ai dreptate!

- *Ce* vrei să spui?

- Exclusivitate! Nu vreau să mai existe vreo femeie în afară de mine. Nu vreau să am o căsătorie ca – dădu obosită din mână – atâţia alţii.

- Nici eu! spuse el, luându-i din nou mâna, dornic să-i simtă din nou atingerea. Nu vei mai flirta cu alţi bărbaţi, altfel îţi jur că nu răspund de faptele mele.

- Nu ne purtăm, oare, ca nişte copii? Alţii s-au blazat de mult în legătură cu dragostea sau cu fidelitatea, spuse ea, ştiind la fel de bine ca şi el că trăiau într-o societate în care doar aparenţele contau.

- Nu sunt un bărbat prea tolerant, spuse el încet.

- Nici eu nu voi fi tolerantă cu femeile ca Bella, din viaţa ta, accentuă ea hotărâtă.

- Atunci ne-am înţeles, spuse el. Să stabilim o dată, cât mai curând.

- Dacă vreau o nuntă cu multă lume? îl tachină ea, zâmbind.

Privirea îi era jucăuşă.

- Vom avea atunci o nuntă mare. *În curând ...*

- Nu e prea simplu de făcut asta...

- Sunt sigur că Maurice ne va fi de mare ajutor. Şi Peggy, desigur. La nevoie, poate muta şi munţii din loc. Îţi convine săptămâna viitoare?

- Imposibil! exclamă ea, lăsându-se uşor pe spate şi privindu-l pentru a se convinge dacă vorbeşte serios. Părinţii mei sunt în Maroc.

- Îi aducem acasă.

Era serios.

- Sunt o mulţime de probleme, iubitule, cum ar fi planurile noastre zilnice, unde vom locui...

- Programul *nostru* zilnic nu va fi o problemă, spuse el calm. Lasă prostiile astea. Nimic nu ne va sta în cale, dacă ne vom căsători. Odată ce am renunţat la "viciile" mele, voi avea mult timp la dispoziţie, astfel că voi fi tot timpul numai al tău.

Venus nu ştia ce să mai spună, după o declaraţie de fidelitate atât de încântătoare. Avea însă o problemă care nu se putea rezolva în programul ei.

- Va trebui să vin, cel puţin două săptămâni pe lună la Paris, spuse ea.

- Nicio problemă, dădu el din umeri. Apropo, îţi plac copiii? Austin mi-a spus să mă gândesc serios la urmaşi, avându-l pe Trevor la pândă.

Îl privi uimită şi speriată.

- Se pare că eşti destul de pragmatic în domeniul ăsta.

- Scuză-mă însă nu m-am obişnuit încă cu ideea de a avea copii.

- Eu am luat parte la multe naşteri la spital.

- Chiar aşa... spuse el, evident stânjenit de subiect.

- Deşi nu am luat niciodată în considerare ideea de a avea propriul meu copil.

- Dacă nu vrei... o întrerupse el rapid.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, strângându-i încet mâna.

- Chiar vrei? izbucni el fericit. Eşti sigură?

- La fel de sigură ca dragostea mea pentru tine.

- Îmi place să aud asta, şopti el cu o voce gâtuită de emoţie.

Ea îşi întoarse urechea spre el, tachinându-l în aşteptarea unui răspuns.

- Eu te iubesc mai mult, spuse el.

- Atunci totul e perfect!

- Lacomă nesuferită, zâmbi el, vrei întotdeauna mai mult.

- De parcă nu ai şti asta, atunci când sunt în preajma ta.

- Dimpotrivă, este una din marile mele plăceri.

- Eşti fericit? zâmbi ea.

- Nu aş fi crezut niciodată că asta înseamnă fericire, aprobă el, simţind o bucurie unică, intensă.

- Nici eu nu am crezut că pot fi atât de fericită. Îţi mulţumesc că ai venit.

- Mulţumeşte-i lui Peggy.

- Aşa voi face. Şi ea te iubeşte foarte mult.

- Sunt un bărbat foarte norocos...

Era, într-adevăr. Chiar şi cei mai sceptici în privinţa unei căsătorii a nestatornicului marchiz de Redvers trebuiau să se recunoască înfrânţi.

Era într-adevăr norocos în dragoste.

SFÂRŞIT

NOTE

№ I = Expoziţiile nu erau un lucru nou în acea vreme. Târgurile expoziţionale se ţineau în Europa de secole; la Paris aveau loc expoziţii industriale o dată la cinci ani, încă de la începutul secolului XIX; Irlanda avea expoziţii de agricultură, artă şi ale micilor producători; iar în Anglia prima expoziţie de artă a avut loc în 1847, care a fost succedată de cele din 1848 şi 1849. Dar Marea Expoziţie din 1851 a fost considerată prima expoziţie internaţională.

Utilizând superlative caracteristice vremurilor sale, în care în Anglia domnea regina Victoria, Henry Cole sublinia: „În istoria lumii – mă aventurez să spun – nu a fost înregistrat un eveniment comparabil din punct de vedere al promovării industriei, ca cel ce a avut loc în cadrul Marii Expoziţii de produse industriale a tuturor naţiunilor din 1851. Un popor mare a invitat toate naţiunile civilizate să ia parte la această sărbătoare, ca să poată compara produse ale dibăciei umane." (Gibbs-Smith, *Marea Expoziţie din 1851).*

Organizarea acestui proiect-gigant, includerea tuturor industriilor importante, invitarea tuturor personajelor de rang înalt, stimularea afacerilor, descoperirea unui nou stil de călătorie, beneficiile educaţionale, şi

nu în ultimul rând profitul rezultat la închiderea expoziţiei, în valoare de 186.000 de lire, au făcut ca aceasta să fie considerată un eveniment istoric.

Clădirea în care s-a ţinut, construită în întregime din sticlă, având structura din fier, acoperea o întindere de aproximativ 78.000 de metri. Avea 563 de metri lungime şi 139 de metri lăţime, înălţimea de 20 de metri, înălţimea părţii centrale de 33 de metri, suficient de înaltă cât să poată acoperi 3 ulmi maturi, dacă ar fi fost lăsaţi să crească înăuntru. În ziua deschiderii, pe 1 mai 1851, 500.000 de oameni au aşteptat în Hyde Park, ca regina să deschidă oficial expoziţia. Pentru păstrarea ordinii, doar cei cu bilete de sezon puteau intra în clădire. 25.000 de oameni au ajutat la demontarea Palatului de Cristal. După cum se putea citi a doua zi în ziarul *The Times · "Ieri s-a putut observa un eveniment fără precedent şi care nu se va mai repeta. Norocoşii privitori nu ştiau ce să admire mai repede, sau cum să definească sentimentul de uimire şi chiar de mister ce îi cuprinse. Edificiul, lucrările de artă ce erau adevărate comori, mulţimea de oameni, precum şi solemnitatea evenimentului au sugerat ceva mai mult decât sentimentul poate observa sau imaginaţia poate cuprinde.* " Articolul continuă cu propria glorificare, ce a plasat un englez în centrul universului. *" ...Mulţi oameni au fost afectaţi de acea zi, când oameni de toate vârstele şi din toată lumea se vor fi adunat împrejurul Tronului Făcătorului, aproape totul părea întâmplător, şi totuşi avea o semnificaţie, aceea că nimeni nu se mulţumea doar cu ce văzuse."*

În măreţul Palat de Cristal, înălţat pe mai multe nivele, au participat 13.937 de expozanţi (7.381 din Anglia; 6.556 din alte ţări), cu peste 100.000 de exponate. Pe perioada expoziţiei (1 mai - 11 octombrie 1851) numarul total al vizitatorilor s-a ridicat la 6.039.195, cu o medie de 42.831 de vizitatori pe zi. Clădirea a fost desfiinţată în vara anului 1852 şi reconstruită într-o formă modificată la Sydenham, unde a rămas până în 1936, când a ars din temelii. (n.a.)

№ II = În anul 1851, duelul era interzis atât în Anglia cât şi în Franţa, în ciuda faptului că totuşi acestea aveau loc destul de des. Dacă un participant nu avea un statut social înalt, cel mai probabil era judecat pentru crimă, în cazul în care oponentul său murea. În anul 1808, spre exemplu, un anume maior Campbell a fost spânzurat pentru uciderea unui anume căpitan Boyd, cu care îşi disputase felul în care se dă în mod corect un ordin. Pe vremea aceea, scriitorul observă cum această catastrofă avea să lase un exemplu omenirii.

Oricum anul următor, lordul Castlereagh, Secretarul de Război, a trimis o provocare la duel împotriva Secretarului de Stat pentru Afaceri Externe, Canning, şi un duel a avut loc la Putney Heath. Canning a fost rănit, iar duelul a luat sfârşit. Ducele de Wellington şi contele de Winchelsea s-au duelat în 1829. Un alt duel notabil a fost cel dintre Ducele de Cardigan şi căpitanul Tuckett, ce a avut loc în anul 1840. Alte două dueluri soldate cu victime în anii 1841 si 1843 au condus la constituirea unei asociaţii anti-duel, în care s-au implicat însăşi regina împreună cu tot guvernul. Rezultatul a fost publicarea de către Consiliul de Război a unor articole ce interziceau duelurile, iar judecătorii şi juraţii au devenit mai decişi ca oricând să condamne orice duelist la moarte.

Oricum practica duelurilor a continuat. Până şi prinţul Ţării Galilor a fost implicat într-o astfel de ilegalitate, provocându-l pe lordul Randolph Churchill în anul 1876, în urma scandalului Aylesford, cerându-i acestuia să-şi numească martorii şi să se întâlnească – duelându-se cu pistoale, de această dat – într-un loc convenabil din Franţa. Astfel, după anul 1844, dueliştii deseori găseau că e mai prudent să se dueleze în afara graniţelor ţării, sau cel puţin să plece un timp pe continent până când zgomotul scandalului se stingea. Asta până aproape de începutul secolului al XXlea, când duelul, practic, a dispărut din scena culturală. (n.a.)

№ III = Există o oarecare ambiguitate referitoare la purtatul indispensabililor în secolul XIX. Deşi erau de vânzare, după cum reiese din anunţurile apărute în publicaţiile destinate doamnelor, utilizarea acestora s-a extins mult mai târziu. Una din observaţiile mele este aceea că în timpul vizitei regelui Victor Emmanuel la Curtea lui Napoleon III, în anul 1855, erau la mare preţ crinolinele montate pe suport de sârmă. Urcând scările în urma unui grup de doamne numite pentru a aştepta şi a primi regina, acesta a avut o imagine clară a şezuturilor acestora, pe sub fustele în forma de colivie. El rămase încântat să vadă că porţile paradisului femeiesc sunt mereu deschise. Adnotările primei persoane sunt întotdeauna ilustrative, în materie de modă a timpului. În *Istoria rufelor de corp,* scrisa de C. Willet şi Phillis Cunnington, la capitolul referitor la perioada 1857-1866, autorii menţionează: *"Dacă indispensabilii se poartă, atunci aceştia ar trebui împodobiţi cu volanăşe.* " Cuvântul "dacă" se referă la folosirea lor în mod neregulat. În general, francezii erau mai puţin prefăcuţi şi rezervaţi în privinţa trupurilor lor decât englezii, deci eu presupun că Venus Duras nu purta indispensabili. (n.a.)

№ IV = Prezervativul, ca metodă de prevenire a sarcinii, a fost utilizat la scară largă doar după vulcanizarea cauciucului, în anul 1844. (n.a.)

№ V = Derby-ul care a avut loc miercuri 21 mai 1851, este minunat descris în numărul din 24 mai 1851 al revistei *Illustrated London News.* Este fascinant să vezi, să simţi şi să citeşti aceeaşi ediţie a revistei pe care contemporanii evenimentului au ţinut-o în mână. Paginile s-au îngălbenit, numeroasele fotografii gravate cu detalii fabuloase, atmosfera şi semnificaţia locului te impresionează. Evenimentele din romanul meu chiar au avut loc cu mult timp în urmă, în termeni ai vremii, ai cailor, ai spectatorilor şi ai cursei amintite. (n.a.)

№ VI = Chiar a existat un om care a câştigat 70.000 de lire la derby în acel an, echivalentul a 4.200.000 de dolari americani din zilele noastre. Conform revistei *Illustrated London News* acesta a fost Sir Joseph Hawley, stăpânul lui Teddington, actualul câştigător al derby-ului. Teddington era un cal de culoare castanie, crescut din 1848 de un domn Tomlinson. Părintele calului fusese Orlando, câştigător al derby-ului din 1844. Poza din revista *Illustrated London News* arată portretul unui armăsar englez minunat, strălucitor, purtându-l în spate pe jocheul său. (n.a.)